Maestrul genului horror

JOHN SAUL

COȘMARUL

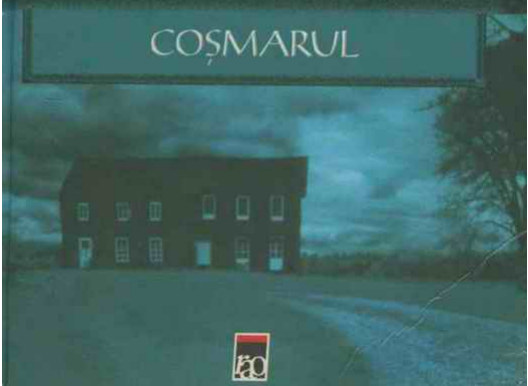

RAO

Prolog

„Noaptea trecută, înainte să-mi dau seama ce am de făcut, am rătăcit prin casa lor vreme îndelungată.

M-am îndrăgostit din capul locului de această clădire – de ea și de fata care trăia acolo. Și noaptea trecută totul a fost perfect, ca întotdeauna.

Probabil că datorită luminii difuze.

Îmi amintesc că atunci când am văzut-o prima dată erau lumînări aprinse pretutindeni – într-adevăr, strălucirea lor m-a vrăjit.

Ca o molie atrasă de o flacără?

Știu că sună a clișeu, dar nu se zice oare că un clișeu se bazează pe un adevăr?

Iar licărul luminării m-a hipnotizat, ca și chipul fetei de altfel.

Fața ei, dar și trupul.

Și din nou mă înundă amintirile. Parcă familia sărbătorea ceva, nu?

O zi de naștere?

Nu știu.

Și nici nu voi afla vreodată.

Dar ce mai contează, cînd eu nici măcar nu aveam idee despre vîrsta ei.

Singura certitudine era că fata întruchipa perfecțiunea, că am îndrăgit-o imediat ce i-am zărit trăsăturile învăluite în razele tremurînde ale flăcărilor, care parcă scoteau în evidență o misterioasă lumină interioară.

O lumină care-mi rămînea necunoscută.

Mă întreb dacă așa se explică fascinația mea pentru luminări. Poate datorită strălucirii ciudate care încălzește și, în același timp, alungă întunericul?

N-aș fi în stare să formulez un răspuns precis.

Și nici nu-mi pasă, sincer să fiu. Imaginea ce-mi umple gîndurile este a casei luminate și a chipului ei frumos și tînăr ce radia o căldură aparte, care m-a înlănțuit cu puterea ei.

După prima noapte, i-am vizitat locuința ori de cîte ori a fost posibil, m-am furișat înăuntru și am aprins luminări, suficient cît să mă pot descurca primprejur. Cînd am pășit în dormitorul fetei, croindu-mi drum printre umbrele întunecate de pe coridor cu agilitatea unui animal sălbatic, am înțeles.

Am înțeles că era a mea.

Iar copila iubea luminările la fel de tare ca și mine. Camera gemea de ele. Pe șifonier, pe masă, pe noptieră și pe birou.

Doar una singură ardea.

Îmi amintesc cum m-am oprit lîngă prag, tră gînd cu ochiul prin ușa întredeschisă.

Flacăra ei m-a ademenit dureros de repede.

Am intrat în încăpere și am închis ușa cu cea mai mare precauție. Aveam senzația că plutesc pe deasupra covorului. Cînd am ajuns lîngă pat, am privit în jos și i-am sorbit dulceața perfectă. Cîtă bucurie! Ne aparțineam unul altuia.

N-am atins-o. Nuuuu, tinerețea și inocența ei îmi ofereau un sentiment minunat de satisfacție.

A trecut mult timp pînă cînd mîinile mele au descoperit pielea ei fină.

Și cînd momentul magic a sosit, nu s-a supărat.

Sînt convins de asta, pentru că a stat neclintită, lăsîndu-mi degetele să-i dezmierde contururile și buzele să se lipească de ale ei.

Mă simțeam atît de bine... sublim.

Credeam că vom petrece astfel o veșnicie, că ne vom împărtăși iubirea, dar, brusc, într-o noapte, m-a respins.

Ca și cealaltă.

Și atunci am priceput ce trebuia să fac.

Și cînd anume.

Mai exact, aseară.

Doar venise ajunul Crăciunului.

Mai văzusem casa înainte, tot într-un ajun, când am pîndit ascuns în beznă, urmărind cum luminările prind viață una cîte una, ridicînd valurile negre treptat, treptat, pînă cînd întreaga clădire s-a înconjurat de o strălucire aurie.

Pînă și bradul, ce fusese așezat în fața peretelui de sticlă ce dădea spre lac, scînteia, împodobit cu mici luminărele ce pîlpîiau delicat în suporturile fine agățate chiar la capătul ramurilor.

Ce priveliște uluitoare... un balsam pentru suflet.

Și azi-noapte am dat viață din nou spectacolului.

Plecaseră cu toții la culcare, iar eu eram singur la parter.

M-am mulțumit numai cu o cameră în care am aprins toate luminările. Cele din monturile prinse în pereți și cele din mîinile ridicate ale celor două figurine de alamă – deși nu-mi pot explica de ce, mie mi se părea că aduc a statuete rusești – care sînt așezate pe masa de joc din mahon.

Am însuflețit și cele trei sfeșnice argintate cu cîte două brațe din vitrina aflată în fața peretelui din sticlă.

În sfîrșit, veni și rîndul bradului.

L-am fixat cu privirea înmărmurit, conștient că era ultima dată cînd îl mai vedeam.

Ultima dată cînd mai vedeam și casa.

Apoi, cu grijă, am stins fiecare luminare și am urcat la etaj.

Ca de obicei, lîngă patul ei m-am lăsat cuprins de vraja unei luminări aprinse.

Și a chipului ei fără seamăn.

Părul se ondula, formînd un nimb în jurul capului, lucind în scînteierea aurie. Îndulșoșat de nevinovăția ei, am vrut s-o mai ating.

Și totuși m-am abținut.

Noaptea trecută am împlinit ceea ce trebuia împlinit. Am aprins toate celelalte douăsprezece luminări din dormitor.

Cu fiecare chibrit scăpărat, cu fiecare fitil arzînd, întunericul murea și umbrele dispăreau dezvăluindu-mi înfățișarea.

Nu mai avea importanță, căci urma să nu mă mai întorc niciodată aici.

Locul ideal, copilul ideal, familia ideală... vor pieri.

M-am întors atunci spre fată.

Zîmbea în somn.

Visa oare la dimineața de Crăciun?

Nu voi ști niciodată.

Pironit lîngă ușă, am observat cum, prin fereastra deschisă de mine, o briză ușoară pătrunde înăuntru.

O adiere care unduiește perdeaua fină de dantelă îndeajuns de aproape pentru ca flacăra să o prindă în îmbrățișarea ei.

În clipa aceea mi s-a tăiat răsuflarea.

O nouă adiere, și limbile de foc, plăpînde la început, căpătară forțe proaspete.

Se urcară lacome spre tavan, ca un păianjen mare ce aleargă pe propria pînză. O secundă mai tîrziu, tentaculele roșiatice se întinseră spre tapet și am înțeles că venise vremea să plec.

Ochii mei s-au îndreptat pentru ultima oară spre copilă.

– O să fie bine, am șoptit. Curînd, ne vom întîlni din nou.

Sînt sigur că m-a auzit pentru că mi-a zîmbit.

M-am răsucit pe călcîie și am părăsit-o înainte să se trezească.

Acum știu că nu am plecat atît de repede pentru ca ea să nu-mi zărească fața sau să nu vadă ce am făcut.

Nu, motivul era altul.

Pur și simplu, nu-mi doream s-o aud țipînd."

Capitolul 1

Kara Marshall se uită pe furiș la ceas și se întrebă dacă există vreo modalitate – plină de *tact* – care s-o determine pe Claire Sollinger să mănînce puțin mai repede. Zadarnică încercare – toată lumea din Camden Green știa că dacă iei masa cu Claire, două ore din viața ta se duceau pe apa sîmbetei. Pe Kara însă, nu o deranja foarte tare. Se cunoșteau de cînd Claire se oferise voluntar să-i sprijine proiectul de restaurare a vechii piețe din oraș. Aceasta urma să redevină parcul de dinaintea procesului de „modernizare" suferit la sfîrșitul celui de-al Doilea Război Mondial, cînd Camden Green, împreună cu alte douăsprezece orașe situate de-a lungul coastei de nord a regiunii Long Island, hotărîse să-și dedice viitorul industriei construcțiilor de automobile, renunțînd la vechea piață în favoarea unei parcări imense. Planul nu a funcționat: în ciuda *mallului* de la periferie, care apăruse zece ani mai tîrziu, centrul orașului se transformase într-un mare teren viran. Asta pînă cînd Kara și cîteva prietene de-ale ei s-au decis să schimbe lucrurile și au pus bazele unui comitet care să reconstruiască piața în dorința de a revitaliza Camden Green.

Claire Shields Sollinger venise și ea la prima lor întrunire. În încăpere s-a lăsat liniștea cînd a intrat ea, pentru că nimeni nu se aștepta ca cineva din imensele vile luxoase din zona Flinders Beach să ia parte la o astfel de întîlnire.

Să doneze bani, da. Dar nu să se implice efectiv în organizare.

Cu toate astea, Claire acolo, cercetînd chipurile șocate. Își arcuise sardonic o sprînceană și i se adresase direct Karei:

– Se pare că soțul meu m-a înlocuit cu secretara lui, așa că dispun de o grămadă de timp liber. Mă pricep la grădinărit și nu mă deranjează dacă mă murdăresc pe mîini. Pe scurt, cum vă pot fi de ajutor?

Confirmînd atît de deschis zvonurile care circulau prin oraș de săptămîni întregi, practic îi dezarmase pe toți cei prezenți. În plus, se ținuse de promisiune, participînd la toate întîlnirile lor și ajutînd-o pe Kara să angajeze (și să plătească) un arhitect care să reproiecteze piața așa cum arătase ea cu decenii în urmă. Ce să mai vorbim, devenise extrem de utilă. Numai că prinzurile se lungeau la infinit și, chiar și după zece ani, nimeni, nici măcar Kara, nu găsea curajul de a-i spune lui Claire Shields Sollinger că mai avea și alte treburi de rezolvat.

Acum, Claire își înclină capul într-o parte și se încruntă, iar Kara își dădu seama că o observase cînd își privise ceasul pe furiș.

– Te reții, zise femeia.

În timp ce Kara căuta un răspuns cît mai puțin jignitor, Claire ceru ospătarului nota de plată.

– Doar ne cunoaștem de atîta timp, de ce nu mă atenționezi că mă lungesc prea mult cu masa, Kara?

– Dar nu... începu Kara, dar însoțitoarea o întrerupse.

– Ba da, întotdeauna se întîmplă așa. La urma urmei, eu nu prea am altceva de făcut, nu? Și numai tu ești de vină.

– Eu sînt de vină? Claire, ce tot îndrugi acolo?

– Păi, comitetele tale, spuse Claire, azvîrlind cartea de credit pe tava chelnerului fără să arunce nici cea mai mică privire spre nota de plată. N-ai mai convocat unul nou de luni de zile și, trebuie să recunoști, mă plictisesc de moarte. Și cînd mă plictisesc, cei care iau prînzul cu mine trebuie să aibă nervi de oțel.

Kara inspiră adînc și ajunse la concluzia că era mai bine să-i spună ce avea pe suflet acum, decît să tot amîne.

– Știi, tare mi-e teamă că tu o să fii cea care va trebui să organizeze lucrurile. Am o întîlnire cu un agent imobiliar.

Claire făcu ochii mari.

– Te muți?

– În centru. Eu și Steve și cu mine nu mai petrecem suficient timp împreună și...

Kara se opri, aducîndu-şi aminte de împrejurările care o obligaseră pe prietena ei, cu zece ani în urmă, să accepte singurătatea.

– Şi nu vrei ca mariajul tău să sfîrşească la fel ca al meu, completă Claire în locul ei. O să ne fie dor de tine. Cel puţin mie, sigur o să-mi fie.

Kara îşi lăsă capul în jos.

– Asta-i tot? Nu încerci să mă convingi să nu plec?

– Nu, după ceea ce mi s-a întîmplat mie. Dacă-l iubeşti pe Steve – şi eu ştiu că-l iubeşti – trebuie să fii alături de el. Evident că şi el trebuie să-şi dorească acelaşi lucru, şi bănuiesc că îşi doreşte. Spre deosebire de Phillip Sollinger.

Ospătarul se întoarse cu cartea de credit şi, după ce adăuga un bacşiş gras, Claire semnă chitanţa, ignorînd în continuare sumele de pe ea.

– Şi Lindsay? întrebă ea, ridicîndu-se în picioare şi punîndu-şi geanta pe umăr.

– O să se obişnuiască, răspunse Kara.

Părăsiră restaurantul şi ieşiră în atmosfera luminoasă a unei după-amiezi de primăvară.

– N-are încotro.

– Nu neapărat, spuse Claire, în timp ce se îndreptau spre parcarea bine ascunsă în spatele unui bloc.

Datorită muncii lor din ultimii zece ani, locul arăta ca în urmă cu un secol, ultimul vestigiu al „modernismului" dispărînd cu un an înainte, cînd stîlpii electrici fuseseră înlocuiţi cu replici ale mai vechilor felinare cu gaz lampant.

– La vîrsta ei, un an înseamnă mult timp, mai ales cînd este şi ultimul an din liceu. Îmi aduc aminte cînd Chrissie...

Veni rîndul lui Claire să tacă, dar Kara se abţinu să comenteze mai departe. Trecuseră de-abia cîteva luni de cînd nepoata ei murise într-un incendiu la una din cabanele de schi ale familiei Shields din Vermont, iar lui Claire îi era încă foarte greu să vorbească despre această nenorocire.

– O să-ţi simt lipsa, reluă ea cu un oftat, cînd liniştea începuse să apese prea tare pe umerii lor. Oricine altcineva s-ar fi străduit să

găsească vorbele potrivite, dar, la drept vorbind, nici nu există cuvinte potrivite pentru asemenea situații.

Ajunseră la mașinile lor, și Claire o luă de brat pe Kara.

– Dacă pot să te ajut cu ceva, sună-mă, bine?

– Nu crezi că ți-am dat suficiente telefoane în ultimii zece ani?

– Ba da, dar pentru „bunăstarea comunității" o să mai suport, răspunse Claire, accentuînd ultimele două cuvinte pe un ton care le făcu pe amîndouă să zîmbească. De data asta, discutăm despre tine. Așa că nu șovăi dacă ai nevoie de ceva. Numai simpla îngrijire a unei case înseamnă un serviciu cu normă întreagă și, de vreme ce eu angajez alți oameni care să-mi întrețină locuința, aș putea să te ajut pe tine. Atîta vreme cît nu mă pui să spăl geamurile.

– N-o să uit, o asigură Kara. Îți mulțumesc mult.

Se urcă în mașină, porni motorul și scoase mașina din parcare, dar, în loc s-o ia la stînga pe drumul cel mai scurt spre casă, se trezi că virează spre dreapta, străbătînd străzile orașului în care trăise atîția ani.

Orașul care arăta astăzi atît de frumos și datorită ei.

Ramurile copacilor înmuguriseră, iar florile aveau deja boboci. Peste o lună, turiștii, care începuseră să descopere Camden Green în ultimii ani, aveau să se plimbe de-a lungul bulevardului, ce nu mai semăna deloc cu o simplă stradă dintr-un orășel din Long Island plin de malluri și de centre comerciale, ci mai degrabă cu strada principală din sătucurile uitate de lume din Vermont ori New Hampshire. Peste cîțiva ani, probabil că locul avea să fie înțesat de turiști și avea să pornească din nou pe calea unui dezastru. În prezent însă, era exact ceea ce Kara își dorise dintotdeauna.

Un orășel încîntător, unde oamenii conviețuiau în armonie, unde copiii nu aveau probleme cu drogurile, iar străzile erau sigure în timpul nopții.

Genul de așezare despre care Ronald Reagan vorbise întotdeauna, dar care, din păcate, nu prea mai există.

Iar ea era nevoită s-o părăsească.

Și să se mute în centru.

Kara ura gîndul ăsta. Nu-i plăcea că trebuie să-și vîndă casa, că trebuie să-și găsească un apartament și că trebuie să plece.

Dar știa că n-are încotro, așa că avea să stringa din dinți și să acționeze în consecință.

Atît ea, cît și Lindsay.

Familia ei va supraviețui într-un final.

Lindsay Marshall își dădu toată silința să-și controleze furia care creștea în ea începînd de la micul dejun, dar, în ciuda eforturilor sale, aproape că smulse ușa de la dulapul ei din vestiar, aruncînd cărțile înauntru, după care o trînti cu toată puterea. Părinții ei îi distrugeau viața și, pînă avea să împlinească optsprezece ani și să termine școala, era obligată să se conformeze dorințelor lor.

Dar nu era corect față de ea.

Cum putuse mama ei să se poarte atît rece?

– Mă întîlnesc cu un agent astăzi, o anunțase Kara de parcă i-ar fi spus că se duce la cumpărături. Eu și tatăl tău ne gîndim să vindem casa și să ne mutăm în centru.

Lindsay se uita la ea cu gura căscată.

– Chiar înainte de ultimul meu an de liceu?

– O să fie bine, încercase s-o liniștească mama ei.

O să fie bine? *O să fie bine?* Lindsay nu se mai simțise în stare să se gîndească la altceva toată ziua. Cuvintele îi răsunau în urechi necontenit.

„O să fie bine". Din cîte vedea, viața ei se afla pe marginea prăpastiei și, indiferent de ceea ce spunea mama ei, *n-avea să fie bine deloc.*

Se așeză pe banca din vestiar, aranjîndu-și bustiera pentru ora de sport și punîndu-și șosetele albe și pantofii Nike, incapabilă să-și asculte colegele. De obicei, palavrageala fetelor o înveselea, dar astăzi i se părea că vorbeau despre niște nimicuri tîmpite în comparație cu necazul ce se abătuse asupra ei dis-de-dimineață.

– Bună, Linds.

Dawn D'Angelo își deschise dulapul aflat chiar lîngă cel al lui Lindsay, își aruncă rucsacul înauntru și-și scoase echipamentul sportiv. Ochii mari și căprui ai lui Dawn și părul ei castaniu alcătuiau un contrast minunat cu ochii albaștri și părul blond al lui Lindsay.

Cele două adolescente aveau înfățișări diferite, dar în rest erau cele mai bune prietene încă de la grădiniță.

– Salut, oftă Lindsay, fără să-și ascundă starea de spirit.

Dawn își arcui întrebător o sprinceană.

– S-a întîmplat ceva? Te simți bine?

– N-am nimic.

Dawn o privi neîncrezătoare.

– Sper că n-ai răcit. Frate-miu a luat gripă. A vomat toată noaptea.

– Nu e vorba de gripă, o asigură Lindsay, terminîndu-și de legat șireturile.

Dinspre sala de sport se auzi fluierul antrenoarei, iar fata se ridică de pe bancă pentru a se alătura celorlalte majorete, nerăbdătoare să-și pună la lucru furia într-un mod constructiv.

Echipa școlii tocmai se întorsese din Florida, unde ocupase locul doi în finala campionatului regional desfășurat la Daytona. Pînă în clipa aceea, Lindsay visase să intre în echipă anul viitor.

Acum, așa ceva nu mai era posibil.

Refrenul fără sfîrșit ce-i chinuia gîndurile se transformase din „O să fie bine." în „Ce rost mai are?" și frustrarea lăsă loc deznădejdii. Peste două săptămîni, majoretele din ultimul an trebuiau să aleagă fetele care aveau să formeze noua echipă și – cel mai important – aveau să numească majoreta șefă, dar ce mai conta, nu? Chiar dacă astăzi va executa perfect exercițiile în fața lor, tot degeaba. Visul ei de a schimba uniforma neagră cu cea roșie a echipei fusese spulberat fără milă la micul dejun.

Și mama ei fusese majoretă – ar fi trebuit să înțeleagă importanța unui astfel de moment. Cum de a putut să fie atît de nesimțitoare? De parcă ar fi fost un lucru oarecare...

Lindsay încercă să se concentreze asupra mișcărilor, dar pierdea șirul numărătorii și ieșea din ritm. Pe deasupra, nu reușea deloc să termine cu gesturi ample și un zîmbet larg, detalii la fel de semnificative ca și acrobațiile în sine. „Zîmbiți, fetelor, le sfătuia antrenoarea mereu. Nu exersăm numai sărituri, ci și zîmbete!"

Agățîndu-se de aceste cuvinte, Lindsay se apropie iute de locul ei, zîmbi cum știu ea mai frumos și-și dădu silința să găsească

energia necesară, așteptînd să-i vină rîndul pentru a executa săritura simplă pe care o exersau întotdeauna ca să se încălzească.

Se pregăti, zîmbi, inspiră adînc, sări puțin pe loc, alergă, își lipi mîinile de saltea și începu ceea ce urma să fie o săritură perfectă.

Atunci se petrecu inevitabilul. Chiar cînd era cu picioarele în aer, un cot îi ceda și se prăbuși, lovindu-se mai întîi cu umărul și apoi cu fundul.

Încheietura îi luă foc.

Antrenoarea și Dawn se repeziră s-o ajute.

– N-am nimic, insistă Lindsay, îngrozită că echipa de majorete fusese martora eșecului său.

Apoi, fără să-și mai poată stăpîni lacrimile, izbucni în plîns.

Sharon Spandler, antrenoarea, o ajută să se ridice și o conduse afară din sală.

– Fetelor, strigă ea peste umăr, sprijinind-o pe Lindsay. Mai repetați o dată figurile, apoi faceți două sărituri cu spatele. Consuela, ocupă-te tu, te rog.

În vestiar, Lindsay bău un pahar cu apă și își suflă nasul. Antrenoarea aduse niște fețe elastice și o foarfecă, după care se așeză în fața ei pe bancă. O apucă blînd de încheietură și i-o îndoi ușurel.

– Te doare?

Fata clătină din cap.

– Înseamnă că e doar o întindere.

În timp ce-i înfășura mîna cu bandaj, Sharon o privi atentă pe Lindsay.

– E totul e în regulă, draga mea?

Lindsay dădu din cap, dar femeia vedea lipsa de convingere din ochii ei, așa că mai încercă încă o dată.

– Probleme cu prietenul? Acasă totul e bine?

– Sigur că da. Numai că nu prea sînt în apele mele. Poate ar fi trebuit să nu vin la antrenament.

Sharon îi termină de bandajat mîna, apoi o privi țintă.

– O să le spun fetelor că ți-e rău.

Totuși, știind lucrul care o preocupa cel mai mult pe Lindsay, adăuga:

– O simplă căzătură n-are cum să influențeze votul. Nu-ți mai face griji.

Lindsay se chinui să schițeze un zîmbet slab. Și dacă l-ar fi influențat, ce? Oricum, ea nu va mai fi aici anul următor. Altcineva îi va trăi visul. Simți un nod în gît la gîndul ăsta, dar reuși să înghită și să-l alunge.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Odihnește-te, o sfătui Sharon.

Lindsay clătină din cap și-și șterse ochii cu un șervețel.

Cîteva minute mai tîrziu, Dawn D'Angelo ieși din sala de sport, smulse niște hîrtie igienică dintr-un sul și se trînti lîngă Lindsay, vîrîndu-i cocoloșul în mîna prietenei ei.

– Gata, ajunge. Spune-mi ce se întîmplă.

Lindsay începu să plîngă din nou.

– Ne mutăm în Manhattan.

Dawn se uită la ea, nedumerită.

– Ce?

– Mama zice că trebuie să ne ducem în centru, ca să fim mai aproape de serviciul tatei.

Suspină și mai tare cînd văzu expresia de neîncredere de pe chipul lui Dawn.

– Dar mai avem numai un an, șopti Dawn. Și tu urma să fii numită majoreta-șefă. Și trebuie să facem împreună ultimul an de școală. Trebuie să absolvim împreună. Dacă tu pleci, cine o să fie cea mai bună prietenă a mea? Isuse, Linds... nici măcar n-ai apucat să ieși în oraș cu Zack! Cum pot să-ți facă așa ceva?

Lindsay o privi cu tristețe.

– Sînt părinții mei, rosti ea pe un ton disperat și grav. Ce putere am eu?

Dawn nu încercă s-o contrazică; știa deja răspunsul.

Nu se mai putea face nimic.

Absolut nimic.

Capitolul 2

Kara Marshall simți cum i se strînge stomacul cînd studie acordul de listare de pe masa din sufragerie. Nici măcar nu încercă să se controleze și să nu-și rupă cu dinții pielița de la inelarul mîinii stîngi. De ce să se mai obosească? Deși unghiile reprezentau practic singurele lucruri pe care mai era în stare să le controleze, le distrusese în mare măsură. Nici nu-i venise să-și creadă urechilor cînd agentul îi propusese un preț de vînzare înfim pentru frumoasa lor casă. Cînd o vedea Steve...

Strînse din dinți și-și alungă gîndurile negre.

O lumină orbitoare o trezi pe Kara din reverie.

– Minunat.

Se uită spre Mark Acton, al cărui zîmbet profesionist părea fals, chiar dacă el se străduia să pună cît mai multă sinceritate în el.

– Casa va arăta splendid în poze.

Femeia nu răspunse, ci se mulțumi să privească spre nenumăratele broșuri de pe masă, în timp ce agentul își punea aparatul de fotografiat la loc în geantă.

– O să las documentele aici, continuă el. Mă pot întoarce pentru a vă răspunde la orice întrebare imediat ce soțul dumneavoastră vine acasă. Aveți idee cam pe cînd s-ar întîmpla asta?

– Vezi dumneata, asta-i o problemă, spuse Kara, ridicîndu-și privirea și întrebîndu-se în aceeași clipă de ce discuta cu un străin – pe care îl antipatizase din capul locului – lucruri care nu-l priveau. Nu știu cînd o să fie acasă. Face naveta în centru și uneori mai rămîne acolo. De fapt, nici nu prea mai trece pe-acasă – acesta este și

motivul pentru care vindem proprietatea. Cel mai bine ar fi să vă sun după ce vorbesc cu soțul meu.

Acton încuviință.

– O să încerc pozele pe site-ul nostru de îndată ce veți semna acordul de listare.

Vocea lui căpătă intonația unui discurs învățat pe de rost.

– Procedura obișnuită a firmei este să nu facem public anunțul timp de două sau trei zile. Dacă nici unul dintre oamenii noștri nu reușește s-o vândă, atunci o voi include în Serviciul de Listare Multipla chiar de luni și vom face o vizionare miercuri, pentru a fi prezentată tuturor agenților din zonă. Iar duminică vine rîndul vizionării pentru publicul larg. Este o casă extraordinară. Cred că se va da imediat.

Cu toate că de-abia îl auzise, Kara aprobă de parcă i-ar fi urmărit fiecare cuvînt.

– Bine. În regulă. O să vă caut eu.

Mark Acton scoase o hîrtie albastră din teanc și o așeză deasupra.

– Acesta este programul pe care l-am pregătit special. Vă rog să vă treceți și numele pe el, atunci cînd veți semna acordul de listare, iar eu mă voi ocupa de restul.

– Da, foarte bine.

Acton își ridică servieta, iar femeia îi interpretă gestul ca fiind o invitație de a-l conduce pînă la ușă.

– Sînt convins că veți fi pe deplin satisfăcută cu serviciile de marketing oferite de firma noastră, adăugă el.

„Probabil că și lui i se pare o imbecilitate fraza asta", se gîndi Kara.

– Nu mă îndoiesc, murmură ea. Mulțumesc de vizită.

Cînd ajunse la ușă, o mașină tocmai parca în fața casei și fiica ei coborî. Kara o urmări pe Lindsay cum îi face cu mîna prietenei ei, Dawn, și lui Phyllis D'Angelo, care se afla la volan.

– Să-mi dai telefon! strigă Lindsay spre Dawn, după care trecu pe lîngă agent și se îndreptă spre verandă.

Mark Acton o salută, apoi se întoarse s-o privească urcînd treptele.

Kara se încruntă la el, dar pentru că agentul n-o băgă în seamă, se gîndi că trebuie să se obișnuiască de aici înainte cu astfel de scene. Fata ei împlinise șaptesprezece ani, era drăguță, iar bărbații

aveau să se uite după ea vreo două decenii. Apoi, cînd văzu fața de la încheietura lui Lindsay, gîndurile legate de Mark Acton pierira într-o clipită.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Te simți bine?

– N-am nimic, îi răspunse Lindsay, intrînd în casă.

Își lăsă rucsacul pe podea și numai după aceea își întinse mîna pentru examinarea obligatorie.

– E doar o întindere. Am ratat o săritură la antrenament.

– Sigur nu e rupt nimic? se agită mama ei.

Lindsay își retrase mîna.

– Nu, mamă. Ți-am mai spus o dată, e doar o întindere. Cine era ăla? o chestionă ea, arătînd din cap spre intrare.

– Un agent imobiliar, răspunse Kara, ridicînd din umeri plictisită.

Lindsay se strîmbă de parcă ar fi lovit-o cineva.

– Eu chiar n-am nici un cuvînt de spus în familia asta? se răsti ea, răsucindu-se și pornind spre scări.

Deși fiica ei încercase să-și ascundă lacrimile, Kara îi observase ochii umezi.

– Lindsay, așteaptă!

Dar fata o ignoră.

Cînd Lindsay dispăru de pe palierul de la etaj, Kara privi pentru a doua oară *acordul de listare* de pe masa din sufragerie și cu greu se stăpîni să nu apuce formularele și broșurile și să le rupă în mii de bucăți. Nici ea nu voia să se mute în centru, dar ce variante îi mai rămăseseră? Depărtarea de Steve îi distrugea căsnicia. Totuși, Lindsay termina liceul în anul următor. Poate ar trebui să găsească altă modalitate de ieșire din impas.

Își smulse o nouă pielița și își dădu seama că își face speranțe deșarte. Nu numai naveta îi crea probleme, dar în urma promovării lui Steve, prezența lui permanentă în Manhattan devenea absolut necesară. Chiar și cu salariul mărit, de-abia reușea să acopere costurile micului apartament închiriat de el. De fapt, mărirea de salariu nu făcuse decît să atragă după sine o cheltuială în plus care le clătina serios stabilitatea.

Așadar, alternativele erau ca și inexistente; mutatul rămînea unica soluție.

Kara aștepta suficient cît Lindsay să-și verse amarul pe pernă și, în timp ce urca scara spre dormitorul fiicei ei, se gîndi cît de dor îi va fi de casa lor mare. Se implicase total în proiectarea ei și se mutaseră aici cu două săptămîni înainte să se nască Lindsay. Întreaga istorie a familiei se desfășurase între pereții ei. O locuință nouă în Manhattan, fără îndoială mult mai mică, însemna și abandonarea trecutului. Oare erau în stare să suporte o asemenea schimbare?

Ciocăni de două ori la ușa fiicei ei, după care o întredeschise ușor.

– Linds? Pot să intru?

Interpretă tăcerea ei drept un consimțămînt, așa că se strecură înăuntru. Camera avea un aspect tipic pentru o adolescentă, cu păpuși Barbie și animale de pluș neglijate, dar nu uitate, înlocuite treptat cu posterele unor tineri actori la modă, stive de CD-uri, un computer și suficiente cosmeticale cît să înfrumusețeze jumătate din femeile din Long Island.

Kara păși nesigură pînă la marginea patului. După cum bănuise, Lindsay stătea cu spatele la ea, dar furtuna părea să fi trecut. Fata privea spre perete, liniștită.

– Draga mea? începu ea, mîngîindu-i părul blond și mătăsos. Știi foarte bine că și noi iubim locul ăsta la fel de mult ca și tine. Nici prin cap nu ne-ar fi trecut să ne mutăm dacă nu am fi fost nevoiți. Aș da orice să existe și altă opțiune.

– Măcar un an.

Vocea lui Lindsay se auzi înăbușită din cauza pernei, dar mînia din sufletul ei încă mai răzbătea cu destulă putere.

– După aia n-ar mai fi așa rău, pentru că eu oricum aș termina școala.

– Nu ne mai permitem încă un an, zise Kara. E prea scump să întreținem ambele locuințe. Și tatăl tău are nevoie de noi. Noi avem nevoie de el. *Tu* ai nevoie de el.

– Știu, oftă fata, întorcîndu-se spre Kara și privind-o.

Văzîndu-i expresia îndurerată și sesizîndu-i disperarea din glas, femeia simți cum i se frînge inima. Ochii ei roșii, umflați și nemărginit de triști vorbeau despre ființa deosebită care era fiica ei – mărinimoasă, hotărîtă, cinstită. Îi îndepărtă o șuviță de păr și îi atinse fruntea cu palma ei rece.

Pe neașteptate, Lindsay se ridică în picioare.

– Dar dacă aș sta la familia lui Dawn pentru ultimul an? se repezi ea, cu o strălucire vie în ochi. Aș veni în capitală la sfîrșit de săptămînă și în vacanțe. Și de sărbători, de Crăciun, înțelegi tu...

– O să discutăm și cu tatăl tău, draga mea, îi întrerupse Kara avalanșa de cuvinte, deși știa foarte clar că Steve n-ar fi acceptat în veci o astfel de sugestie. Dar sîntem conștiente amîndouă care va fi părerea lui.

Lindsay se trînti înapoi pe pernă, dezamăgită.

– Mda, bănuiesc.

– Vorbim despre situația asta de luni de zile, continuă Kara, luînd-o de mînă. Știai că așa se va întîmpla.

– Ai dreptate, oftă Lindsay, dar nu credeam că atît de curînd.

– O să ne descurcăm, o încurajă mama ei. O să vezi... o să fie bine.

Dar chiar cînd rosti cuvintele, Kara se întrebă dacă năzuințele ei se vor împlini.

Capitolul 3

Steve Marshall se concentră și mai tare asupra depoziției de pe biroul său, dar în van – ochii i se închideau, în ciuda bunelor sale intenții. Luminile orașului pătrundeau prin fereastră și cerul se întunecase; la orizont se mai zărea o fîșie îngustă și palidă din ziua care trecuse cu atîta repeziciune.

Iar el reușise să parcurgă de-abia jumătate din documentele ce trebuiau studiate.

Se răsuci să aprindă veioza de pe masa de scris, sperînd ca strălucirea ei să alunge oboseala ce-și făcuse apariția odată cu amurgul. Frecîndu-se la ochi, își îndreptă privirea spre ușa deschisă a camerei. Pe hol se mai zăreau cîteva becuri aprinse, dar restul angajaților plecaseră de multă vreme, lăsînd în urma lor o liniște totală.

Steve se sprijini de spătarul scaunului și se întinse – era inutil să plece înainte de a termina de citit depoziția. Cel mai probabil, avea să petreacă și noaptea asta în capitală, chiar dacă îi promisese Karei că va veni acasă. Își răsfiră părul cu degetele, dînd semne clare că presiunea problemelor familiale și profesionale îl copleșise aproape de tot. Dar a doua zi era vineri și, dacă muncea îndeajuns în noaptea asta, avea să pornească la drum chiar la prînz și avea să petreacă weekendul acasă. Poate se vor duce la un tîrg cu produse de artizanat. Știa că pe soția lui ar încînta-o așa ceva și pe Lindsay la fel, iar dacă ele erau fericite, atunci și el se putea considera un om mulțumit.

Frecîndu-se din nou la ochi, se aplecă iar asupra depoziției. Mai trebuia să răsfoiască cel puțin încă cincizeci de pagini, fie aici, fie

– Bună, iubitule, o auzi el pe Kara.

Ceva din vocea ei îi contrazicea tonul vesel.

– Bună.

– Vii acasă?

– Nu pot. Am prea mult de lucru.

– Dar ai promis.

Aproape că o vedea cum se forțează să-și stăpinească reproșurile.

– Știu, oftă el. Am încercat, dar uite, mîine o să plec mai devreme și o să avem tot weekendul la dispoziție. O să facem ceva împreună.

Kara tăcu o secundă, apoi reluă:

– Și eu care speram că o să te întorci înainte ca Lindsay să adoarmă. E supărată.

Steve sări de pe scaun.

– Supărată? De ce? Ce s-a întîmplat?

– S-a lovit la încheietură în timpul antrenamentului și cînd a ajuns acasă a dat nas în nas cu agentul imobiliar. Cred că ar trebui să discutăm cu toții. Așa, ca într-o familie adevărată.

Se opri, după care adăugă repede, parcă devenind conștientă de sarcasmul din propriul glas:

– Îmi pare rău, am fost răutăcioasă... în fine, tare mi-aș dori să vii acasă diseară.

– Agentul ce-a spus?

Kara rîse amar:

– N-o să-ți placă.

Steve se uită spre depoziția de pe birou. Dacă ar chema un taxi, ar putea termina pe drum. Din nefericire, nu-și permitea o astfel de cheltuială.

– Kara, îmi pare rău. Trebuie să termin depoziția în seara asta.

– În regulă.

Vocea ei se stinse, și Steve își dădu seama imediat că soția lui nu mai intenționa să încerce să-l convingă, iar asta îl întristă și mai mult.

– O să văd ce pot face, rosti el în cele din urmă.

– Bine. Pa.

– Pa.

O auzi cum îi spune „Te iubesc" chiar înainte ca el să pună receptorul în furcă.

„Rahat!"

Mai intii nenorocitul ala de îngrijitor îi tulburase concentrarea, iar acum Kara era furioasă pe el, și pe bună dreptate.

În plus, Lindsay se rănise la mîna și mai era și necăjita. Simți cum i se strînge stomacul de ciudă.

Colac peste pupăză, nici vestile din partea agentului nu păreau prea frumoase.

Ajunsese la capătul răbdării. Închise dosarul cu depoziția, stinse lampa de birou și plecă acasă.

Lindsay răsuci butonul volumului de la iPod-ul pe care îl primise cadou din partea tatălui de ziua ei de naștere, dar oricît de tare se revărsa muzica în căști – acoperind puțin cearta ce se desfășura la parter – nu reușea totuși să elimine tensiunea care plutea în casă. Și totul se întîmpla din vina ei.

Înșfăcă o pernă și se pregăti să o arunce în ceva – în orice –, însă durerea care-i străfulgeră încheietura o făcu să se răzgîndească. Se mulțumi să-și așeze perna pe piept, strîngînd-o tare. Lacrimi de neputință îi înțepau ochii și îi încețoșau vederea.

„Maturizează-te odată", își spuse în sinea ei.

Cîntecul pe care-l asculta se termină brusc și vocile părinților ei se auziră clar de jos.

Mînia era evidentă, iar ea știa perfect motivul discuției lor aprinse. În fond, numai asta făceau în ultima vreme. Numai că inițial, vorbeau despre noua slujbă a tatălui ei, despre micul apartament pe care îl închiriase în centru și despre faptul că el nu mai putea dormi acasă în toate nopțile.

Acum însă, mărul discordiei era chiar ea și, cu fiecare minut care trecea, Lindsay se simțea și mai rău. Nu-și dorea decît ca toată lumea să fie mulțumită și, din ceea ce auzea ea, nimeni nu deborda de fericire.

Se așeză pe pat, concentrîndu-se asupra cuvintelor ce răzbăteau înăbușit pînă în dormitorul ei. Mama ei începuse să ridice vocea, dar tatăl ei își păstra calmul. „Ce se petrece? se întrebă fata, de ce naiba țipă mama?" Și cu toate că o parte din ea o îndemna să-și acopere urechile cu perna, nu se putea abține să nu asculte.

Oricît de mult ar fi durut-o, trebuia să afle ce își spuneau. Puse iPod-ul pe noptieră, se ridică din pat și deschise ușa camerei.

– Ceri prea mult de la ea, repetă Kara pentru a patra sau a cincea oară.

Stătea țeapănă pe marginea canapelei și înțelegea din expresia lui Steve că atitudinea ei căpăta nuanțe isterice. Dar cît va mai fi nevoită să insiste asupra aceluiași subiect pentru ca el s-o *audă* în sfîrșit?

– De-abia a împlinit șaptesprezece ani și tu o obligi să renunțe la tot. Știu că aspectul cu echipa de majorete nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar nu mă interesează. E fiica ta, Steve! Și tu îi ceri să renunțe la toți prietenii ei – prieteni pe care îi cunoaște încă de la grădiniță – și să meargă la un liceu nou, unde nu știe pe *nimeni*. Ca să nu mai vorbim că va fi în ultimul an de școală. Crede-mă, îmi amintesc perfect cum stăteau lucrurile cînd aveam vîrsta ei. Grupurile sînt deja formate și tari ca stînca. Nu va fi loc și pentru Lindsay.

Steve întinse mîinile, neajutorat.

– Nu văd altă cale de ieșire, spuse el, pe un ton mai ridicat. Nu există altă soluție. Nu ne putem permite...

– Încă un an, îl întrerupse Kara. Să mai rămînem pînă termină liceul.

Văzîndu-l cum se strîmba, femeia se enervă și mai tare:

– Pentru Dumnezeu, Steve, piața proprietăților imobiliare e la pămînt și o să luăm pe casă doar trei sferturi din suma pe care am fi obținut-o anul trecut, dar știi foarte bine că în Manhattan prețurile n-au scăzut. O să fim norocoși dac-o să găsim un mic apartament cu două camere și te asigur că va avea o singură baie!

Steve scutură din cap și ridică paharul de pe masa așezată chiar lîngă scaunul lui, înghițind dintr-o sorbitură restul de whisky.

– Am mai verificat calculele o dată, Kara, rosti el pe un ton aspru. Nu putem întreține casa asta și apartamentul din capitală în același timp. Așa că vom fi nevoiți să găsim o locuință în oraș suficient de spațioasă pentru noi trei.

– Dar nu înțelegi că prețul pentru casa noastră e mult prea mic? insistă Kara.

Oare chiar nu auzise ce-i spusese ea?

Steve puse paharul gol pe masă și-și trecu degetele prin păr.

– Și eu care-am crezut că încheiasem cu subiectul ăsta.

– Da, așa e, dar între timp m-am întîlnit cu agentul, i-o reteză Kara. Observîndu-i privirea furioasă, adăuga repede:

– Și mi-am dat seama cît de supărată e Lindsay.

– E tînără, replică el pe tonul pe care-l folosea la tribunal cînd încerca să pună la punct vreun martor recalcitrant. O să supraviețuiască. Oricum, peste un an pleacă la colegiu. Sincer, chiar nu pricep de ce...

– Să nu-mi vorbești mie pe tonul ăsta, izbucni ea mînioasă. Nu ești la proces aici! E vorba de familia ta! Și mutatul în centru nu este cel mai bun lucru pentru ea. Ți-aduci aminte cînd ne-am hotărît să avem copii? Am promis că interesele lor vor fi întotdeauna prioritare.

– Da, și cel mai bine pentru Lindsay – pentru noi – este să trăim din nou ca o familie, replică Steve. Adică să luăm masa împreună în fiecare seară, iar eu să vin acasă mereu. De cîte ori am cinat toți trei în ultima săptămînă? În ultima lună?

– Și a cui e vina? se răsti Kara, copleșită de amărăciune.

Ochii lui Steve sclipiră de furie.

– Ești nedreaptă, Kara. Avînd în vedere că eu sînt singurul care aduce venituri, poate că nevoile acestei familii n-ar strica să se plieze pe cîteva dintre nevoile mele, nu?

Kara simți cum pierde controlul asupra valului de emoții ce risca să o înece.

– Familia asta nu face altceva decît să aibă grijă de nevoile tale, țipă ea ascuțit. Noi nu facem decît să...

O voce nouă o întrerupse.

O voce mai ascuțită și mai furioasă decît a ei.

– Ajunge! strigă Lindsay. Opriți-vă!

Femeii i se tăie răsuflarea, iar Steve arăta de parcă fusese lovit cu un ciomag în cap. Amîndoi își îndreptară privirile spre scară, unde o văzură pe Lindsay îmbrăcată în pijamale, cu încheietura bandajată și lacrimile brăzdîndu-i chipul.

– Ajunge! strigă ea din nou. Nu mai suport să vă aud certîndu-vă! Am crezut...

Cuvintele i se opriră în gît și-și acoperi fața cu mîinile, începînd să tremure din toate încheieturile.

– Hei, pisoiaș, spuse Steve, apropiindu-se de ea.

Hohotind, Lindsay căzu în brațele lui.

– Haide, ușurel, gata.

Kara crezu că o să i se rupă inima în timp ce se uită la ei, și furia îndreptată spre Steve cu doar câteva secunde înainte se dizolvă pe loc, când văzu cum o liniștește pe fiica lor.

– E doar o discuție, spuse el. Nu înseamnă nimic. Mama ta și cu mine ne iubim și amîndoi te iubim pe tine de o mie de ori mai mult.

O strînse în brațe, mîngîindu-i părul și ștergîndu-i lacrimile. O conduse grijuliu spre canapea, unde se așezară lîngă soția lui.

Kara o luă pe Lindsay de mînă.

– Îmi pare rău, iubito. Noi încercam doar să găsim o soluție care să convină tuturor.

– Tuturor, repetă Steve, privind-o stăruitor pe Kara, pentru că noi alcătuim o familie. Și sîntem de acord că avem nevoie să fim împreună... așa că ne străduim să găsim o cale pentru a reuși.

– Vă rog să nu vă mai certați, spuse Lindsay, trăgîndu-și nasul și ștergîndu-și o lacrimă de pe obraz cu mîna sănătoasă. Eu... eu pur și simplu nu mai suport.

– Îmi pare rău, pisoiaș, zise Steve.

– E-n regulă, îl asigură Lindsay cu o voce moale. Putem să ne mutăm, bine? O să mă obișnuiesc. Numai să nu vă mai certați, da? îi imploră ea.

Steve o îmbrățișă.

– Hei, nu e sfîrșitul lumii, draga mea. O să fie bine, promit. O să-ți placă *la nebunie* să trăiești în capitală. Este un loc interesant.

Kara cercetă nesigură ochii fiicei ei.

– Ești convinsă? întrebă ea. Nu spui asta doar ca să nu ne mai certăm?

Lindsay șovăi, după care încuviință din cap.

– Bine, oftă Kara. O să-l sun pe agent atunci și o să-i comunic că vom semna *acordul de listare*. Așa lucrurile se vor pune pe roate și om mai vedea ce se întîmplă.

Steve aprobă și el. Lindsay își ținea acum capul plecat și mîinile în poală. O lacrimă îi căzu pe pijama.

– Uite ce propun eu, spuse el vesel. Hai să mergem în centru duminică. Poate avem noroc de cîteva vizionări publice şi ne alegem un loc unde ne-ar plăcea să stăm.

Steve îi ridică bărbia fiicei lui, astfel încît ea să nu-i poată evita privirea.

– Poate găsim casa perfectă. Una pe care s-o iubim cu toţii.

– Şi o să mîncăm la restaurantul ăla thailandez de pe West 67 spuse Kara. Ţi-aminteşti salata de varză?

Lindsay dădu din cap şi îşi sufla nasul. Ochii nu îi mai înotau în lacrimi.

Mama ei o împinse strengăreşte cu cotul.

– Şi facem şi cumpărături de la Bergdorf's.

– Ah, nu, interveni Steve. Asta e o călătorie pentru...

– Cumpărături la Bergdorf's, completă Lindsay, un zîmbet larg luminîndu-i faţa.

Steve se resemnă, prefăcîndu-se bosumflat.

– OK, am înţeles. Mă aflu în inferioritate. Din nou.

Lindsay îl lovi uşurel cu palma.

– Ai senzaţia că *tu* eşti cel în inferioritate? Cum crezi că m-am simţit eu cînd vă ascultam certîndu-vă?

Kara îşi strînse fiica de umeri şi pentru prima dată după luni de zile simţi că poate lucrurile se vor sfîrşi cu bine. Murmură în gînd o rugăciune şi se întoarse spre soţul ei, zîmbind.

Acesta îi zîmbi la rîndul lui.

Capitolul 4

„Cred că am găsit-o în sfîrșit!

Bineînțeles că nu pot fi sigur sută la sută – nu încă.

Dar cînd am primit mesajul azi-dimineață pe computerul meu, am simțit o furnicătură în pîntece.

Aceeași furnicătură care apărea ori de cîte ori se afla ea în apropiere: o încordare între picioare și o frică rece în stomac.

Deși cea de acum n-a fost puternică, și-a făcut simțită prezența îndeajuns ca degetele mele aproape să vibreze în timp ce apăsam pe tastele care m-au dus spre dulcele anunț.

Și nu era numai unul! Nu! În dimineața asta am dat peste două! Inima îmi bătea cu putere cînd l-am deschis pe primul, dar pe măsură ce imaginea casei se afișa pe ecranul monitorului, furnicătura a început să-și piardă din intensitate. Era o casă urîtă – genul de bungalow simplu, fără forme. În nici un caz căminul pe care-l așteptam.

Dar cînd am văzut cea de-a doua casă, inima aproape că mi-a sărit din piept. Iar după ce am făcut turul virtual, entuziasmul meu s-a amplificat. Poate fi ceea ce căutam.

De fapt, sînt convins că aceasta este casa dorită!

În ea locuiește o adolescentă și ceva din sufletul meu îmi spune că e perfectă pentru mine.

Știu asta! Sînt sigur!

Mi-am dat seama din prima clipă cînd am zărit pozele cu dormitorul ei, dar trebuia să mă asigur. Acum am certitudinea, pentru că am privit fotografiile de atîtea ori, încît am memorat toate detaliile.

Chiar cînd scriu aceste cuvinte, văd cu ochii minții camera – camera ei – cu o claritate uluitoare.

De parcă aș sta acolo.

De parcă aș atinge-o.

De parcă aș adulmeca-o.

Oh, da... ea este.

Dar nu trebuie să mă grăbesc, nu trebuie să-mi fac speranțe prea mari. La urma urmei, am mai trecut prin așa ceva și ce dezamăgire am trăit de cele mai multe ori!

De data asta, voi fi precaut.

Da, de data asta mă voi abține și voi aștepta. Oricum, adresa nu va fi făcută publică decît atunci cînd va intra în Serviciul de Listare Multiplă. Așadar, îmi voi ține în frîu apetitul pînă atunci. Dar e atît de greu – uneori îmi vine să mă urc în mașină și să conduc pînă dau de ea.

Casa perfectă.

Casa *ei*.

Știu că ideea pare ridicolă. Aș putea merge săptămîni întregi cu mașina fără s-o identific, dar sentimentul care mă încearcă este copleșitor.

Ca și cum casa în sine – dar și fata care trăiește acolo – mă atrage cu puterea unui magnet.

Trebuie să am răbdare. Au mai rămas doar cîteva zile.

Apoi voi obține adresa.

Și ea va fi încă acolo...

Dar eu nu sînt obișnuit să fiu răbdător.

Urăsc să fiu răbdător.

Curînd însă... curînd o voi vedea, o voi atinge și o voi mirosi.

Iar ea va experimenta senzațiile pe care le-am trăit și eu demult.

Numai că acum va fi diferit.

Acum senzațiile vor dura la nesfîrșit."

Capitolul 5

„Manhattanul este imposibil", se gîndi Kara. Traficul era infernal, nu aveau unde să oprească mașina, iar dacă exista vreo parcare în zona asta a orașului, atunci nici ea, nici Steve n-o observaseră.

– Se întîmplă ceva? întrebă Lindsay de pe bancheta din spate. De ce e așa aglomerat?

Kara întui că Steve e aproape cu nervii la pămînt, pentru că oriunde se ducea, străzile erau baricadate, iar traficul gîituit fără speranță. Porni radioul și Lindsay primi imediat răspuns.

– Coloana oficială a vicepreședintelui a blocat întregul West Side, începînd cu 42 Street și spre nord pînă la 125 Street, întonă o voce caldă. Șoferii sînt sfătuiți să...

– Cine naiba i-a cerut vicepreședintelui să vină în oraș tocmai astăzi? izbucni Steve. Nu-mi amintesc ca angajații lui să mă fi sunat ca să verifice dacă mie îmi convine sau nu.

Se încruntă, iritarea lui transformîndu-se într-o mască exagerată de mînie.

– Iar dacă ar fi făcut-o, le-aș fi spus să-l țină la Washington! Cine are nevoie de el? Mai ales duminica, în Manhattan?

– Ghinion, oftă Kara.

Riscau să nu ajungă la întîlnirea cu agenta care susținea că are apartamentul perfect pentru ei.

– Ar fi trebuit să luăm trenul, își dădu Steve seama, scrîșnind din dinți.

Soția lui oftă, dîndu-i dreptate. Mai ales că era vina ei pentru că nu procedaseră astfel. Crezuse că o plimbare cu mașina era o idee mai bună.

– Îmi pare rău, rosti ea supărată.

Expresia încruntată de pe chipul lui Steve nu dispăru.

– Ce naspa, se bosumflă Lindsay.

Kara oftă din nou, aprobînd-o pe fiica ei și cercetîndu-și ceasul. Mai aveau doar cinci minute la dispoziție. Agenta imobiliară n-o să-i aștepte dacă întîrziau prea tare.

În mod miraculos, o mașină ieși din parcare, intrînd chiar în fața lor, iar Steve strecură iute Toyota în locul rămas liber, ignorînd claxonul furios al unui Ford Focus al cărui șofer părea să creadă că fusese păcălit cu neruşinare.

– Există un Dumnezeu, șopti Steve. Haide, trebuie să ne grăbim.

„Exact la țanc", își spuse Kara, convinsă că dacă locul de parcare nu s-ar fi ivit din senin, Steve și-ar fi pierdut cumpătul.

Bărbatul încuie mașina și o porni cu toții pe trotuar, croindu-și drum printre trecători mult mai repede decît reușiseră să se strecoare printre automobilele care împînzeau străzile. În mai puțin de cinci minute traversară cinci străzi și se treziră în fața unui bloc înalt din piatră maro. Steve verifică adresa.

– Aici e, spuse el, apăsînd pe sonerie.

Kara studie clădirea și i se păru prezentabilă, aproape perfectă. Se uită iarăși la ceas cînd văzu că nu le răspunde nimeni.

– N-am întîrziat, așa că n-avea de ce să plece, nu?

Steve inspiră adînc, dar nu scoase nici un cuvînt, iar Lindsay se așeză pe una dintre treptele de la intrare, sprijinindu-și bărbia în mîini.

– Mai sună o dată, îl îndemnă Kara.

Tăcut, Steve apăsă soneria pentru a doua oară.

Tot nimic.

Apoi Kara zări o femeie înaltă, subțire, îmbrăcată într-un pardesiu lung și negru, apărînd după colțul străzii, cu un dosar într-o mînă și un set de chei în cealaltă.

– Domnul și doamna Marshall? întrebă ea cînd se apropie de clădire.

„Mulțumesc, Doamne", se gîndi Kara. Zîmbi și încuviință din cap.

– Aceasta este fiica noastră, o prezentă ea pe Lindsay, care se ridică în picioare.

– Numele meu este Rita Goldman, spuse agenta, dînd mîna cu fiecare dintre ei. Îmi cer scuze că am întîrziat. Traficul...

– Știm, o întrerupse Steve, ceva mai potolit, acum că lucrurile intrau pe făgașul normal. Și noi era cît pe ce să nu ajungem la timp. Chiar ne-am temut că ați plecat deja.

Femeia le deschise ușa de la intrare și o ținu lipită de perete ca să treacă și ei. Clădirea părea bine întreținută. Podeaua din marmură era curată, iar pe pereții din hol se zăreau tablourile unor artiști contemporani. Însă lambriurile de mahon și aplicele ce aduceau vag cu perioada victoriană îți dădeau senzația unei construcții mai vechi. Totuși, liftul se deplasa silențios și avea un aspect modern, cu oglinzi pe toți pereții.

Kara începu să bifeze avantajele pe lista ei mentală. Pînă în acel moment, totul era bine.

Își privi reflexia în oglindă, constată că machiajul ei supraviețuise drumului prin oraș, apoi observă expresia nefericită de pe chipul lui Lindsay. Aplecîndu-se spre ea, îi șopti la ureche: „Salată thailandeză", și fata zîmbi.

Holul de la etajul patru era mochetat și bine luminat.

Încă două puncte bifate pe listă.

Agenta, în timp ce vorbea cu Steve, îi conduse pînă la numărul 409 și folosi trei chei pentru a descuia ușa.

Prima bilă neagră.

Ușa se deschise și, brusc, Kara se simți mai bine. Lumină. Multă lumină care pătrundea printr-un număr mare de ferestre.

Podeaua era parchetată, iar tavanul era situat la aproape trei metri înălțime.

Lucrurile decurgeau bine.

Ferestrele livingului dădeau spre Amsterdam Avenue. Acceptabil. Nu spre Central Park, dar oricum nu-și permiteau așa ceva.

– Există și o grădină pe acoperiș, se auzi glasul agentei. Nu susțin că are cea mai bună priveliște, dar este fermecătoare.

Kara se uită la Steve și amîndoi dădură din cap. Pînă acum, toate bune.

Apoi intrară în bucătărie. Era atît de mică, încît doar o singură persoană se putea mișca prin ea, aragazul avea numai două ochiuri,

iar blaturile fuseseră acoperite cu o mușama urîtă într-o nuanță oribilă de maro. Nu semăna deloc cu bucătăria enormă, proiectată special, cu blaturi mari din granit, în care Kara se simțea atît de confortabil. Adevărul crud o izbi cu putere.

„O să te obișnuiești", își spuse ea. Dar chiar dacă ar fi fost în stare să se adapteze la dimensiunile înfime, încăperea ar fi necesitat obligatoriu o renovare completă.

O renovare pe care nu aveau cu ce s-o susțină financiar dacă se hotărau să cumpere apartamentul.

Una peste alta, va trebui să se obișnuiască, hotărî ea, împingînd-o pe Lindsay spre hol și sperînd ca fiica ei să nu fi observat cît de îngrozitoare era bucătăria.

– Hai să vedem și dormitoarele.

Dormitorul principal părea la fel de mic precum bucătăria, dar cel puțin avea ferestre. Pe de altă parte însă, ferestrele dădeau spre o altă clădire ridicată la doar patru metri mai încolo. Dacă vecinii nu-și țineau jaluzelele trase, putea să se uite direct în camerele lor, își dădu seama Kara.

Și reciproca era valabilă, ceea ce îi silea automat să-și țină jaluzelele trase mai mereu.

Baia anexă arăta ca una dintr-un motel vechi.

Un motel vechi și *ieftin*.

„Ne aflăm în centru, își reaminti ea. *Așa trăiesc oamenii aici. Instalațiile moderne nu sînt considerate o opțiune."*

– La doar două blocuri distanță de Central Park, spunea agenta în timp ce, alături de Steve, intra după Kara și Lindsay în dormitorul de la capătul apartamentului.

– Ai auzit? o întrebă Steve pe fiica lui, după care se întoarse din nou spre Rita Goldman. Și despre școli ce ne puteți spune?

Lindsay, evident neinteresată, porni împreună cu mama ei spre cealaltă cameră.

Mică.

Dulapul pentru haine încastrat în perete, absolut neîncăpător.

Fără să zică nimic, Lindsay ieși din dormitor și se îndreptă spre ușa de la intrare. Kara, Steve și Rita Goldman o urmară. După ce părăsiră apartamentul și se îndreptară spre lift, nimeni nu scoase

nici un cuvînt. Se urcară în el și liniștea deveni apăsătoare. Într-un tîrziu, Kara sparse tăcerea:

– Livingul era foarte luminos. Îmi plac ferestrele mari.

– Poate ar fi trebuit să urcăm și în grădina de pe acoperiș, sugeră Rita Goldman. Ce părere aveți?

Kara o privi pe Lindsay și îi citi gîndurile ca într-o carte.

– Nu cred că e nevoie, răspunse ea. Nu mi se pare că locul ăsta este ceea ce căutăm.

Femeia încuviință, țuguindu-și buzele și nici unul dintre ei nu mai vorbi pînă cînd nu ajunseră afară.

– Sînt convinsă că următorul va fi pe gustul dumneavoastră, îi asigură ea, pe un ton cam forțat.

Dar chiar înainte să-și termine propoziția, Kara își dădu seama că nu le va plăcea nimic din ceea ce Rita Goldman se pregătea să le arate.

Din nefericire, nu avea ce să facă și, din cauza asta, aproape că îi veni să plîngă.

Capitolul 6

„Duminica dimineața este momentul în care iese pe piață ediția mare a ziarului *New York Times*.

Acesta este motivul pentru care îmi place să mă trezesc duminica dimineața.

Știu că duminica este ziua preferată a multor oameni și mai știu că motivul îl reprezintă ziarul. Numai că ei sînt atrași de rubrica de arte, de cronicile ultimelor cărți apărute, de articole sportive ori de editoriale.

Eu o iubesc însă pentru că acolo găsesc prezentată lista cu vizionările publice.

Și orice vizionare aduce o posibilitate în plus.

O șansă extraordinară.

Astăzi am găsit două anunțuri la rubrica „Imobiliare". Le-am încercuit cu pixul meu roșu, apoi le-am localizat pe hartă.

Studiul hărții mă captivează teribil, deoarece îmi oferă indicii despre oamenii care trăiesc în casele respective. Iar astăzi, ambele păreau să-mi promită genul de fată pe care-l caut și de aceea am fost tentat să le vizitez pe amîndouă.

Mi-am început practica obișnuită, realizată cu meticulozitate.

Mai întîi, am stabilit ruta. În eventualitatea că mă hotăram să trec pe-acolo, aveam să închiriez o mașină de la o agenție din Port Jefferson. Poate un Chevrolet – tipul de mașină pe care o întîlnești de zece ori pe zi, dar nu o observi niciodată cu adevărat.

Mașina perfectă pentru peregrinările mele.

După aceea voi planifica drumul de la agenție pînă la prima casă, apoi pînă la a doua și din nou înapoi la agenție, folosind întotdeauna cele mai aglomerate – și anonime totodată – străzi. Marea majoritate a curioșilor (un termen pe care-l disprețuiesc profund) își fac apariția la miezul zilei cînd se anunță cîte o vizionare, așa că o să-mi aranjez călătoria astfel încît să mă strecor înauntru cînd locuințele vor fi pline pînă la refuz.

La urma urmei, n-am nevoie de prea mult timp ca să descopăr dacă am găsit fata pe care o caut...

Și nimeni n-o să mă bage în seamă.

Am citit încă o dată anunțurile, verificîndu-le atent. Prima casa avea patru dormitoare. Un semn bun, dar agenta care se ocupa de ea s-a dovedit a fi una dintre femeile acelea rele, incomode, care aleargă dintr-o cameră în alta și ține o evidență strictă a vizitatorilor, vorbind întruna și insistînd ca toată lumea să semneze în cartea de oaspeți. Ultima oară cînd am văzut-o, m-a bătut atita la cap cu sistemul de rate și condițiile de creditare încît îmi doream să nu mă fi trezit în dimineața aia. Acum încerc s-o evit, dar nu prea cred c-am să pot.

Ținînd cont de numărul camerelor, sînt șanse mari ca una dintre ele să aparțină unei fetițe, deși pe internet n-am găsit nici un tur virtual.

Cealaltă casă este mai mică, dar îi este repartizată unui agent leneș, care-și petrece întreaga zi fumînd pe verandă, pe treptele din față sau pe terasă, lăsînd cumpărătorii potențiali să rătăcească singuri de colo-colo.

Cu siguranță asta va fi prima mea alegere.

În fond, niciodată nu se știe de unde sare iepurele.

Și totuși, nici unul dintre anunțuri nu mi-a stîrnit fiorul acela de nerăbdare pe care l-am trăit cu cîteva zile în urmă cînd mi-am verificat e-mailul.

După ce mi-am pus la punct planul de acțiune, am continuat să mă joc cu pixul meu cel roșu, încercuind anunțurile pînă cînd acestea se transformară în doi ochi.

Doi ochi mari și strălucitori care-mi aduceau aminte de ceva.

Sub ei am desenat o gură.

O gură mare, roșie și zîmbitoare, sub niște ochi mari și roșii.

Știu că pare o absurditate, dar fără să-mi explic de ce, nu mă puteam opri. Cu cît deveneau mai grotești și mai uriași, cu atît mă făceau să surîd mai tare.

Poate azi nu mai ies deloc.

Poate am să-mi petrec ziua visînd cu ochii deschiși.

Dar casele acelea propuse spre vizionare mă cheamă. Oh, cît mai iubesc duminicile!"

Capitolul 7

– Acesta este ultimul loc pe care vi-l mai arăt, spuse Rita Goldman, şi Lindsay oftă uşurată.

Dimineaţa, care oricum începuse prost din cauza traficului aglomerat, părea să devină o catastrofă şi, chiar înainte să-şi privească ceasul, stomacul o anunţă că se scursese cel puţin o oră după prînz. Însă foamea care o chinuia reprezenta doar un aspect nesemnificativ.

Îşi pierduseră vremea alergînd de la un apartament la altul – unul mai rău decît celălalt – şi treptat ajunsese la concluzia că în ciuda bravadei ei de noaptea trecută, mutatul avea să fie mult mai dificil decît preconizase pînă şi în cel mai îngrozitor coşmar al său. Centrul nu-i plăcea absolut deloc – aglomeraţia, zgomotul, circulaţia infernală.

Iar acum se mai pricopsise şi cu o durere de cap.

Parcă pentru a-i accentua starea de spirit, un nor întunecat acoperi oraşul şi vîntul se porni să sufle rece. Le mai rămînea o singură vizionare şi după aceea, gata, se puteau bucura de partea pozitivă a zilei.

Masa de prînz şi cumpărăturile.

Casa se găsea în Upper West Side.

Lindsay îşi urmă părinţii şi pe Rita Goldman în clădire. Liftul se deschise, şase persoane coborîră şi mult mai multe se urcară în el.

Sufocant.

Nu putea suferi lifturile. Oameni pe care nu-i cunoşteai te atingeau întotdeauna, chiar dacă neintenţionat. Îşi strînse mîinile pe lîngă ea şi aproape că se făcu una cu peretele metalic, dar în ciuda

strădaniilor sale, barbatul de alături se lipi de ea și un fior îi scutură trupul. Ideea că așa ceva se va întîmpla zilnic după ce se vor muta o scoase din minți.

Apartamentul se găsea la etajul al șaisprezecelea și, spre surprinderea lor, avea o priveliște frumoasă și o bucătărie spațioasă – suficient de încăpătoare ca să pui și o masă. Nu era rău.

Agentul pe a cărui listă fusese înscrisă casa, un barbat insipid cu părul gras, oferea tuturor celor care intrau fursecuri și fluturași colorați. În living se mai zăreau cel puțin doisprezece vizitatori, grupați cîte doi-trei, șoptind între ei și cercetînd fiecare detaliu în amănunt.

Lindsay se îndreptă spre dormitoare, lăsîndu-și părinții pe mîna Ritei Goldman, care-și reluase invariabilele tehnici de vînzare: „...Aproape de metrou... școală bună... restaurante minunate... priveliște *uluitoare*... bla, bla, bla..."

Trecu pe lîngă un cuplu de tineri ce ieșeau dintr-una din camere. Era dormitorul unei fete, cu afișe pe pereți și așternuturi roz. Privi cutia cu bijuterii de pe dulap și nenumăratele fotografii înrămate ce înfățișau diverse instantanee cu familia ei. Cîteva poze făcute la liceu stăteau prinse în marginile oglinzii și Lindsay se întrebă dacă vreunul dintre băieții aceia drăguți era prietenul fetei.

Se simți cuprinsă de o dorință irezistibilă de a scotoci prin CD-urile proprietarei ca să vadă ce fel de muzică îi plăcea, dar chiar cînd întinse mîna, își dădu seama că scena se va repeta probabil peste o săptămînă în propria casă.

O vizionare publică similară.

Cu străini care-i vor scotoci printre lucruri.

Își retrase mîna iute de parcă și-ar fi ars degetele.

Brusc, i se păru că făcuse un sacrilegiu uitîndu-se pînă și la fotografii și întrebîndu-se despre prietenul fetei și își ceru iertare în gînd.

Ideea unei astfel de întîmplări în dormitorul ei, cu oameni care să-i atingă obiectele personale, îi provocă amețeală. Și-așa era oribil să te duci cu un agent prin casa altcuiva! Dar să-ți expui necondiționat căminul oricărei – *oricărei* – persoane care să intre ca într-un magazin și să-ți cerceteze lenjeria...

Amețeala i se transformă în greață, și Lindsay își dădu seama că dacă nu iese afară cît mai repede o să vomite. Plecă grăbită și-și găsi

părinții în bucătărie, discutînd despre apartament cu Rita Goldman, care semăna cu un corb care-și înfige ghearele într-un coș de gunoi.

– Mamă, șopti ea, încercînd s-o tragă pe Kara într-o parte.

Mama ei însă, ascultînd cu atenție croncănitul Ritei Goldman, o apucă pe după umeri, îndemnînd-o să participe și ea la conversație.

– E doar la o stradă distanță de metrou, îl auzi pe tatăl ei spunîndu-i. Asta e o chestie grozavă, pisoi!

– Te-ai uitat la dormitoare, draga mea? o întrebă mama ei. Ce părere ai?

– Trebuie să ies, bîigui Lindsay, abținîndu-se să nu vomite.

Zîmbetul mamei ei păli și pe chip i se întipări îngrijorarea.

– Iubito, ce s-a întîmplat? Te-ai albit la față.

– Trebuie să ies.

Instinctele materne ale Karei învinseră și încuviință repede din cap.

– Bine, spuse, întorcîndu-se spre Steve. Mă duc cu Lindsay să ia puțin aer.

Își privi ceasul de la mînă.

– Oh, Doamne, Dumnezeule, probabil că e moartă de foame – uită-te și tu cît este de tîrziu!

– Ce-ar fi să găsim un local micuț unde să mîncăm cu toții ceva? întrebă agenta. Aș putea să dau cîteva telefoane – poate găsim ceva mai convenabil decît aici – și în timpul ăsta vom lua și masa.

Lindsay se strînse lîngă mama ei. Nu voia să ia prînzul cu femeia asta. Nu-și dorea nimic altceva decît salata de varză thailandeză care i se promisese și apoi mersul la cumpărături ca să uite de toată tărășenia cu mutatul. Se chinui din răsputeri să-și țină în frîu lacrimile care amenințau s-o copleșească.

– Mami, te rog?

Cîtînd parcă gîndurile fiicei sale, Kara clătină din cap, apoi se uită spre Steve.

– Ne vedem jos.

Liftul se dovedi la fel de întesat de oameni și senzația de greață din stomacul fetei se transformă într-un atac de panică. Un val de sudoare, cînd rece, cînd cald, îi cutremură trupul, iar pieptul și-l simțea încins cu niște benzi de oțel care-o împiedicau să respire normal. Pe măsură ce liftul cobora tot mai repede, fierbințeala i se localiză în

zona capului și cînd ușile se deschiseră în sfîrșit la parter, își dădu seama că de-abia se mai poate ține pe picioare.

Se trînti sleită pe o canapea din hol și se sprijini de mama ei, care se așeză alături.

– Ce s-a întîmplat, draga mea? o întrebă Kara, tulburată. Te simți rău?

– Mi-e foarte cald, bîigui Lindsay.

Ridică mîna mamei ei și și-o lipi de frunte.

– Doamne, arzi toată, exclamă Kara.

Însă fierbințeala începuse deja să treacă.

– N-am nimic, o să-mi treacă, o liniști Lindsay. Voiam doar să ies de acolo.

– Atunci o să ne relaxăm cîteva minute aici și o să-l așteptăm pe tata, bine?

Lindsay dădu din cap, închise ochii și se rugă în gînd să se petreacă vreun miracol, iar ei să rămînă în casa lor și să nu mai fie niciodată nevoiți să mai suporte așa ceva.

– Ți-a plăcut casa? o întrebă Kara. În orice caz, e cel mai bun apartament pe care l-am văzut pînă acum – aproape de metrou și de o școală foarte bună și nu e nici foarte departe de biroul tatălui tău.

Se opri o clipă, apoi adăuga:

– Și ni-l putem permite. Cu puțin efort, o să ne descurcăm.

Lindsay abia dacă-i auzi cuvintele. Un singur gînd o obseda în acel moment:

– Oamenii vor umbla și prin casa noastră exact la fel?

Mama ei îi aruncă o privire nedumerită:

– Păi, cam așa ceva. Săptămîna viitoare, în timpul vizionării publice. De ce?

Lindsay făcu ochii mari și păli brusc.

– Nu vreau să intre nimeni în camera mea, șopti ea. Și nu vreau să ne mutăm. N-am putea uita de toate astea și să plecăm acasă?

Kara o strînse tare în brațe.

– Mi-aș dori să fie atît de simplu, spuse ea. Dar știi foarte bine că n-avem cum! Haide, draga mea.

Întorcîndu-se cu fața spre fiica ei, îi ridică bărbia și se uită direct în ochii ei.

– Este un nou capitol, Lindsay. O aventură nouă. Știu că pare înspăimântător, dar o să treacă! Am dus o viață minunată în Long Island, însă și aici o să fie la fel.

– Dar urăsc toate locurile astea, rosti răgușit Lindsay. Urăsc centrul.

– O să-l iubești. Ai încredere în mine.

Liftul ajunse din nou la parter și, cînd tatăl ei ieși însoțit de Rita Goldman și un alt val de oameni, fata își dădu seama că mama ei n-avea dreptate. Ura orașul acum și avea să-l urască întotdeauna.

– Cineva a făcut deja o ofertă pentru apartament, îl auzi pe tatăl ei spunînd pe un ton dezamăgit. Care a fost acceptată.

Lindsay se simți imediat ușurată.

– Timpul este totul, adăugă agenta. O să mai fac niște cercetări și acum că am o idee mai clară despre ceea ce vi se potrivește, o să fie mai simplu. Pînă la urmă, o să găsim locul perfect.

– Salată thailandeză, îi șopti Lindsay mamei ei.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat, se adresă Kara Ritei Goldman, în timp ce tatăl ei îi strîngea mîna.

Femeia se întoarse învîrtindu-și pardesiul negru ca pe o pereche de aripi, și părăsi cladirea, promițîndu-le că îi va contacta cît de curînd.

– O să găsim ceva care să ne placă la toți, mai adăugă tatăl ei, dar Lindsay știa adevărul.

Părinții ei vor găsi ceva care le va plăcea *lor*.

Ei nu-i mai rămînea decît să suporte.

Și cum-necum, va reuși.

Capitolul 8

Kara tocmai își încheia ultimul nasture de la bluză cînd auzi soneria. La naiba. Venise mai devreme? O privire aruncată ceasului o lămuri că el venise la timp – *ea* era cea care întîrziase.

– Lindsay? strigă ea. Ești gata?

Singurul răspuns pe care-l primi fu sunetul apei trase la closetul din baia lui Lindsay, ceea ce însemna că fata ei era departe de a fi gata.

Kara își încălță pantofii și coborî grăbită scările, vîrîndu-și bluza în fustă.

– Vin, vin, răspunse ea, respirînd sacadat. Ura să facă pe cineva să aștepte și se întrebă de ce chiar și cele cîteva secunde pînă cînd ajungea la ușă îi dădeau un sentiment atît de puternic de vină.

La intrare îl găsi pe Mark Acton, cu servieta sa într-o mînă și cu zîmbetul fals de agent imobiliar pe chip.

– Bună dimineața!

Kara deschise larg ușa.

– Bună, Mark. Intră, te rog. Am întîrziat puțin în dimineața asta.

– Nici o problemă. Nu vă grăbiți. Între timp eu o să aranjez lucrurile pe aici.

Kara puse farfuriile folosite de Steve la micul dejun în mașina de spălat și opri filtrul de cafea.

– Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc.

Șterse cu o cîrpă blaturile late de granit, apoi se uită de jur împrejur pentru a se asigura că bucătăria arată curată și atrăgătoare.

Brusc, zugrăveala galbenă pentru care optase cu doi ani în urmă nu i se mai păru o alegere fericită. Prea târziu însă.

– Lindsay! strigă ea în capul scărilor. Trebuie să plecăm!

Se întoarse apoi spre agentul imobiliar.

– S-a interesat cineva de casă până acum?

– Vreo douăzeci de agenți și-au anunțat prezența.

– Douăzeci! Nici n-am știut că sînt atîția agenți în oraș.

Ce păcat că nu căutase să găsească pe cineva care să-i placă mai mult. Gîndurile îi fură întrerupte de vocea lui Lindsay.

– Mamă?

– Bună, draga mea, spuse Kara, uitîndu-se în sus spre fiica ei, care se oprise undeva pe la jumătatea scărilor. E vremea să mergem.

Lindsay nu se mișcă însă din loc și de-abia cînd fata vorbi din nou își dădu seama că îl privește fix pe Mark Acton.

– Dînsul o să prezinte casa azi?

– Este vizionarea pentru agenți, spuse Kara. Ești gata? Am întîrziat deja.

– Unde te duci?

Kara se încruntă.

– Ți-am zis aseară – mă duc în centru ca să mai văd niște apartamente și să iau prînzul cu tatăl tău.

Lindsay îl urmări pe Mark Acton cum se plimbă prin living, făcînd mici ajustări ale mobilierului și aliniind cu grijă tablourile de pe pereți.

– Și la ce oră se termină vizionarea?

Kara se încruntă, observînd atitudinea vădit dușmănoasă a fiicei ei față de agent.

– Draga mea, unde-ți sînt manierele? întrebă ea, ridicînd în același timp din umeri spre Mark Acton, parcă cerîndu-și scuze.

– Nu vreau să vin acasă și să găsesc aici o grămadă de oameni străini, spuse Lindsay pe un ton care o irită pe Kara.

– Nici o problemă, o liniști Mark, ignorînd în mod voit ostilitatea adolescentei. Pînă după-amiază se termină totul.

– Iar eu mă întorc acasă pe la cinci, completă Kara nervoasă cînd văzu că fata se încruntă din ce în ce mai tare. Mark va pleca, iar eu voi fi acasă. Așa îi convine Alteței Sale?

Deranjată de cuvintele mamei, Lindsay se întoarse și urcă treptele în fugă.

Kara oftă, conștientă că nu se purtase cum trebuie cu fiica ei. Dar era în întârziere și încă mai avea o mulțime de lucruri de făcut și măcar o dată ar fi putut și Lindsay să-și poarte singură de grijă.

– Îmi cer scuze, murmură ea mai mult pentru sine și fiica ei, decît pentru agentul imobiliar.

– Mutatul e suportat cu greu de copii, spuse Mark. Știu.

– Pentru toți e greu.

După cîteva secunde, apăru și Lindsay cu geanta aruncată pe umăr și rucsacul pentru cărți în mînă. Se opri pe neașteptate și se întoarse cu fața spre Mark Acton, de data asta afișînd o expresie mai binevoitoare.

– Îmi pare rău, rosti ea aproape timid. N-am vrut să fiu nepoliticoasă – numai că nu-mi place să-mi intre străini în dormitor.

– E în regulă, răspunse el. Nimănui nu-i plac oamenii străini în casă. Din nefericire, face parte din joc. Altminteri n-o să putem vinde.

– Sper că n-o să-mi cotrobăiască prin lucruri, nu? întrebă Lindsay neliniștită.

– Lindsay! o apostrofă mama ei.

Dar, încă o dată, Mark Acton le dădu senzația că nu se simțea ofensat.

– Nu-i nimic, se adresă el Karei. E o întrebare îndreptățită.

Se întoarse spre fata ale cărei trăsături frumoase erau marcate de neliniște.

– Singurele persoane care vor fi astăzi aici sînt agenți imobiliari profesioniști. Miercurea este ziua tradițională pentru astfel de vizionări. Toate agențiile își trimit reprezentanții, care vor veni și vor pleca foarte repede. Probabil că au cel puțin cincisprezece vizionări astăzi. Crede-mă, nimeni n-o să se atingă de nimic.

– Sînteți sigur? se agită Lindsay.

– Absolut.

– Și pînă la cinci plecați?

– Exact. Poate și mai devreme – imediat după prînz.

Kara își luă geanta din cuier și o conduse pe Lindsay spre ușă.

– Oricum pînă la ora aia vin și eu acasă. Și-atunci ne vom ocupa puțin și de manierele tale, adăugă ea întepată și atrăgîndu-și o privire furioasă din partea fetei.

– Vă doresc o zi bună, le spuse Mark.

– O să fie bună dacă ne faceți rost de niște oferte, răspunse Kara.

În timp ce mergeau prin aerul rece al dimineții, Kara îi strînse brațul fiicei sale.

– O să fie bine.

– Știu, oftă Lindsay. Îmi pare rău. Sincer... chiar încerc să...

– Sînt convinsă, draga mea.

– Ce-ar fi să mă duc la Dawn după antrenament? sugeră Lindsay cînd se urcă în mașină. Poți să mă iei de acolo?

Kara deschise portiera și se urcă și ea.

– Of, Doamne, chiar e nevoie? se plînse ea. După ce mă întorc din capitală, trebuie să fac cumpărături, să mă duc la curățătorie și în nu știu cîte alte locuri. Nu poți să vii direct acasă?

Lindsay șovăi, apoi trase concluzia că orice insistență era inutilă.

– Ba da, mormăi ea.

Cînd mama ei ieși încet de pe alee, o întrebă:

– Tu și tata vă întîlniți din nou cu Corbul?

Kara apăsă frîna și îi aruncă o privire nedumerită.

– Corbul? Despre ce naiba vorbești?

Lindsay își arcui colțurile buzelor într-un zîmbet ironic.

– Știi la cine mă refer – femeia aia cu care am fost duminică. Cu vocea și cu pardesiul ei negru semăna cu un corb imens.

Kara izbucni în rîs.

– Mulțumesc de pont! rosti ea printre hohote. De acum înainte n-o să mai fiu niciodată în stare să mă uit la ea fără să mă gîndesc la o pasăre mare și neagră. Partea proastă e că ai perfectă dreptate!

După cîteva minute se opriră în fața liceului.

– Te rog un singur lucru. Să nu cumperi ceva urît, bine? o imploră Lindsay înainte să se dea jos și încercînd să-și ascundă tremurul din voce.

Privirile li se întîlniră, și Kara înțelese cît de greu îi era fiicei sale să pară curajoasă.

– Îți promit, îi spuse ea, prinzînd-o de mînă.

Apoi rînji.

– Auzi la ea, Corbul! repetă ca să mai alunge tensiunea. Răutăcioasă, dar totodată perfectă descriere. Stai să vezi cînd i-oi spune lui Steve!

Băgă în viteza întîi şi plecă, lăsînd-o pe Lindsay pe trotuar. Prin oglinda retrovizoare, Kara n-avea cum să zărească lacrima ce se prelingea pe obrazul fetei.

Mark Acton se simţea excelent. Vizionarea se terminase, iar el se afla la Fishburn's – un pub în care aproape jumătate dintre agenţii imobiliari din Camden Green îşi făceau veacul – savurîndu-şi cea de-a treia halbă cu bere.

În jurul său, oameni pe care-i cunoştea discutau în gura mare despre marile afaceri pe care le încheiaseră, dar Mark ştia că mare parte din vorbele lor erau doar nişte minciuni – trei sferturi dintre cei prezenţi la Fishburn's nu vînduseră niciodată o casă peste un milion, iar el se număra printre ei. Cît despre casa Marshall, aceasta nici gînd să se apropie de suma de un milion, în ciuda blaturilor impresionante de granit din bucătărie şi a mobilei frumoase pe care Kara Marshall o alesese atît de bine.

Nu că vizionarea mersese prost. Dimpotrivă, pînă la unsprezece şi jumătate veniseră deja trei grupuri mari, printre care Rick Mancuso şi gaşca lui de la Century 21, dar şi echipa celor de la ReMax.

În plus, existase şi un flux continuu de brokeri şi agenţi independenţi, iar el îşi dăduse silinţa ca fiecare dintre ei să-şi lase cartea de vizită în bolul din lemn de trandafir pe care îl pusese pe masa din holul de la intrare. Împărţise o mulţime de fluturaşi şi discutase cu cît mai mulţi oameni, iar unii dintre ei îl asiguraseră că aveau să sune pentru a stabili o întîlnire în numele clienţilor lor. Familia Marshall avea să fie fericită cu un astfel de raport.

Însă cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse făcînd ceea ce îi plăcea lui cel mai tare la o vizionare: rătăcise de colo-colo, familiarizîndu-se cît mai bine cu locul. Îşi dăduse seama cu mulţi ani în urmă că, pe lîngă faptul că orice casă are ceva unic, şi fiecare cameră luată separat este specială. Trucul era să hotărăşti ce cameră îţi inducea o senzaţie plăcută şi care dintre ele îţi provoca nelinişte,

astfel încît să planifici turul de vizitare ulterior, pornind dinspre părțile negative spre cele pozitive. Era o strategie datorită căreia își păstrase serviciul la agenția Million Dollar Roundtable de mai bine de un deceniu și care avea să funcționeze perfect în cazul casei Marshall, fiindcă aici nu existau camere proaste.

Era una dintre locuințele acelea în care te simțeai bine și intuise asta încă din clipa în care Kara și fiica ei – Lindsay? da, așa o chema, Lindsay – îl lăsaseră singur și făcuse un tur rapid. N-avea să fie deloc greu de vîndut. Aliniase vazele Karei, apoi intrase în living unde ridicase o scamă de pe covor și rearanjase pernele de pe canapea și scaunele. După aceea se oprise în mijlocul camerei și își dăduse seama că este exact locul în care i-ar plăcea să trăiască.

Nici una dintre celelalte camere nu-i schimbase părerea, și cu atît mai puțin dormitorul copilei – al lui Lindsay.

Aproape că îi simțea prezența, și era o senzație frumoasă.

O încăpere dragută pentru o fată dragută.

Afară se auzeau portierele trîntindu-se, așa că îndreptase din nou teancul de fluturași colorați, își controlase cravata și ecusonul cu nume din piept, după care își așternuse pe chip zîmbetul profesionist.

Deschisese ușa și evenimentul începuse.

Orele se scurseseră repede, ascultînd aceleași comentarii și răspunzînd acelorași întrebări, care, într-un final, își pierdeau înțelesul:

– Frumoasă casă, Mark.

– Se va vinde într-o clipită.

– Care-i prețul de pornire?

Repetase răbdător toate detaliile fiecărui agent, continuînd în același timp să-i supravegheze cu un ochi atent pe ceilalți agenți care mișunau la parter, deschizînd ușile și verificînd dulapurile, cercetînd iute garajul înainte de a urca scările ca să vadă pe-ndelete restul casei.

„Ce-avea toată lumea cu garajele?" se întreba Mark, dînd pe gît restul de bere. Desigur că știa – garajele erau plictisitoare pentru că nimeni nu locuia în ele. *„Asta voiau să vadă oamenii la o vizionare publică, locurile în care se trăiește efectiv."*

După ce agenții coborîseră din nou la parter, mai studiaseră bucătăria – întotdeauna bucătăria, locul în care familia petrece mare

parte din timp – după care își lăsaseră cărțile de vizită în bolul din lemn de trandafir și în drum spre ieșire nu uitaseră să ia cu ei și cîțiva fluturași.

Știa din experiență că mai mulți fluturași echivalau cu o apreciere pozitivă a casei.

Iar astăzi fuseseră luați o grămadă.

După fiecare vizită, Mark intra la loc în casă și muta lucrurile așa cum fuseseră înainte, străduindu-se să păstreze aranjamentul lăsat de familia Marshall. Întotdeauna proceda astfel, iar cînd proprietarii aveau să se întoarcă acasă, nu aveau să găsească nimic deranjat.

Era destul de tîrziu cînd Sam Cousins și Ike North apăruseră în cele din urmă. Așa veneau ei, la sfîrșitul evenimentului, ca să meargă apoi toți trei la Fishburn's. Încîntarea lui Mark sporise cînd Ike i se adresase de pe palierul de la etaj, după ce vizitase dormitoarele:

– Ia spune! O să se poată vizita și duminică?

Mark încuviințase.

– O s-aduc niște oameni cu mine atunci. Tare-aș fi vrut să vină mîine, dar sînt în centru și nu se întorc decît în weekend.

– Nu știu dacă o să mai ai norocul să fie disponibilă pînă duminică, interveni Sam Cousins.

Ce muzică plăcută pentru urechile lui Mark.

– În fine, încheiase Ike, aruncînd o ultimă privire evaluativă. Mergem la Fishburn's?

– Da, ne vedem acolo, răspunsese Mark. Trebuie să închid aici, dar comandă-mi și mie o bere rece.

Cînd rămăsese singur, verificase toate încăperile, stinsese luminile, controlase ușile și se asigurase că totul arăta ca dimineață. La etaj, intrase mai întîi în dormitorul lui Steve și al Karei, după care în baia lor. Stinsese și aici lumina, după care făcuse la fel cu biroul lui Steve și camera de oaspeți.

Se îndreptase spre dormitorul lui Lindsay și zîmbise cînd stinsese lumina, convins că acesta avea să fie elementul cheie în vînzarea casei. Era îngrijit și foarte-curat și aproape că puteai simți prezența fetei care trăia în el. O fată drăguță – de care soții Marshall trebuiau să fie tare mîndri.

În holul de la intrare, își ridicase servieta și bolul din lemn, apoi se mai uitase pentru ultima oară în jur. Totul era perfect, iar el se simțea minunat.

Iar acum, după ce terminase și cea de-a treia bere și o comandase pe cea de-a patra, senzațiile își păstraseră intensitatea.

Ce noroc pe capul lui că soții Marshall îl aleseseră să le vândă casa.

Capitolul 9

„Nu m-am așteptat ca interiorul casei să miroasă atît de dulce.

Nu era mirosul artificial al petalelor de trandafiri aranjate strategic în boluri, și nici aroma de pîine coaptă folosită atît de des de agenți de parcă cineva ar mai face pîine la cuptor în zilele noastre! Nu, locul de care vorbesc mirosea a dragoste și a armonie, iar în clipa în care am intrat pe ușa din față am simțit și căldura afecțiunii.

Unele case te izbesc, trezindu-ți o senzație de suspiciune, îngrijorare și mînie, și imediat sesizezi mizeria familiei care locuiește acolo.

Și chiar mai rău, există case care nu miros deloc – otrava indiferenței plutește în aer.

Dar locul în care am fost astăzi mi-a depășit orice așteptare – e vorba de casa pe care am găsit-o pe internet săptămîna trecută și care m-a impresionat din clipa în care am făcut turul virtual.

Casa aceasta are echilibru. Unitate. Uniformitate. Nici un fel de obiecte religioase pe pereți, nici o dovadă a vreunei perversiuni secrete ascunse între saltele.

Acesta este avantajul unei înfățișări obișnuite; parcă ai fi invizibil. Și invizibilitatea te transformă în Dumnezeu.

Astăzi, aproape o zi întreagă, m-am simțit ca Dumnezeu, iar sentimentul a fost sublim. În timp ce ma plimbam din cameră în cameră, atingînd totul, simțind totul, nimeni nu m-a băgat în seamă.

Deși oamenii m-au înconjurat aproape în permanență cît am stat acolo, n-a contat. Era ca și cum aș fi fost singur.

Singur cu ea.

Și totul – totul – era perfect.

Un calendar atîrna în bucătărie, iar alături se găseau prinse într-un panou cîteva fotografii.

Într-una dintre poze am văzut o fată blondă în uniformă de majoretă și instantaneu am știut.

O cunoșteam.

Dintotdeauna.

Ea era cea care locuia în dormitorul de la etaj ale cărui detalii le memorasem din turul virtual.

Și, în conformitate cu cele scrise pe calendarul de pe perete, duminica următoare va avea loc o vizionare pentru potențialii cumpărători.

Dedesubt, un alt scris de mînă – ca al unei fetițe – notase altceva: „Antrenament".

Și mai jos, o a treia notă făcută de o mînă diferită: „Vînătoare de case. Cină la Café des Artistes?"

Toate acestea se vor întîmpla duminică. Ce poate fi mai perfect?

După ce i-am văzut poza și am citit însemnările din calendar, m-am deplasat cu un nou obiectiv în minte prin camerele de la parter, suficient de încet ca să par un agent ușor interesat, apoi am urcat scările pentru a mă învălui în aura noii mele iubiri – copilul meu perfect.

În clipa în care am intrat în dormitor, am simțit că fata reprezintă punctul central, energia absolută, nu numai a acestei case, dar și a familiei de aici.

Aroma îmbătătoare ce îmbiba întreaga casă era și mai puternică în camera ei și mi-am dorit la nebunie să mă cufund în moliciunea patului ei, să-mi plimb degetele pe deasupra așternuturilor care-i înveleau trupul noapte de noapte, să pătrund în cel mai dulce și nevinovat loc al ei.

Cu toate acestea, m-am abținut.

Trebuia să am răbdare.

Aparatul meu digital – atît de mic încît încăpea în palma mea – a surprins și cel mai nesemnificativ aspect al încăperii, dar cînd m-am apropiat de pat, n-am mai rezistat.

Mi-am trecut palma peste perna ei și cînd pielea mea a atins locul în care își ține capul, parcă i-am zărit aura.

Oh, da! Ea era într-adevăr!

Instinctele nu mă înșelaseră; ea este cea căutată! Nu numai aspectul ei se potrivea profilului, dar și toate celelalte amănunte...

Nu m-am mulțumit cu perna și am atins și restul lucrurilor: obiectele de pe birou, fotografiile de pe dulap, animalele din pluș de pe pervaz.

I-am deschis sertarele și m-am lăsat cuprins de extazul provocat de veșmintele mătăsoase ce se lipesc de pielea ei.

Bineînțeles, mi s-a părut firesc să-mi strecor o pereche din chiloțeii ei în buzunar, având în vedere ce leac minunat se vădeau a fi pentru sufletul meu chinuit.

Strîngînd între degete comoara prețioasă din buzunar, m-am strecurat invizibil în jos pe scări și apoi pe ușa afară.

Cît am stat în casă nu mi-a vorbit nimeni.

Ca și cum nimeni nu m-ar fi observat.

Ca și cînd nici n-aș fi fost acolo.

La fel ca întotdeauna – nimeni nu vede nimic.

În drum spre casă, mi-am lipit chiloțeii de obraz, abia stăpînindu-mi extazul.

Apoi, cu imaginea ei în minte, i-am mototolit în pumnul meu.

Oh, da – ea este cea căutată.

Aceasta este fata pe care o voi avea în sfîrșit.

Curînd. Foarte curînd.

Duminica mi se pare atît de departe..."

Capitolul 10

Lindsay se opri pe trotuar, privind casa de pe partea cealaltă a străzii. De unde stătea, nu i se părea cu nimic diferită. Era tot casa ei, locul familiar în care crescuse.

Casa care îi păstra toate secretele.

Şi totuşi, în ciuda luminii strălucitoare a după-amiezii însorite de primăvară, ceva se schimbase. Ştia şi motivul.

Toată ziua, oameni pe care nu-i cunoştea şi pe care nu-i va întîlni niciodată rătăciseră prin interiorul ei.

Nişte străini.

Care umblaseră prin camera ei.

Prin lucrurile ei.

Numai gîndul că aşa ceva s-a petrecut în lipsa ei îi provocă un fior şi toate închipuirile şi sentimentele acelea oribile care o chinuiseră de-a lungul orelor nesfîrşite o copleşiră din nou cu putere.

Acum însă erau şi mai rele.

Ore întregi fusese atît de preocupată de imaginea unor străini care-i scotoceau prin casă şi prin obiectele personale, încît comportamentul normal i se schimbase. De unde înainte căuta să simtă prezenţa colegilor, lovindu-se uşor de braţele sau umerii lor, astăzi nu mai voia să se atingă de nimeni.

Apoi, cînd plecase după antrenament însoţită de prietena ei, Dawn, şi încercase să-i explice spaima care-o cuprinsese, aceasta nu pricepuse mai nimic.

– Sînt doar nişte agenţi imobiliari, exclamase nedumerită Dawn. Asta e meseria lor. Nici nu le pasă de lucrurile dintr-o casă, atîta vreme cît pot s-o vîndă.

– Mi se face pielea de gaină, numai cînd îmi închipui, spusese Lindsay, gîndindu-se la Mark Acton.

După aceea însă, îi povestise despre femeia pe care o poreclise Corbul și amîndouă izbucniseră în rîs, iar ea se simțise brusc mai liniștită. Cînd se despărțise de Dawn ajunsese să creadă și ea că exagerase.

Dar acum venise acasă, toate senzațiile acelea neplăcute o copleșiseră din nou și nici nu se mai putea duce în altă parte.

Amintindu-și că mama ei ar fi trebuit să fie deja înăuntru, traversă strada, merse de-a lungul peluzei, urcă pe veranda și descuie ușa din față.

Casa mirosea diferit.

Și nu era deloc plăcut, cum se întîmpla atunci cînd venea femeia de serviciu.

Dimpotrivă, mirosea a oameni.

A străini.

– Mamă? strigă ea. Am ajuns.

Mașina de spălat era pusă în funcțiune, dar mama ei nu-i răspunse. Lindsay dădu drumul rucsacului pe masa din bucătărie și urcă scările în goană.

Și în camera ei descoperi o aromă ciudată, dar diferită de cea din restul casei.

Mirosea ușor a mosc și fata se cutremură de scîrbă.

Se repezi la ferestre și le deschise, observînd în același timp că jucăriile ei din pluș fuseseră mutate. De ce ar pune cineva mîna pe animăluțele ei aranjate cu atîta grijă pe pervazul de lemn?

– Mamă? strigă ea din nou, aproape involuntar.

Privi de jur împrejur. Celelalte lucruri păreau în regulă. De afară pătrunse o briză ușoară și izul ciudat dispăru.

Dar nu de tot.

Iar duminică o să fie și mai rău, cînd zeci – poate chiar sute – de persoane vor străbate casa de la un cap la altul. Cum pot îndura părinții ei așa ceva?

Lindsay ura întreaga tevatură. Pur și simplu o *ura*.

– Bună, draga mea, spuse Kara din prag, trezindu-și fiica la realitate. Tocmai am vorbit la telefon cu Mark Acton. Mi-a povestit că au venit douăzeci și opt de vizitatori și s-ar părea că pînă duminică o să avem chiar una sau două oferte.

– Bine, rosti Lindsay uşurată.

Kara se sprijini de balamalele uşii şi-şi înclină capul întrebătoare.

– Ei, asta da schimbare.

Lindsay ridică din umeri.

– Nu mai vreau alţi străini care să-mi cotrobăie prin cameră, zise ea privindu-şi mama în ochi. Mi-au umblat prin lucruri, mamă, exact aşa cum am bănuit. Le-au mutat de colo-colo.

Kara oftă din toţi rărunchii.

– Nimeni nu s-a atins de nimic, Linds. În plus, cum poţi fi atît de sigură?

– Uite-aşa, insistă fata, strîmbîndu-se din cauza mirosului vag de mosc ce mai plutea încă în aer. Tu nu vezi cum duhneşte aici? Nu simţi?

Cînd Kara îi zîmbi cu privirea aceea îndulgentă care-i transmitea clar că nu o crede, Lindsay se înroşi pînă în vîrful urechilor. Nu mai era un copil, şi mama ei n-ar trebui să se poarte cu ea aşa. Din păcate, nu apucă să riposteze, pentru că femeia îi întui starea de spirit şi schimbă repede subiectul.

– Diseară vine şi tata acasă. Astăzi am văzut nişte apartamente frumoase.

– Şi presupun că asta e de bine, nu? oftă Lindsay.

Se trînti pe pat şi mirosul ciudat de mosc se intensifică.

Se simţea chiar dinspre perna ei!

Sări în picioare ca arsă.

– Mamă, cineva mi-a atins perna. *Perna* mea!

– Iubito, începu Kara, dar Lindsay n-o lăsă să termine.

– Serios, se răsti ea, smulgînd perna de pe pat. Ia miroase-o!

Kara o adulmecă uşor, după care dădu din umeri.

– Îmi pare rău, draga mea... nu simt nimic deosebit. Doar un miros de pernă veche şi atît.

După ce mama ei coborî la parter să pregătească cina, Lindsay îi scoase învelitoarea şi aruncă perna într-un colţ.

Ce mai conta însă? Totul se schimbase.

Dormitorul ei nu va mai fi niciodată la fel.

Poate că ideea mutării nu era aşa de rea, la urma urmei.

Capitolul 11

Nu înțelegea de ce se trezise. Știa doar că dormea profund și, brusc, deschisese ochii.

Scrută întunericul și ascultă.

Dar ce anume? Liniștea nopții era netulburată.

Și-atunci auzi.

Zgomotul unei răsuflări. Se relaxă, convinsă că mama sau tatăl ei venise să se asigure că totul e în regulă. Își dădu însă seama că ușa era închisă și în încăpere domnea bezna. O singură rază de lumină pătrundea pe lîngă marginea perdelelor și, privind de jur împrejur, își dădu seama că nu mai era nimeni acolo.

Și totuși, ea continua să surprindă sunetul acela aspru și sacadat.

În plus, nările i se umplură cu un miros familiar pe care-l recunoscu imediat: aroma ciudată de mosc ce plutea în dormitor cînd se întorsese de la școală.

Așadar, cineva *intrase* în camera ei.

„Rămîi nemișcată, își spuse ea, rămîi nemișcată și poate c-o să plece."

Încercă să respire regulat, dar inima îi bătea atît de tare, că mai avea puțin și se sufoca.

Cu toate că nu-l vedea, îl simți cum se apropie și, cînd mirosul deveni și mai puternic, căldura răsuflării lui îi mîngîie brațul.

„Voia s-o sărute!"

Se chinui disperată să țipe, să aprindă veioza de pe noptieră, dar zadarnic.

Nu se putea mișca.

Răsuflarea fierbinte îşi continua urcuşul spre gît, după care ceva îi atinse părul.

Izul de mosc se intensifica atît de tare, încît fata icni, dar nu reuşi să vomite. Paralizase. Dădu să-şi mişte gura şi mîinile, dar buzele îi înţepeniseră şi braţele i se părură aşa de grele, de parcă muşchii nu mai aveau nici un pic de forţă în ei.

Urma să leşine! Dar dacă leşina, n-avea să mai ştie ce se întîmplă.

Ce-o să-i facă?

Trebuia să afle. Cu orice preţ!

O mînă se strecură pe sub pătură şi fata se strădui din răsputeri să-şi tragă trupul paralizat din calea ei, să-l lovească, să-şi înfigă unghiile în carnea lui şi să-i sfîşie pielea de pe obraji. Dar corpul refuza să-i asculte comenzile. Stătea încremenită, suportînd valul bizar de mosc şi degetele care o pipăiau peste tot.

Cum de era posibil? Cum de se furişase în casă? Cunoştea deja răspunsul – fusese acolo toată după-amiaza, ascunzîndu-se, aşteptînd...

Dintre buzele ei ieşi în sfîrşit un scîncet firav.

O mînă îi mîngîie obrazul, apoi îi astupă gura, în timp ce cealaltă îi acoperi sînul, şi Lindsay îşi dori cu disperare ca trupul ei să reacţioneze. Oricît de tare se lupta însă, din gît nu scoase decît un mormăit jalnic. Surprinzător, acesta se dovedi suficient ca să-şi învingă frica paralizantă. Trase adînc aer în plămîni şi-şi regăsi vocea.

Se ridică în capul oaselor şi începu să ţipe.

Mîinile dispărură.

Apoi veniră părinţii ei, lumina se aprinse şi mama ei îi îndepărtă părul de pe fruntea asudată.

Ce se întîmplase? El era acolo – putea să jure că el *se afla* acolo! Îl auzise, îl adulmecase şi îi simţise atingerile! Acum era însă în siguranţă alături de părinţii ei şi se temea să nu vomite.

– Draga mea, spuse Kara, aşezîndu-se pe marginea patului şi dîndu-i într-o parte cu blîndeţe o şuviţă de păr de pe faţă. Gata, a fost doar un coşmar.

„Un coşmar?" Se frecă la ochi şi îşi mirosi mîinile.

Parfumul dispăruse; nu se mai simţea decît crema pe care o folosea înainte de a se culca.

Își mută privirea dinspre Kara spre tatăl ei, care se afla la capătul patului, îmbrăcat în pantaloni de pijama și un tricou alb. Pe chipul lui se putea citi îngrijorarea.

– Tati? se văicări ea.

Steve ocoli patul, se așeză lîngă soția lui și își mîngîie fiica ușor pe mînă.

– A fost doar un vis urît, pisoi.

Fata își lăsă privirea să rătăcească în jurul camerei, parcă nevrînd să accepte cuvintele tatălui ei, dar totul arăta normal.

Așadar, chiar *fusese* un vis – un coșmar mai degrabă. Îi aducea aminte de copilărie.

Inspiră adînc, stînjenită că strigase în somn și că își deranjase părinții.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Kara zîmbi și continuă să-i netezească părul.

– N-are de ce să-ți pară rău, iubito... toată lumea visează urît.

Lindsay zîmbi trist.

– Mă simt ca o proastă. Eu...

– Vrei niște lapte cald? o întrebă mama ei. Pe vremuri, era singurul lucru care te făcea să uiți de coșmaruri.

Lindsay scuturâ din cap.

– Mai bine mă culc la loc. Mîine-dimineață am extemporal la fizică.

– O să lăsăm lumina de pe hol aprinsă, îi spuse tatăl ei.

Fata dădu din cap și se cuibări sub așternuturile care miroseau normal acum. Nici un iz străniu – doar aroma cremei ei de mîini.

Părinții ei o sărutară, stinseră lumina și ieșiră din cameră. Steve aprinse becul de pe hol, așa cum promisese, apoi se întoarse să-i închidă ușa. Însă se hotărî să o lase întredeschisă.

– Vise plăcute, îngerii să te sărute, pisoi, șopti el. Acum coșmarurile se vor topi ca prin minune.

– Mulțumesc, tati.

Nu-i mai spusese așa de ani de zile – de cînd era în clasa a treia. Dar în seara asta vorbele lui îi dăruiră liniștea de care avea nevoie.

Steve dispăru din dreptul deschizăturii și, după cîteva secunde, Lindsay auzi ușa de la dormitorul lui închizîndu-se.

Încercă să se relaxeze, repetîndu-şi întruna că nu e nimeni în cameră. În ciuda eforturilor sale, ştia că nu va pune geană pe geană.

Cineva *fusese* la ea în dormitor – cineva rău – şi lăsase ceva în urma lui; ceva mai mult decît simplele vestigii ale mirosului său straniu.

Şi mai ştia că, indiferent de ce va face, nu va fi niciodată în stare să scape de prezenţa lui.

Brusc, învăluită în întunericul adînc, îşi dori ca a doua zi casa să fie vîndută, iar ei să se mute. Undeva departe, foarte departe, într-un loc în care omul care-i pîngărise camera să nu o mai găsească niciodată.

Rămase întinsă pe pat, privind tăcută spre silueta elefantului de pe pervaz – elefantul de pluş care nu mai era la locul lui obişnuit.

Se dădu jos, luă jucăria şi o scoase pe hol, în faţa uşii. Se simţea mai bine aşa, ştiindu-l în altă parte. Se întoarse în pat şi încercă din nou să se liniştească.

Dar somnul se încăpăţînă să o ocolească.

– Ştiam eu, îi spuse Kara lui Steve cînd se băgă sub pătură lîngă el. M-am trezit cu zece secunde înainte să ţipe şi *am ştiut* că ceva nu e în regulă.

Steve o înconjură cu braţul şi o trase mai aproape. Kara îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îi fu recunoscătoare pentru senzaţia incredibilă de căldură emanată de corpul soţului ei.

– Ţi-aduci aminte cînd a căzut de pe cal în tabără şi şi-a fracturat clavicula?

Steve încuviinţă.

– Şi-atunci am ştiut. Ţi-aminteşti? Ne aflam la cină, la familia Billingsly şi, brusc, am simţit nevoia să merg acasă, cu toate că nu trecuse mai mult de o oră de cînd plecaserăm. Şi cînd ne-am întors, am găsit mesajul pe robotul telefonic. Mai ţii minte?

– Normal că îmi amintesc, rosti bărbatul puţin iritat de insistenţele ei.

Dar Kara nu-şi amintea doar întîmplarea în sine, ci şi cuvintele acelea îngrozitoare: „Lindsay... accident... spital..."

– O mamă simte lucrurile astea, zise ea. Iar ideea mutatului reprezintă mai mult decît poate ea să suporte.

Se mişcă puţin şi se agăţă strîns de Steve.

– Mă simt aşa de vinovată.

– Hei, a fost doar un coşmar, o îmbrăţişă el cu blîndeţe. Curînd se va termina totul.

– N-a fost „doar" un coşmar, îl contrazise Kara. Linds e supărată. Atît de supărată, încît a ajuns să-i fie frică.

– Da, iar în după-amiaza asta şi-a închipuit că cineva i-a mutat lucrurile prin cameră, interveni Steve. Şi că i-a scotocit prin sertare, şi-a frecat faţa de perna ei şi chiar i-a furat lenjeria.

– Crezi că e posibil aşa ceva? întrebă Kara pe un ton vulnerabil.

– Exclus, răspunse Steve. În casă nu au intrat decît cîţiva agenţi imobiliari. Cred că singură şi-a indus coşmarul. O să vezi, lucrurile se vor aranja de la sine.

– Sper, oftă Kara. Cel puţin aşa va fi cînd vom pleca de aici definitiv şi tu vei putea veni acasă în fiecare seară, ca să ai grijă de soţia şi de fiica ta.

Se ghemui mai bine lîngă Steve şi în scurtă vreme respiraţia lui regulată se transformă într-un sforăit uşurel.

Kara, în schimb, nu reuşi să adoarmă; deşi fusese vorba doar de un coşmar, Lindsay nu era genul de fată care să dramatizeze sau care să facă istericale. Dacă fiica ei susţinea că cineva îi umblase în sertarul cu lenjerie, atunci era foarte probabil că aşa se întîmplase.

Capitolul 12

„Cred că am visat tot timpul ce s-a întîmplat în zori. Am dormit mult de miercuri încoace – după ce am fost în casa ei – după ce am intrat în camera ei – după ce i-am simțit prezența – după ce mi-am umplut nările cu aroma ei dulce – pentru că viața mi s-a părut prea greu de suportat fără ea.

Așa că am dormit. Ore? Zile? Nu-mi amintesc.

Dar țin minte că am visat la dimineața de duminică și, cînd a sosit în sfîrșit, am știut încă înainte de a mă trezi.

Am simțit – un fior ce-mi cutremura fiecare fibră a trupului. Am savurat îndelung senzația, amînînd momentul ridicării din pat. Mi-am pus halatul preferat – negru cu dungi roșii – și papucii, înainte de a ieși în curte pentru a-mi lua ziarul din locul în care mi-l lasă băiatul în fiecare zi. Era liniște – n-am văzut pe nimeni, n-am auzit nici o mașină.

Mi-a plăcut.

Nu că m-ar fi preocupat neapărat. Și nici că m-ar fi îngrijorat – sînt convins că arătam ca oricare altă persoană normală, care iese să-și ia ziarul de duminică. Dar imediat ce am intrat, am despăturit nerăbdător ziarul înainte de a ajunge la masă.

Și chiar acolo, pe pagina principală – da, chiar pe pagina principală! – a rubricii de imobiliare se găsea anunțul cu vizionarea publică. Era un anunț de dimensiuni apreciabile; probabil că agentul a cheltuit ceva bani ca să atragă un număr suficient de clienți interesați.

Și toate astea – poziționarea, dar și dimensiunile anunțului – lucrează în favoarea mea.

Trebuie să subliniez însă că nu era perfect. Casa fusese fotografiată dintr-un unghi nefiresc, așa că nu-i dezvăluia întregul potențial, dar descrierea ei interesantă avea șanse să atragă mulți curioși.

Cu cît mai mulți, cu atît mai bine.

Am încercuit anunțul cu pixul meu cu pastă roșie și entuziasmul și nerăbdarea mea sporiră cu repeziciune.

Sînt sentimente de care nu mă satur niciodată.

Cu toate astea, trebuie să mă abțin. Să am răbdare.

Să nu-mi pierd controlul.

Am băut o cană de cafea, în timp ce mi-am planificat ziua. Vizionarea începe la ora 13.00; voi ajunge două ore mai tîrziu, exact cînd locul va geme de lume. Dacă m-aș duce mai devreme, oamenii încă ar mai zăbovi pe la casele lor să-și facă digestia de prînz, iar mai tîrziu aș da nas în nas cu ultimii întîrziați pe care agentul ar încerca să-i alunge cît mai repede.

Dar nu fix la ora 15.00. Oamenii au tendința să rețină orele exacte, pentru că atunci își amintesc lucrurile mai clar. Poate că treisprezece sau paisprezece minute înainte de trei constituie o alegere mai înțeleaptă.

Mda, așa va fi perfect.

Deja am stabilit cît timp voi aloca spălatului și îmbrăcatului, dar și ruta pe care mă voi deplasa pînă acolo.

Ah, și locul de parcare. Cunosc garajele vecinilor. Cunosc aleile folosite de gunoieri și știu că duminica este de-a dreptul pustiu pe-acolo. Mă pot strecura liniștit pe una dintre ele, voi parca, apoi voi merge pe jos și voi intra în casă aproape neobservat.

La fel am procedat și miercuri și de alte zeci de ori în visele mele.

Am totul imprimat în memorie și lucrurile vor merge ca pe roate.

Mi-am pregătit hainele încă de ieri-dimineață. Voi purta pantaloni maro din catifea reiată și o cămașă simplă, albastru cu maro. În culorile acestea mă voi asorta minunat cu aspectul casei și al celorlalți gură-cască.

E un fel de camuflaj. Nimeni nu-mi va da atenție.

Cu puțin noroc, s-ar putea chiar să plouă! Ploaia înseamnă și mai multă activitate în cadrul unei vizionări publice. Ploaia înseamnă că agentul care face pe gazda se va concentra mai tare asupra covorului

pentru a se asigura că oamenii își șterg picioarele sau că își pun papucii ăia idioți de protecție decît asupra persoanelor care intră și care ies. (Poate n-ar fi rău să îmi iau și o vestă maro din lînă pe sub haină – chiar dacă e primăvară, vremea rămîne încă răcoroasă.) Dar cel mai important, ploaia înseamnă că locuința va fi mai întunecoasă, iar eu mă voi simți aproape ca acasă.

Aproape ca acasă.

De ce-oi fi spus asta? La urma urmei, deja mă simt acolo ca acasă.

În dormitorul acela.

În încăperea aceea drăguță, virginală.

De-abia aștept..."

Capitolul 13

– Vă rog! îi imploră Lindsay. Am mers cu voi weekendul trecut și a fost oribil. Și eu m-am comportat la fel de oribil! Am fost nepoliticoasă cu doamna aia de la agenție și aproape că am vomitat în holul uneia dintre clădiri. De ce-ați vrea să mă cărați din nou cu voi?

Îl văzu pe tatăl ei privind-o nesigur pe Kara și se hotărî pe loc să mai scoată un as din mânecă.

– Pe deasupra, mai am și antrenament.

Kara scutură din cap.

– Vrem să fim siguri că apartamentul pe care-l vom cumpăra ne va plăcea la toți trei, iubito. De-aia avem nevoie de tine, pentru că ne poți ajuta să luăm o hotărâre.

– Dar a fost îngrozitor săptămâna trecută, insistă Lindsay.

– Știu, dar astăzi o să fie mai bine și chiar vrem să-ți petreci ziua cu noi în centru.

– Cu voi și cu madam Corb.

– Haide, pisoi, insistă Steve. O să ne distrăm.

Își puse pe plinea prăjită două felii de șuncă și mușcă jumătate din sandvici, pe care îl înghiți lacom, cu o gură mare de cafea.

– Asta numești tu distracție? întrebă Lindsay disprețuitoare. Te înșeli. Nici măcar nu știu ce ar trebui să îmi placă la locurile alea pe unde mergem – mie mi se par toate niște camere goale în care nimeni n-ar putea trăi vreodată. Nu vreți să alegeți voi și pentru mine?

Kara clătină din nou din cap, dezaprobator.

– N-o să cumpărăm nimic dacă nu vezi și tu mai întîi. Sîntem o familie, da? Și, sincer, nu mai văd rostul antrenamentului, de vreme ce de la anul nu o să mai faci parte din echipă.

– N-ai de unde să știi asta, rosti Lindsay, din ce în ce mai disperată. Adică, n-ai cum să știi cu certitudine. Poate că n-o să vindem casa și eu apuc să termin școala aici cu prietenii mei. Sau poate voi vă mutați imediat în capitală, iar eu rămîn la Dawn o perioadă...

Kara se uită spre Steve și bărbatul observă că aceasta începe să cedeze.

– Și cu visul urît de noaptea trecută cum rămîne? o întrebă el pe fiica lui. Nu știu la ce oră ne întoarcem și nu cred că vrei să stai singură în casă toată după-amiaza, nu?

– Mă duc la Dawn după antrenament și vă aștept la ea pînă veniți acasă, spuse Lindsay, vorbind atît de repede, încît părinții ei își dădură seama că fata se gîndise mult timp la această variantă și nu era doar o inspirație de moment.

Simultan, atît Steve, cît și Kara oftară învinși. Nici unul dintre ei nu își dorea ca cearta să se transforme într-un adevărat scandal care să le ruineze întreaga zi.

– În fine, să zicem că sîntem de acord, rosti Kara.

– Dacă mama ta n-are nimic împotrivă, atunci nici eu nu mă opun, adăugă Steve, ridicînd din umeri. Dar eu tot mi-aș dori...

– Vizionarea durează de la unu la patru, interveni Kara, oprindu-l pe Steve înainte să redeschidă subiectul. Noi ne întoarcem pe la cinci... șase cel mai tîrziu.

„Nu și dacă găsim un apartament și ne hotărîm să semnăm un precontract", se gîndi Steve, dar se abținu să comenteze cu voce tare, convins că ideea de a cumpăra o casă tocmai astăzi o s-o supere și mai tare pe Lindsay.

– Dacă întîrziem, o să te sunăm. Bine?

Lindsay încuviință din cap, simțindu-se mult mai bine acum, după ce cîștigase înfruntarea. Însă imediat observă tristețea din ochii mamei ei.

– Oh, Doamne, gemu Kara. Am uitat – diseară luăm cina cu familia Bennett.

Steve își arcui sprîncenele întrebător și se întoarse spre Lindsay, agățîndu-se de această ultimă ocazie prin care-și putea face fiica să se răzgîndească.

– Haide, pisoi. O să luăm cina la Café des Artistes. O să-ți placă la nebunie. Vino cu noi.

Preț de o secundă, Lindsay păru că stă în cumpănă.

– Și cine o să mai fie acolo? îi iscodi ea.

– Mitch Bennett și soția lui.

Adolescenta își dădu ochii peste cap.

– Oooh, ce-o să mă mai distrez. O seară întreagă să mă holbez la un boșorog care-și expune bibeloul ăla de nevastă. Mă lipsesc.

– Lindsay! o mustră Kara, deși în mare parte era de acord cu fiica ei.

Mitch Bennett îi dăduse papucii lui JoAnne – și o expresie mai bună care să-i descrie gestul nici că există – pentru o tinerică mai mare cu zece ani decît Lindsay. Dar pentru că Mitch Bennett era numărul trei în firma lui Steve, toată lumea tăcea milc. Nu puteau face altceva decît să pretindă că noua nevastă părea relativ interesantă, deși lucrurile nu stăteau defel așa în realitate.

Din fericire, nici Steve nu mai comentă.

– Bine, atunci. Rămîi la Dawn. Poți să dormi la ea?

– Nici o problemă! insistă Lindsay.

Se ridică de la masă, luă paharul de lapte și farfuriile murdare și le vîri în mașina de spălat vase.

– Noi plecăm acum, anunță Kara, aruncînd o privire spre ceas. Ne întîlnim cu Rita Goldman la ora 11.30. Mark o să vină și el curînd să aranjeze casa pentru vizionare – i-am promis că pînă la zece nu mai sîntem acasă. Vrei să stai aici pînă la antrenament?

Lindsay se încruntă.

– Împreună cu tipul ăla de la agenție? În nici un caz! Ce-ar fi să mă lăsați și pe mine la Dawn?

– Ce-ar fi să spui și „te rog", după care să-mi zîmbești și mie frumos? zise Kara.

Lindsay îi oferi un zîmbet exagerat, apoi se prosti, rostind un „te roooog" lung și așa de caraghios că toți trei izbucniră în rîs.

Poate că, la urma urmei, ziua avea să fie profitabilă pentru fiecare dintre ei.

Un sfert de oră mai tîrziu, Steve le aştepta în bucătărie – aşa cum făcea întotdeauna – pe cele două femei din viaţa lui să coboare şi să meargă la maşină. Trecuseră deja zece minute după ora zece şi trebuiau să se grăbească dacă aveau de gînd să nu întîrzie la întîlnirea cu Rita Goldman. Deschise gura ca să strige după ele, dar se răzgîndi şi se hotărî să mai aranjeze puţin prin încăpere, ştergînd firimiturile de pe masă, spălînd cafetiera şi aruncînd cîrpele în coşul cu rufe murdare. Cînd se întoarse în bucătărie, îşi dădu seama cît de tare îi va fi dor de casa lor. El şi Kara o proiectaseră singuri şi supravegheaseră fiecare etapă a construcţiei, iar acum, cînd totul arăta atît de bine, iar împrejurimile deveniseră absolut încîntătoare, se vedeau nevoiţi să plece.

Timp de cîteva secunde aproape că îi trecu prin cap să renunţe la întîlnirea cu Rita Goldman, să scoată casa de la vînzare şi să găsească o altă soluţie pentru rezolvarea problemelor lor. Imediat însă fu conştient că nu exista cale de întoarcere. Venise vremea unei noi etape în viaţa familiei sale. Numai dacă...

Soneria de la intrare îl trezi din reverie.

– Domnule Marshall! i se adresă Mark Acton, intrînd pe uşă în clipa în care Steve ajunse în living. Nu mă aşteptam să mai fiţi acasă.

Steve rîse grav.

– Încercăm să plecăm, răspunse el, strîngînd mîna bărbatului. Dar ştii şi dumneata cum sînt femeile!

– Ei, bravo, cum să nu ştiu! Nu poţi trăi nici cu ele, dar nici fără ele! exclamă agentul.

Sunetul clişeului obosit reverberă în aer ca tremurul unui peşte pe uscat, şi Steve pricepu în sfîrşit de ce Lindsay nu voia să fie aici cînd sosea agentul. Acton păru să nu-i observe reacţia.

– M-am gîndit să dau o fugă pe aici să mai aranjez lucrurile, să pun semnele la intrare şi după aia să revin mai tîrziu pe la 12.30.

– Foarte bine, spuse Steve.

Se răsuci şi strigă, uitîndu-se în sus pe scări.

– Doamnelor? Mai aveţi mult?

La scurtă vreme, Kara și Lindsay coborîră la parter. Soția lui avea o geantă în mînă și dosarul cu agențiile imobiliare din Manhattan, în timp ce fiica lui își purta cu dezinvoltură pe umăr geanta cu echipamentul sport.

Steve se trase într-o parte cînd Acton le salută. Kara îi strînse mîna călduros și îi mai dădu cîteva instrucțiuni pe ultima sută de metri, dar Lindsay îl evită complet, deplasîndu-se prin spatele tatălui său, astfel încît să nu fie nevoită să dea mîna cu Mark și nici măcar să-i adreseze două, trei vorbe de complezență. Steve simți mai multă înțelegere pentru atitudinea neînduplecată, dar sinceră, a fiicei sale, decît pentru căldura aparentă a soției lui.

Nu că n-ar fi înțeles ce făcea Kara. De ani de zile o urmărea cum îi trata pe oamenii pe care știa că-i disprețuiește, de parcă i-ar fi fost cei mai buni prieteni.

Iar el, în calitate de avocat, se descurca chiar cu și mai multă abilitate.

– Așadar, de aici înainte ne lăsam pe mîinile dumitale, spuse el, lovindu-l jovial cu palma pe umăr pe Mark Acton. Am un presentiment că o să vinzi casa pînă diseară!

– Sînt perfect de acord în această privință, răspunse agentul, în timp ce Steve, însoțit de Kara și de fiica lui, se îndreptau spre garajul ce se afla în spatele bucătăriei. Cred că avem șanse frumoase să rezolvăm chestiunea în cel mai scurt timp.

– Excelent, exclamă Steve.

„Iar dacă o să te ții de cuvînt, adăugă el în sinea sa, nu voi fi obligat să te mai suport și cu altă ocazie."

Închise ușa de la garaj și îl uită pe Mark Acton cu vizionarea lui cu tot, concentrîndu-se în schimb asupra obiectivului de a găsi o nouă locuință pentru familia sa. Ieși pe șosea și mai privi o dată spre clădire prin oglinda retrovizoare. Din păcate, nimic nu avea să semene cu minunatul lor cămin.

În ciuda necazurilor financiare care îi chinuiseră în ultima vreme, de casa lor nu se lega nici o amintire urîtă.

Capitolul 14

Mark Acton aruncă o privire spre ceasul de pe şemineu: 2,45, după-amiază. Încă o oră şi un sfert şi va pune punct vizionării, după care se putea duce la Fishburn's să-şi răcorească gîtul cu o bere rece. Acum însă, locul gemea de oameni şi tot mai mulţi continuau să vină – de fapt, o parte din ei îşi făcuseră apariţia devreme, chiar înainte de ora oficială de deschidere.

Ceea ce însemna că anunţul publicat obţinuse efectele scontate.

La fel ca şi panourile pe care le plasase în faţa casei din timp.

Vremea îl sprijinise la rîndul ei. Cerul întunecat şi norii groşi ce anunţau ploaia îi împiedicase pe oameni să facă jogging, să joace softball sau să plece spre Sound pentru o plimbare cu barca. Totuşi, frigul nu fusese suficient de înţepător pentru a-i ţine în casă. Într-adevăr, atmosfera de afară se dovedise perfectă, cugetase el şi, în mod evident, ceilalţi îi împărtăşiseră părerea.

Primul cuplu bătuse la uşă, apoi intrase şi strigase un „Iu-huuu" optimist, chiar înainte ca el să apuce să aranjeze broşurile pe masa din sufragerie.

Lucrurile vor merge ca pe roate. Chiar dacă nu vindea casa astăzi, avea nenumărate oportunităţi să cîştige noi clienţi. Împărţise vreo douăzeci de cărţi de vizită şi cam tot atîţia fluturaşi. În cel mai rău caz, avea să agaţe doar unul sau doi clienţi şi, dacă nu le putea vinde casa asta, în portofoliul lui mai existau şase pe care să le arate.

– Bună!

Salutul vesel al femeii îl trezi pe Mark din reverie, așa că își așternu pe chip zîmbetul cel mai frumos și porni spre ea. Cînd ajunse lîngă noul oaspete, necunoscuta își ridică mîna parcă pentru a-l opri.

– Noi sîntem doar vecinii băgăreți.

– Ah, nici o problemă! îi liniști Mark, străduindu-se să păstreze aparențele unui interes sincer. Intrați și aruncați o privire.

Cu multă dexteritate, extrase o carte de vizită din buzunar.

– Cartierul în care locuiți este minunat, spuse el. Dar dacă vă hotărîți vreodată să faceți vreo schimbare, dați-mi un telefon. Pun pariu că habar n-aveți cît puteți obține pentru casa voastră.

– Cred că începem să ne facem o oarecare idee, zise bărbatul în timp ce se îndrepta cu soția sa spre bucătărie.

După plecarea lor, apăru un alt cuplu. Aceștia erau foarte tineri – cel mai probabil proaspăt căsătoriți – și Mark ghici imediat că nici în visele lor cele mai frumoase nu-și permiteau o astfel de locuință. Însă, pentru că niciodată nu se știa ce-ți rezervă viitorul, se comportă relativ drăguț cu ei și, după ce le făcu un tur rapid al casei, îi lăsă în plata Domnului, pentru că soseau și mai multe persoane.

Următorul cuplu îi comunicase că lucra deja cu un agent din partea cealaltă a orașului, iar asta era un semn bun – însemna că respectivul, cine-o fi fost el, nu izbutise să le ofere ceea ce își doreau, dar ei erau interesați cu adevărat să cumpere ceva. Mark îi însoți prin toată casa, subliniindu-le avantajele și sugerîndu-le delicat că cel mai bine ar fi să se întoarcă peste o oră cu agentul lor și să aibă banii de avans și de comision gata pregătiți.

Tocmai cînd se pregătea să-i conducă la etaj, pe ușa din față intră un bărbat. Mark îl salută, dar își dădu seama că acesta nu este un cămin pentru un bărbat singur, iar un bărbat căsătorit n-ar fi cumpărat niciodată o casă fără ca soția lui s-o vadă. În situația în care individul venise să vadă el mai întîi cum stă treaba, atunci Mark n-avea sens să-și piardă vremea cu el. Cînd va apărea însoțit de nevastă, atunci îi va acorda toată atenția cuvenită. Apoi, exact în timp ce îi întorcea spatele, intră un alt bărbat și, pentru o clipă, Mark își revizui părerea – poate că tipii ăștia doi formau un cuplu, ceea ce

era altă mîncare de pește. Casa reprezenta căminul perfect pentru doi bărbați de carieră, aflați pe picioarele lor. Marea majoritate a copiilor din vecinătate creșteau și foarte curînd, de jur împrejur, n-avea să mai rămînă decît o comunitate de adulți potrivită pentru doi bărbați care doreau să trăiască retrași și liniștiți.

Mark continuă să discute cu familia care urca treptele, fără a-și scăpa din priviri noua pradă, dar pentru că indivizii porniră în direcții diferite, pricepu că nu veniseră împreună. Interesul său dispăru brusc și-și concentră din nou toată atenția asupra cuplului pe care-l escorta, ghidîndu-l ușor spre dormitoare.

Pe la patru după-amiază, lucrurile se potoliră. Casa se goli repede. Ziua fusese un succes, așa că se așeză pe canapea, savurînd cîteva momente de tihnă. Deschise cartea de oaspeți și începu să facă notițe despre toți cei pe care și-i amintea. Deja îi împărțise pe mai multe categorii: clienți pentru această casă, clienți pentru alte case sau doar gură-cască neinteresanți. După aceea se apucă să asocieze mental numele trecute în carte cu chipurile văzute de-a lungul zilei. În mare parte procesul se derulă cu ușurință – întotdeauna se bucurase de o excelentă memorie vizuală – iar astăzi, ca de obicei, apăruseră numai cupluri și un singur bărbat.

Nu, se înșela. Își amintea că văzuse *doi* bărbați care veniseră separat.

Așadar, unul dintre ei nu se semnase.

Iar cel care respectase procedura – Rick Mancuso – se prezentase cînd se întîlniseră în dormitorul cel mare, iar lui Mark nu-i fu prea greu să-și amintească înfățișarea lui.

Dar cum rămînea cu celălalt bărbat?

Cel care nu-și trecuse numele în cartea de oaspeți?

Aparent, intrase și ieșise imediat, fără să zăbovească mai mult de un minut sau două. Prin urmare, nici o problemă – așa ceva se întîmpla întotdeauna.

Chestia amuzantă era însă că nu-și mai amintea nimic despre el. Absolut nimic.

Bizar totuși, avînd în vedere memoria cu care se putea lăuda. Totuși, ziua se desfășurase conform așteptărilor. Cu toate că nimeni

nu completase un pre-contract, Mark putea să bage mîna-n foc că Ike North o să vină cu ceva mîine sau în următoarea zi și, după ce va mai da și cîteva telefoane la cei care vizitaseră casa astăzi, cu siguranță cineva îi va face o ofertă. Familia Marshall va fi fericită că îl alesese pe el.

După ce străbătu iute casa ca să se asigure că totul e în regulă, încuie ușa de la intrare și se îndreptă spre Fishburn's.

Și nu se mai gîndi nici o clipă la bărbatul al cărui chip nu și-l mai amintea.

Capitolul 15

Lindsay trînti ușa de la dulapul ei, ascultînd ecoul puternic ce se lovea de pereții de pe hol. Îi plăcea să fie la școală cînd nu mai era nimeni acolo – o făcea să se simtă specială. Nu reușea să-și descrie senzația nici măcar ei înșiși, dar asta nu conta, pentru că oricum n-ar fi povestit nimănui. Colegii ei s-ar fi prăpădit de rîs, auzind că poți avea un alt sentiment, în afara disprețului, față de școală.

Dar ei îi plăcea liniștea clădirii imense care de obicei pulsa de zgomote și mișcare și știa că o să-i ducă dorul în anul următor. Merse de-a lungul podelei lustruite a holului, împinse ușile de la intrarea principală și ieși în aerul răcoros și mohorît al după-amiezii.

Dawn o aștepta chiar în față, pe trepte.

– Ce faci diseară? o întrebă Lindsay cînd porniră spre casă.

În ultima oră se chinuise să găsească o modalitate prin care să-i sugereze lui Dawn s-o invite să ia cina împreună – sau chiar să rămînă la ea peste noapte – fără să-i dezvăluie faptul că îi era frică să meargă acasă, cel puțin pînă cînd se întorceau părinții ei din centru.

Dawn gemu, nefericită.

– Trebuie să mă duc să iau cina acasă la tata.

Tată lui Dawn și mama ei vitregă locuiau în partea cealaltă a orașului – nu departe, dar nici foarte aproape pentru a putea merge pe jos.

– A fost plecat toată săptămîna și nu l-am mai văzut cam de multișor, așa că o să vină să mă ia de acasă pe la cinci.

Se uită la ceas.

– Aș face bine să mă grăbesc – vreau să mă schimb pînă ajunge.

– Ai mei au plecat la vînat apartamente prin centru, spuse Lindsay, lovind cu vîrful pantofului o piatră de pe caldarîm. Vin mai pe seară, pentru că vor cina acolo.

– Mișto! exclamă Dawn, fără să observe tonul amărît pe care-l căpătase vocea prietenei ei. O să ai toată casa la dispoziție. Mie îmi place la nebunie cînd mama își ia tălpășița... Îmi fac floricele de porumb și dau muzica la maxim.

– Mda, zise Lindsay. Numai că eu nu prea am chef de așa ceva în seara asta.

Nu prea știa cum să facă să se autoinvite la tatăl lui Dawn, dar nici nu voia să se întoarcă singură acasă. O privi pe prietena ei și se hotărî să dea glas gîndurilor.

– Pot să vin și eu cu tine?

– Ar fi tare bine, rosti Dawn. Dar este seara aia cu timpul „dedicat în exclusivitate mie".

Vocea ei căpătă un ton batjocoritor cînd rosti cuvîntul „exclusivitate".

– Mereu vrea și mai mult timp de „calitate". „Timp în exclusivitate cu prințesa mea", așa spune întotdeauna.

– Drăguț din partea lui, zise Lindsay, proptindu-și bărbia în piept.

Dawn își dădu ochii peste cap.

– Hai, mă lași!? Dacă și-ar fi dorit cu adevărat timp de „în exclusivitate", n-ar fi trebuit din capul locului să ne părăsească. Fără supărare, dar el și noua lui nevastă sînt niște dobitoci. Iar aia ar face ca trenu' dacă aș apărea cu cineva fără să o anunț cu două săptămîni înainte.

Observînd expresia mohorîtă de pe chipul lui Lindsay, Dawn o mîngîie pe umăr.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic.

Dawn se opri și se întinse să-și apuce prietena de brat, dar Lindsay continuă să meargă pentru a evita să-și privească prietena în ochi. Problema era că nu voia să se ducă acasă, unde ar fi stat singură, dar nici nu dorea să recunoască față de Dawn că îi este frică, înțelegînd cît e de ridicolă întreaga poveste.

Ceea ce se întîmplase cu o noapte înainte fusese doar un coşmar – pentru că, în fond, nu se petrecuse nimic.

Şi totuşi, nu voia să se întoarcă singură într-o casă prin care nişte oameni străini mişunaseră toată ziua, umblîndu-i prin lucruri.

Însă nici n-avea chef ca Dawn s-o întrebe ce are, pentru că îi era teamă că avea să izbucnească în plîns.

– Te simţi bine? întrebă Dawn, prinzînd-o din urmă.

– Da, n-am nimic, răspunse fata. Sînt doar deprimată, bănuiesc.

– Deprimată? Tu, *deprimată*? Atunci eu cum ar trebui să fiu cînd mă gîndesc că trebuie să petrec toată seara cu Anthony, *Sheela* şi plodul ăla mic al lor?

Lindsay se uită la prietena ei, agăţîndu-se de ocazia neaşteptată de a schimba subiectul.

– Haide, că doar îţi place Robert. Cîţi ani are, doi? Cum să nu-ţi placă un băieţel de doi ani?

– În fine, n-am nimic cu el. Chiar mă bucur că am un frate mai mic. El este singurul lucru bun din familia lor. Sheila mă depăşeşte. Nu ştiu ce-o fi văzut tata la ea...

Lindsay nu mai ascultă nemulţumirile prietenei legate de mama ei vitregă, dorindu-şi din ce în ce mai tare să se elibereze de povara fricii care o împiedica să se ducă singură acasă. În acelaşi timp habar n-avea cum să-i împărtăşească lui Dawn toate temerile ei fără să pară o idioată. Începu să caute febril în minte un alt loc în care ar fi putut să stea.

Cînd se apropiară de colţul străzii unde drumurile lor se despărţeau, Dawn o prinse de mînă pe Lindsay, oprind-o.

– Nu mai fi posomorită. Te rog!

– Nu vreau să mă mut.

– Ştiu. Dar nu te stresa prea tare, bine? Adică, nu s-a întîmplat nimic încă, nu-i aşa?

Lindsay încuviinţă din cap.

– Şi poate că nici n-o să mă mut. Poate găsim o cale să rămîn aici şi anul care vine.

– O să găsim, o linişti Dawn. Sună-mă. Ai numărul de la tata, nu?

Lindsay rînji.

– E în memoria telefonului, pe tasta şase.

– Doamne, cît de eficientă eşti, spuse Dawn. Apropo, ai făcut foarte bine azi la antrenament.

– Şi tu la fel, replică Lindsay. Sigur ajungi majoretă-şefă la anu'.

– Numai dacă nu te vor alege pe tine.

– Slabe speranţe. Mai ales dacă n-o să fiu aici!

Dawn ridică din umeri şi-şi întinse braţele.

– Oricînd se poate întîmpla un miracol!

Lindsay aruncă o privire întunecată spre prietena sa.

– Da, da. Nu în cazul meu, te asigur.

Se întoarse, traversă strada şi mări pasul, trecînd pe lîngă ultimele două imobile ce o separau de casa ei.

Să meargă mai încet nu ar fi însemnat decît o amînare a inevitabilului.

Lindsay cercetă îngrijorată semnul cu „Vizionare publică" pe care agentul îl lăsase atîrnînd deasupra garajului, de parcă ar fi fost un şarpe cobra încolăcit şi gata s-o atace. Vîntul se întetise şi adusese cu el un şir de nori groşi care îi accentuară şi mai tare proasta dispoziţie, iar cîteva picături de ploaie îi căzură pe braţele goale. Părea că primăvara se transformase la loc în iarnă, învăluind-o cu întunericul de nepătruns al amurgului rece. Îşi frecţionă braţele, tremurînd, dar, chiar cînd încercă să se încălzească puţin, înţelese că fiorul ce-i scutura trupul era cauzat de semnul uitat, ce anima în mintea ei imaginea străinilor care rătăciseră prin casa ei toată după-amiaza.

Iar acum, ştiind asta cu certitudine, nu mai voia să intre.

Dimpotrivă, voia să plece de acolo şi să se ducă unde o vedea cu ochii.

Oriunde altundeva.

Îşi ridică privirea şi se uită în josul străzii, dar nu observă nici un vecin cu care ar fi putut lega o conversaţie, întîrziind astfel clipa intrării în casă.

Poate ar fi reuşit chiar să obţină o invitaţie la cină, fără să fie nevoită să dea prea multe explicaţii.

N-avea de gînd să împărtăşească nimănui frica sa, pentru că nu-şi dorea să fie considerată o biată fetiţă care se temea să rămînă singură acasă.

În fond, găsise locuința goală de zeci de ori înainte – poate de sute de ori! Numai că azi, totul era diferit. Astăzi...

„Ajunge!" își șopti în sinea ei, frecîndu-și brațele din nou și pornind cu pași hotărîți spre ușa de la intrare.

Scoase cheia din buzunar și simți nevoia dureroasă de a fugi, de a se duce în altă parte – oriunde – pînă la întoarcerea părinților ei.

Se stăpîni însă, răsuci cheia în broască și intră pe hol.

Tăcere.

Cercetă curioasă livingul, dar totul părea exact ca dimineață, ca și cum nimeni nu ar fi trecut pe acolo. Se liniști puțin și se duse în bucătărie.

Agentul lăsase un bilet pe masă. Mai mult de douăzeci de oameni vizitaseră casa – douăzeci! Era un semn bun totuși, își spuse Lindsay. Doar asta își doreau, nu? Și poate că unul dintre vizitatorii de astăzi le va cumpăra locuința, iar ea nu va mai fi nevoită să treacă prin așa ceva vreodată.

Inspiră adînc și se uită la ceas. Cinci și jumătate fix. Părinții ei vor fi acasă pe la zece. Patru ore și jumătate n-o să moară – o să-și facă temele, se va uita la televizor și poate își va prepara și niște nachos...

Porni televizorul, mai degrabă ca să aibă zgomot pe fundal, decît să urmărească știrile, apoi se îndreptă spre scări.

Cu excepția notei agentului și a cîtorva fluturași ce rămăseseră împrăștiați pe masa din sufragerie, casa arăta exact ca întotdeauna.

„La fel o să fie și sus", se gîndi ea.

Totul va fi așa cum lăsase ea. Nimeni nu-i scotocise prin sertare și nu va găsi nici un lucru deranjat.

Dar în loc să înainteze, se trezi privind hipnotizată spre trepte, cu aceeași senzație de teroare cu care privise casa de afară cu doar cîteva minute în urmă.

I se făcu chiar mai frig decît atunci cînd stătea sub picăturile reci ale ploii de amiază.

– Gata! își porunci ea din nou, aproape fără să-și dea seama că rostise cuvintele cu voce tare. O să-ți ieși din minți.

Sunetul propriului glas o mai îmbărbătă puțin, așa că își scoase un Pepsi Light din frigider și urcă scările.

Camera ei părea intactă. Adulmecă aerul și avu impresia că mai detectează câteva urme ale aromei ciudate care plutise în dormitorul ei miercuri.

„Nu, își spuse în sinea ei. Îmi închipui numai tîmpenii!"

Se apropie de sertarul în care își ținea lenjeria și-l deschise ușurel. Bucățica de hîrtie pe care o aranjase pe margine era încă acolo.

Exact în același loc.

Nu umblase nimeni la sertarul ei.

„Vezi? se mustră ea în gînd. „Nu ți-a umblat nimeni prin lucruri."

Ridică bucățica de hîrtie cu vîrful degetului puțin umezit, o aruncă în coșul de gunoi și, brusc, se simți mult mai bine.

Ușa de la dulapul din perete era bine închisă, așa cum o lăsa ea mereu. În copilărie se temuse întotdeauna de Omul Negru care se ascundea înăuntru și, ori de cîte ori striga după părinții ei ca să le spună că se temea de persoana din dulap, tatăl ei înainta hotărît pînă la ușă, o deschidea larg, în timp ce ea se ghemuia în patul mare de mahon, strîngîndu-și tare pătura în jurul gîtului.

Și, evident, niciodată nu descoperise pe nimeni – și *nimic* – în dulap.

Acum, în timp ce privea spre ușa, teroarea din copilărie o copleși cu aceeași forță, dar o alungă repede, inspiră adînc și procedă la fel ca tatăl ei. Se apropie fermă și deschise larg ușa de la dulap.

Și, la fel ca întotdeauna, nu descoperi nimic.

Nici Omul Negru, nici cine știe ce altă fantomă. Zîmbi, la gîndul comportamentului său prostesc.

Auzi, ce prostie! Să creadă că Omul Negru – care nu fusese altceva decît o fantasmă din copilărie – reușise cumva să se strecoare în casă în timpul vizionării.

„O prostie! O prostie! O prostie!" N-avea nici un motiv de teamă. Acum nu mai era o fetiță sperioasă – se făcuse ditai adolescenta. Cum de putuse fi atît de idioată încît să ajungă să o înspăimînte Omul Negru?

Dintr-odată, lucrurile reveniră la normal, temerile ei se risipiră și aproape că i se trezi cheful să danseze. Dădu drumul CD player-ului,

sorbi o gură de suc și se învârti nebunește, ignorînd ritmurile reale ale muzicii ce se revărsa din aparat. Cui îi pasa însă?

Se trînti pe marginea patului și-și așeză picioarele pe un taburet pe care-l ținea lîngă tăblia de mahon, deși nu-l mai folosea de ani de zile ca sprijin pentru a se urca în patul înalt. Se descălță, își scoase șosetele și-și bălăngăni picioarele cîteva secunde, după care sări pe podea și își duse șosetele în coșul cu rufe murdare.

Un moment mai tîrziu, pantalonii și tricoul ajunseră în același loc. Rămasă doar în bustieră și bikini, își vîrî un picior într-un papuc pe care-l găsi lîngă noptieră și apoi îl căută pe cel de-al doilea, pipăind cu piciorul gol, spațiul de sub pat. Cît de tare îl împinsese noaptea trecută?

Se așeză în genunchi și tocmai se pregătea să întindă mîna după papucul rătăcit, cînd mobilul ei începu să sune. Tresări și își lovi degetele de cadrul din lemn tare al patului cînd își retrase brusc mîna. Cu un papuc în picior și suflînd peste julitură, sări în pat și ridică telefonul de pe noptieră.

– Hei, spuse Dawn înainte ca ea să rostească vreun cuvînt. Te simți bine?

– Cam așa ceva, replică Lindsay scuturînd mîna și lipind-o pe pernă în încercarea de a-și mai domoli usturimile. Ai ajuns la tatăl tău?

– Îhi, tocmai am sosit. Sheila pregătește masa și Robert încă nu s-a trezit.

Ezită, după care adăugă:

– Ești sigură că te simți bine?

– Serios, insistă Lindsay. M-am lovit la mînă, atîta tot. Măcar e aceeași pe care mi-am scrîntit-o săptămîna trecută.

Aruncă o privire spre încheieturile julite ale degetelor, care căpătaseră deja nuanțe albăstrii.

– Și tatăl tău ce face? Cum de nu vă ocupați de timpul vostru „în exclusivitate"?

Dawn gemu nefericită.

– Lucrează, normal. Zice că are nu știu ce rapoarte de trimis prin e-mail pînă mîine-dimineață. O să termine pînă la cină, apoi o să

mîncăm, o să ne uităm la emisiunea *60 Minutes* și după aceea plec acasă. O porcărie. Mai bine am fi mers amîndouă la mine.

– Da, ar fi fost mai bine, recunoscu Lindsay. De cînd mama și tata s-au hotărît să vîndă, urăsc locul ăsta. Eu...

– Ups, o întrerupse Dawn. Mai am un telefon. Te pun în așteptare?

Lindsay șovăi, după care spuse:

– Mai bine nu, trebuie să mă schimb și să văd și eu ce fac pînă vin ai mei. Aș vrea...

– În regulă, zise Dawn, și Lindsay își dădu seama din glasul ei că se gîndea deja la celălalt apel. Vorbim mîine.

Dawn închise și ecranul telefonului se întunecă. Lindsay îl cuplă din nou la încărcătorul de pe noptieră și se posomorî cînd se gîndi la distanța mare ce se va crea între ea și Dawn, după mutarea, și la cît de tare se va schimba prietenia lor.

Se uită în jos. Imaginea unui picior încălțat și a celuilalt, gol, i se păru extrem de potrivită cu situația ei – se simțea împărțită între două sentimente contradictorii.

O parte din ea știa că locul ei era aici, în Camden Green, în timp ce alta visa deja la New York.

Oftînd, îngenunche pentru a scoate și cel de-al doilea papuc de sub pat.

Mirosul o izbi cu putere.

Aroma aceea îngrozitoare și scîrboasă de mosc care îi umpluse camera miercuri și pe care mama ei nu o simțise.

Acum plutea din nou în aer și mai intens...

O certitudine oribilă o copleși și teroarea se revărsă asupra ei cu forța unui val.

Se afla aici, în dormitor.

Chiar acum.

Sub pat – patul care fusese întotdeauna refugiul ei de bază, singurul loc în care se simțea în siguranță.

Pîndea acolo.

Așteptînd.

Deși paralizată, Lindsay era conștientă că trebuie să se miște, să țipe, să fugă, să scape.

„Ieși!"

Răsuflarea lui îi atinse obrajii.

Inima îi batea atît de tare, încît aproape că-i spărgea pieptul și mintea începu să-i lucreze febril. Dar panica învinsese deja rațiunea, iar teroarea îi paralizase aproape orice abilitate de a se mișca sau de a striga...

Capitolul 16

– Mi-a plăcut locul ăla de pe West 88, spuse Kara în timp ce Steve intră pe șoseaua 25A și se îndreptă spre malul nordic al insulei.

– De ce să nu-ți fi plăcut? întrebă Steve, pornind ștergătoarele cînd stropii mari de ploaie începură să cadă din norii groși și întunecați.

Pentru că parbrizul rămase acoperit de o pojghiță de mîzgă, bărbatul acționă comanda pentru lichidul de curățare, dar vizibilitatea nu se îmbunătăți.

– Din păcate, nu ne putem permite, oftă el.

– Știu, dar...

– Nici un dar, Kara, o întrerupse soțul ei, privind-o trist. Am știut din prima clipă că nici măcar nu trebuia să ne ducem să-l vedem. Depășește binișor prețul pe care l-am putea noi plăti și n-am chef să înlocuim o situație financiară dificilă cu una și mai rea.

– Dar salariul tău s-a mărit, comentă Kara, însă Steve sesiză mai degrabă speranța din vocea ei, decît certitudinea. Dacă obținem un preț bun pentru casa noastră și renunțăm la apartamentul tău din capitală, nu înțeleg de ce nu...

– Poate peste un an sau doi, o întrerupse Steve. Să vedem cum rămîne cu promovarea mea și, dacă mai capăt încă o mărire, ne punem pe picioare din nou.

– Peste un an? repetă Kara. Ce sens ar mai avea? Atunci Lindsay oricum o să plece la colegiu și noi nu vom mai avea nevoie de ceva atît de mare. Și la felul în care prețurile urcă în Manhattan, am putea s-o vindem cu un profit frumușel și să ne luăm pentru noi o casă cu adevărat frumoasă!

Steve oftă. Şi lui îi plăcuse apartamentul. Era spaţios, luminat, aerisit şi le satisfăcea toate exigenţele. Dar costa un sfert de milion, cu mult mai mult decît ar fi reuşit ei să strîngă.

– Nu văd cum. Adică, da, e perfect, şi ce-i cu asta? Pur şi simplu, nu dispunem de o astfel de sumă.

– Dar are blaturi din granit în bucătărie... începu Kara.

– Cu blaturi de granit sau fără, *familia* noastră rămîne aceeaşi! În plus, ştim cum e cu ele şi, într-un final, o să le avem din nou. Numai că nu acum, da?

Kara se dădu bătută şi închise ochii. O durea capul de cîte apartamente prea mici, prea întunecoase, prea demodate, prea moderne vizionase...

Prea diferite de casa lor din Long Island.

Steve apăsă frîna cu putere şi femeia deschise ochii brusc. Un flux de lumini roşii clipea în faţa lor, reflectate de pavajul umed, şi o mînă le arăta degetul mijlociu în semn de batjocură. O maşină sport tocmai le tăiase faţa, obligîndu-l pe Steve să smucească volanul pentru a nu-l lovi din spate pe şoferul dement.

Şi nenorocitul naibii rîdea de *ei* acum!

– Un singur lucru mi-e clar: n-o să-mi fie dor de navetă, rosti Steve cu maxilarul încleştat. E o adevărată minune că oamenii nu mor pe capete.

Se uită spre Kara, apoi se întinse şi o bătu uşurel cu mîna pe genunchi, liniştind-o.

– Haide, draga mea, lucrurile o să se aranjeze de la sine... o să găsim locul potrivit, tocmai am evitat un accident oribil şi totul o să fie bine.

Cînd văzu că soţia sa nu răspunde, îi strînse piciorul, după care îşi puse mîna la loc pe volan.

– Ce-ar fi s-o suni pe Lindsay? sugeră el. Spune-i că ajungem şi noi acasă cam într-o jumătate de oră.

Kara formă numărul de mobil al *fiicei ei*, dar imediat intră mesageria vocală.

– Bună, iubito, spuse Kara. E nouă şi ceva, iar noi sîntem în drum spre casă. Sosim în jur de zece.

După o scurtă ezitare, adăugă:

– Sună-mă pe celularul meu cînd asculți mesajul, da?

Steve se încruntă.

– Dar ce se întîmplă, nu trebuia să-și țină mobilul deschis?

Kara încuviință din cap, dar Steve nu era sigur de răspunsul ei.

– Așa era înțelegerea, nu? insistă el. Îi plătim factura numai dacă îl ține deschis ca s-o putem găsi în orice moment, corect?

Kara își mușcă buza de jos, apoi formă numărul de fix de acasă.

După al patrulea apel intră robotul, iar ea tastă codul care-i permitea să asculte mesajele ce fuseseră lăsate între timp.

Nimic.

– Probabil că e la duș, spuse Steve. Sau poate ne-a lăsat un bilet.

– Poate, încuviință Kara, deși nu se simțea deloc sigură. Mai bine i-aș da un telefon lui Dawn, continuă ea, mai mult pentru sine, decît pentru Steve.

El o privi atent, sesizîndu-i îngrijorarea din voce.

– Haide, draga mea, liniștește-te... Nu s-a întîmplat nimic.

– Nu e acasă, iar mobilul ei este închis, replică soția sa. Asta înseamnă...

– Asta înseamnă că are șaptesprezece ani, interveni Steve, impresionat de panica ce răzbătea din glasul femeii. Poate că e la Dawn acasă sau poate s-a dus la film ori cine știe unde. Și poate că telefonul e deschis, dar nu are semnal acolo unde se află – numai Dumnezeu știe de cîte ori nu am semnal deloc în Camden Green.

„Iar eu știu cînd ceva nu e în regulă, își spuse Kara în sinea ei. Întotdeauna am știut."

Pe măsură ce traficul se decongestiona și mașina lor prinse viteză, femeia scrută întunericul ce-i învăluia și ploaia ce se lovea de geamuri, încercînd să se convingă că se înșală, că e vorba doar de o stare proastă provocată de ziua aceea extrem de încărcată. N-o obosea doar vînătoarea de apartamente, ci și perspectiva de a se transforma într-o soție modernă, care-și petrecea timpul cu oameni ca soții Bennett, care făcuseră din cina de la Café des Artistes o experiență mizerabilă. Poate nu se petrecuse nimic rău și era doar supărată din cauza tuturor lucrurilor care-i dăduseră viața peste cap.

Închise ochii și încercă să se relaxeze.
Nu izbuti.
Ceva nu era în regulă.
Brusc, nu-și dori altceva decît să ajungă acasă.
Acasă, împreună cu Lindsay.

Capitolul 17

„Trebuie să notez pînă în cel mai mic detaliu tot ce s-a întîmplat, ca să nu uit niciodată nimic din această zi perfectă.

Planificarea mea s-a dovedit fără cusur, desigur. Locul de parcare pentru mașina mea a fost extrem de retras și de pustiu la fel ca și restul zonei. Oamenii sînt atît de previzibili.

Cînd am intrat în casă, totul era exact cum anticipasem. Vizitatorii se plimbau de la o cameră la alta, convinși că văd totul, dar, de fapt, neobservînd mai nimic. Cînd am trecut de ușă, l-am zărit pe agentul imobiliar stînd pe scări de vorbă cu două persoane care nu mă interesau deloc – prea tineri ca să aibă copii, dar nu suficient de în vîrstă ca să joace orice alt rol. Agentul s-a uitat fix la mine, dar chiar în clipa în care privirile noastre s-au întîlnit am știut că mă ignoră.

Așa cum sînt ignorat întotdeauna.

Chiar dacă o fi reținut pe moment ceva din trăsăturile mele, sînt sigur că după aceea m-a uitat complet.

Perfect.

M-am strecurat aproape invizibil prin casă, așteptînd ocazia potrivită și, cînd am ajuns în sfîrșit în camera ei, aceasta era goală. În mai puțin de o secundă m-am băgat sub pat.

Chiar sub pat!

Știu că e un clișeu, dar de cînd am văzut pentru prima dată, miercuri, imensul pat de mahon, susținut de cele patru picioare înalte, mi-am dat seama că este ascunzătoarea ideală.

Toată șmecheria consta în a rămîne treaz cît stăteam acolo, dar după ce i-am adulmecat aroma delicată și i-am simțit prezența învăluitoare, nu mi-am mai făcut probleme.

N-aveam cum să adorm.

Ce lucru minunat să mă adăpostesc sub patul ei. Să fiu la doar cîțiva centimetri de oamenii care treceau prin dormitor. Le-am urmărit picioarele și le-am ascultat discuțiile despre casă și familia care locuiește în ea. M-am emoționat teribil cînd cineva a adus-o și pe ea în conversație – cît de îngrijită era camera, ce drăguță părea în fotografii. O descriere cît se poate de pertinentă, mai ales că eu știam și cum e în realitate.

I-am găsit unul din papuci. Roz și cu talpa tocită. Mi l-am apropiat de obraz, bucurîndu-mă de moliciunea lui mătăsoasă și mi-am umplut nările cu mireasma picioarelor ei.

Și cînd mi-am imaginat talpa ei vîrîndu-se în papucul care-i venea ca o mănușă, l-am strîns cu putere, gîndindu-mă la momentul în care aveam să-i ating pielea, așa cum i-am strîns în mîini miercurea trecută chiloțeii drăgălași.

Și-atunci o fierbințeală mi-a cotropit întregul trup.

De-a lungul orelor petrecute acolo, mi-am închipuit că ea dormea în patul de deasupra mea, la doar cîțiva centimetri de mine, fără să știe cît de aproape mă găseam.

În sfîrșit, în casă s-a lăsat tăcerea, iar eu am rămas singur.

Singur cu pasiunea, cu fanteziile și certitudinea că în curînd visele mele se vor împlini.

Nu știu cît de mult a trecut pînă cînd am auzit din nou ușa de la intrare, dar în clipa aceea inima a început să-mi bubuie în piept, încît de-abia mai puteam respira.

Ea a dat drumul la televizor.

Nu mi-a plăcut gestul ăsta.

Cînd a început să urce scările, durerea dintre picioare s-a intensificat, iar cînd i-am urmărit tălpile pășind pe podeaua dormitorului, cînd a deschis sertarul și a oftat, am simțit cum devine tare...

Un moment mai tîrziu s-a așezat pe pat și salteaua s-a lăsat, atingîndu-mi pieptul. A fost incredibil – îmi imaginam deja cum degetele ei mă mîngîie. Și-a scos pe rînd pantofii de sport, care au

căzut pe jos cu o neglijență ce îmi provoca greață la fel ca și sunetul televizorului. Imediat după aceea a sărit din pat, a dat drumul la muzică și a dansat, degetele ei goale de la picioare mișcîndu-se chiar prin fața mea.

M-aș fi putut întinde atunci ca s-o prind.

Dar bluza ei a căzut pe podea, urmată la scurt timp de pantaloni. Se comporta de parcă ar fi știut că sînt acolo și voia să mă tachineze.

Și iat-o, la cîțiva centimetri de mine, îmbrăcată doar în bustieră și bikini.

Mi-am imaginat că sînt bikinii ei verde deschis. Sau poate cei cu fluturași pe care îi văzusem în sertar miercuri.

Și-a strecurat laba piciorului într-un papuc și și-a vîrît celălalt picior sub pat, pipăind după cel de-al doilea. Simțeam nevoia dureroasă de a o atinge, dar m-am abținut din răsputeri!

Răbdare! Ăsta e răspunsul pentru toate problemele.

Pe neașteptate, m-am trezit cu mîna fetei furișîndu-se pe sub pat și pe moment am crezut că mă caută pe mine.

Bineînțeles că m-am tras într-o parte. Nu venise clipa capturii și tocmai mă pregăteam să împing papucul mai aproape de ea cînd a sunat telefonul.

Mîna ei a dispărut și salteaua s-a lăsat iarăși sub greutatea ei.

În timp ce vorbea cu prietena ei, simțeam că se apropie momentul, că nu mai aveam mult de așteptat.

Deși tortura fusese sublimă, era cazul s-o iau cu mine acasă.

M-am deplasat ușurel pînă la margine și am știut cu precizie momentul în care a devenit conștientă de prezența mea.

Un moment pe care l-am împărtășit amîndoi – primul din șirul ce avea să ne înfrumusețeze viața de atunci înainte.

Fără s-o las să scoată un cuvînt, am prins-o, încleștîndu-mi degetele în jurul gleznei ei. Dacă a țipat, nu-mi amintesc.

Poate că n-a țipat deloc.

Sau poate că muzica i-a acoperit strigătul.

Și oricum, pentru mine, orice strigăt al ei ar fi fost cel mai frumos cîntec de pe lume.

Ar fi fost și așa va rămîne pentru vecie...

Am strîns-o tare în brațe, apăsîndu-i trupul cu al meu.

Apoi mi-am lipit buzele de gura ei și aproape că mi-am pierdut controlul cînd i-am simțit pielea și cînd nările mi s-au umplut cu mirosul ei crud.

Iar teroarea din ochii ei, ce dulce fericire.

Aș fi vrut să zac așa peste ea ore de-a rîndul, să o supun puterii mele, dar substanța lipicioasă de pe vîrful degetelor – cea care m-a ajutat să nu-mi las amprentele pretutindeni în casă – m-a împiedicat să-i ating obrajii, buzele și ochii așa cum mi-aș fi dorit.

Am apelat din nou la răbdare; o să am timp pentru toate astea mai tîrziu. Mai întîi trebuia să scap de sarcinile mai anevoioase.

Am ajuns acasă exact după apusul soarelui. Scurta mea călătorie s-a dovedit extrem de incitantă – nu numai datorită groazei întipărite pe chipul ei, dar și a celorlalte lucruri.

Lupta ei ineficientă împotriva legăturilor de la mîini și de la picioare – o luptă tăcută, avînd în vedere călușul pe care i-l băgasem în gură. Zbaterea ei n-o să mai dureze mult. Nu mai mult decît zbaterea mea.

Curînd.

Curînd mi se va supune, așa cum și eu m-am supus ei.

Pentru că tremura din toate încheieturile, am învelit-o delicat în pătura de pe patul ei și am sărutat-o pe frunte.

Apoi am dus-o acasă, unde puteam începe povestea.

Totul se va petrece ca pe vremuri cînd eram împreună.

Dar va fi și diferit. Oh, da! De data asta va fi diferit. De data asta voi fi salvat."

Capitolul 18

Casa era scăldată în lumină când Kara și Steve intrară pe alee.

– Vezi? spuse Steve. E acasă.

Kara își aminti că și ea aprinsese luminile în toată casa pe vremea adolescenței când rămăsese pentru prima dată singură acasă, dar mai știa și că asta nu însemna mare lucru.

Luminile nu garantau că este cineva acasă.

Sări din mașină chiar înainte ca Steve să oprească motorul.

– Lindsay? strigă ea, năpustindu-se prin ușa de la garaj ce dădea chiar în bucătărie.

În living, televizorul bâzîia în gol, iar Kara îl opri nervoasă, după care trecu prin fiecare cameră, stingînd din becuri, deși de-abia dacă-și dădea seama ce face.

– Lindsay? strigă ea din nou când ajunse în capătul scărilor.

Steve intrase și el în casă. Se opri în sufragerie de unde ridică biletul lăsat de Mark Acton pe masă.

– Mmmm, arată chiar bine, zise el. Se pare că au fost cel puțin douăzeci de persoane astăzi, iar tipul ăsta, Acton, crede că până mâine ne va face o ofertă!

Kara îl ignoră, urcînd scările mai departe, dar când se apropie de dormitorul fiicei ei și nu auzi nici un fel de muzică venind dintr-acolo, începu să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce va găsi.

Ceva nu era în regulă – simțea. Și presentimentul acesta nu o copleșise în mașină când Lindsay nu răspunsese la telefon, ci în timpul cinei, dar încercase să-și potolească temerile. La drept vorbind nu avea nici un motiv să creadă că Lindsay nu se află acolo

unde a zis că o să fie – mai întîi la antrenament, apoi la Dawn acasă. Ar fi trebuit s-o sune atunci – să se scuze față de plictisitorii soți Bennett, să se ducă la toaleta doamnelor și să-și sune fiica.

Dar ea își ignorase instinctul și terminase cina.

Iar acum, dacă lui Lindsay i se întîmplase ceva rău, Kara știa că n-avea să și-o ierte niciodată.

– Lindsay? strigă ea din nou.

Nici un răspuns.

Cuprinsă de panică, Kara intră în camera fetei, o găsi pustie așa cum intuise, apoi cercetă și restul etajului – dormitorul mare, băile, camera de oaspeți, pînă și biroul ce îndeplinea rolul de cameră pentru cusut, pe care Lindsay nu-l putea suporta pentru că însemna haine recondiționate, în loc de unele noi.

Însă nici urmă de fiica ei.

– Nu e aici, strigă ea în jos spre Steve. O să sun la poliție.

– La poliție? repetă soțul ei, apărînd din bucătărie cu un pahar în mînă și ridicîndu-și privirea spre chipul întunecat al soției lui. De ce? Ce se întîmplă?

Barbatul urcă treptele în goană.

– Ți-am zis doar, rosti ea cu vocea tremurîndă, nu e aici și s-a întîmplat ceva rău.

Urmat îndeaproape de Kara, Steve intră în camera lui Lindsay. Pentru el totul arăta perfect normal, dar cînd se întoarse spre soția lui, o văzu cum își roade o unghie, lucru pe care-l făcea de regulă atunci cînd era extrem de supărată.

– Iubito, ce ai? întrebă Steve. Probabil că s-a dus la Dawn așa cum ne-a spus...

– Îți zic eu, îl întrerupse Kara, ceva nu e în regulă.

Deschise coșul cu rufe murdare și scoase niște pantaloni de trening și un tricou.

– Uite! Astea le-a purtat la antrenamentul de astăzi.

Steve ridică din umeri.

– Și? A venit acasă, a dat drumul la televizor și a aprins toate luminile din casă. Aaaa, și uite-i și mobilul.

– Atunci unde e? se răsti Kara. Dacă a venit acasă, unde e?

– Sun-o pe Dawn, oftă Steve, dorindu-şi acum s-o fi lăsat să facă asta încă din maşină. Acolo trebuie să fie.

Se întoarseră în bucătărie, unde Kara scoase agenda din sertar. Dar chiar în timp ce căuta numărul, inima îi spunea că n-o va găsi pe Lindsay la Dawn.

Nu, ceva se întîmplase.

Ceva rău.

Fiecare secundă pierdută înrăutăţea situaţia fiicei ei. Kara era furioasă pentru că nu luase în seamă temerile fetei legate de venirea acasă după vizionarea publică.

În timp ce forma numărul lui Dawn, Steve umbla de colo-colo prin casă, verificînd uşile şi ferestrele, mai mult ca s-o liniştească pe Kara decît ca să descopere ceva suspect.

Pentru că totul era în regulă.

Toate uşile şi ferestrele erau închise.

Veni din nou la bucătărie, aprinse luminile de pe verandă şi se uită afară în curte.

Nici urmă de Lindsay, dar nici altceva nu-i atrase atenţia.

Totul arăta perfect normal.

– Nu e la Dawn, spuse Kara după ce puse receptorul în furcă.

Phyllis îi povestise că, după spusele lui Dawn, Lindsay părea supărată după orele de antrenament şi că plecase acasă fiindcă Dawn se dusese la tatăl ei în vizită.

– De ce să fie supărată? întrebă Steve.

Îşi ridică paharul, dădu să soarbă din el, dar se răzgîndi. După ce vor afla exact unde este Lindsay va avea tot timpul din lume să bea.

– Din cauza mutatului, răspunse Kara, ridicînd din nou receptorul. Şi pentru că trebuia să stea acasă singură după vizionarea publică.

Îşi luă privirea de la Steve cînd cineva răspunse acasă la tatăl lui Dawn.

– Kara Marshall la telefon. Pot să vorbesc cu Dawn, vă rog?

Discută cîteva momente, închise şi se uită iarăşi la soţul ei.

– A fost aici. Dawn a vorbit cu ea, dar numai un minut.

Vocea Karei se ascuţi.

– A venit acasă, dar acum nu mai e! Îţi zic eu, s-a întîmplat ceva!

– Potolește-te, o îndemnă Steve. Haide să judecăm ca doi oameni normali.

– Trebuie să sunăm la poliție, se repezi Kara, întinzîndu-se după telefon. Ceva s-a întîmplat.

– Nu s-a întîmplat nimic, zise Steve, încercînd să o împiedice să pună mîna pe receptor.

Kara se smuci furioasă.

– Nu pleacă niciodată de acasă fără să ne spună unde se duce. Niciodată! Ne lasă un bilet sau un mesaj pe telefon...

Steve clătină din cap.

– Poate a plecat în grabă – de-aia a și lăsat televizorul și toate luminile aprinse. Poate că au trecut pe aici niște prietene de-ale ei și s-a dus cu ele.

Kara încuviință și inspiră adînc, străduindu-se să accepte și varianta soțului ei. Se ridică în picioare, deschise agenda cu adrese și începu să sune pe la toate prietenele lui Lindsay. Steve o urmărea cu privirea, simțindu-se neajutorat și mai preocupat pentru Kara decît pentru fiica lui. Deja repeta pentru a doua oară predica pe care avea să i-o țină atunci cînd va apărea.

Kara era în stare s-o pedepsească pentru tot restul vieții ei.

Dar cînd nici după cel de-al șaselea telefon nu dădură de urma ei, Kara izbucni în plîns, iar Steve începea să se îngrijoreze.

– Știam eu, rosti Kara cu greutate printre suspinele care aproape că o înecau. Am știut încă de la restaurant, Steve. Am avut o premoniție.

Privi de jur împrejur, scuturată de un fior, deși în cameră era cald.

– Cineva a fost în casă, Steve. Ar fi trebuit s-o ascultăm. Cineva a luat-o.

Vocea ei căpătă o tonalitate ascuțită.

– *Cineva a luat-o!* Iar eu sînt singura vinovată. Da.

– Hei, hei, gata, nu te mai ambala. Haide să...

– Nu! urlă ea, apucîndu-l de încheieturile mîinilor. Tu nu auzi ce zic eu?

Brusc, trupul Karei deveni rigid și groaza care o copleșise se schimbă în furie.

– Cineva a luat-o! Cineva a fost aici! *Trebuie să sunăm la poliție!*

– N-am de gînd să sun la nici o poliție, insistă Steve, încercînd pentru ultima oară să o determine să se comporte rațional. Ce crezi că vor face? Nici măcar nu e dispărută – pur și simplu nu e acasă. Și de-abia e zece jumate.

– Atunci îi sun *eu*, zise ea, ignorîndu-i cuvintele și saltînd receptorul din furcă.

Însă mîinile îi tremurau atît de tare, încît nu era prea sigură că va putea forma numărul, iar ochii împăienjeniți din cauza șiroaielor de lacrimi o împiedicau să citească numerele de pe taste.

Steve încercă să-i ia telefonul din mînă, spunîndu-i că o să sune el, dar Kara refuză să se dea bătută așa de ușor.

– Nu, se opuse ea. Tu nu crezi că s-a întîmplat ceva rău, așa că n-o să fii în stare să-i faci să înțeleagă.

Își șterse lacrimile cu mîneca de la bluză, se concentră și formă 911.

Sergentul Andrew Grant stătea pe canapeaua familiei Marshall cu un blocnotes pe genunchi. Partenerul său, mai tînăr, dar mai solid decît Grant, se așezase lîngă el. Kara nu era prea sigură dacă din pricina atitudinii lor de „fapte, doamnă, nu vorbe" sau din cauza uniformelor albastre, a cătușelor și a pistoalelor, prezența lor îi sugera mai degrabă un pericol iminent, decît o senzație de confort. Nici măcar sfertul de oră de căutare prin casă și prin curte nu reușiseră s-o mai liniștească.

Apoi, timp de alte cincisprezece minute, Steve – care-și pusese la bătaie tot talentul de avocat încă din clipa în care ofițerii sosiseră – îl obligă practic pe Grant să citească însemnările cu voce tare, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva polițistul, lăsat de capul lui, să întocmească un raport ce ar fi făcut-o pe Lindsay să arate ca o criminală. Acum, Steve stătea pe brațul fotoliului în care se așezase Kara, înconjurîndu-și cu o mînă soția și ținîndu-i strîns degetele cu cealaltă. Femeia frămîntase în asemenea hal o batistă, încît o făcuse franjuri. Avea nervii întinși la maximum și puțin mai lipsea să nu scoată un țipăt isteric din cauza zgomotului metalic scos de radio-emițătoarele polițiștilor.

Părînd să nu bage de seamă starea de spirit a Karei, sergentul Grant aruncă o privire peste însemnări, după care își îndreptă din nou atenția spre ea.

– Lindsay are prieten?

– Nu, răspunse Steve înainte ca soția lui să scoată vreun cuvînt.

Grant își arcui sceptic sprîncenele.

– Adică fata e majoretă și nu se întîlnește cu nimeni?

Kara scuturâ din cap.

– E posibil să se întîlnească cu cineva fără ca dumneavoastră să știți? insistă Grant.

– Nu, se răsti Steve cu suficientă tărie pentru ca partenerul lui Grant – al cărui nume Kara nu și-l amintea – să tresară. Lindsay nu este genul de fată care are secrete față de părinții ei.

Apoi, de parcă ar fi vrut să dea și mai multă greutate cuvintelor sale, adăugă:

– Nu este genul care se vede nevoită să facă așa ceva.

– Poate s-a certat cu vreun fost prieten? continuă Grant, aparent fără să fie deranjat de cuvintele lui Steve. Poate a fost părăsită recent sau ea a rupt legătura cu cineva?

Kara scuturâ din cap, dar chiar în clipa în care neagă sugestia implicită din întrebarea ofițerului, își dădu seama că nu știe precis. Lindsay nu vorbea niciodată despre băieți; era posibil ca fiica ei să aibă un prieten sau un fost prieten de care ea să nu fi aflat?

– Petrece mult timp pe internet? Pe chat?

Femeia ridică neajutorată din umeri, dîndu-și seama că habar n-avea dacă Lindsay folosește chatul pe internet ca să comunice și cu altcineva în afară de prietena ei, Dawn D'Angelo, cu care părea să schimbe mai mereu mesaje.

– Nu știu, recunoscu ea într-un final. Petrece destul de mult timp la calculator, dar ia numai note de zece, așa că întotdeauna am presupus că e vorba de temele ei de la școală.

– Numai zece? repetă sergentul Grant. Un semn bun – înseamnă că nu prea are legătură cu drogurile.

În timp ce Grant își nota ceva în agendă, nervozitatea Karei se preschimbă în indignare.

– Droguri? începu ea. Lindsay n-ar face niciodată...

Înainte să termine, Steve îi strînse umărul ușurel și ea tăcu.

– În ultima vreme a avut motive de supărare?

Grant se uită nerăbdător spre Kara, de parcă ar fi fost convins că femeia îi va oferi cel puțin trei sau patru lucruri pe care să și le noteze și, cu toate că împotrivirea fiicei ei cu privire la mutatul în centru îi veni imediat în minte, Kara nu era pregătită să-i împărtășească acest aspect. În schimb, frustrarea și agitația crescură în intensitate și, îndepărtînd mîna soțului de pe umărul ei, se aplecă în față și-l privi pe polițist drept în ochi.

– Ascultați-mă, rosti ea cu o voce joasă și perfect controlată. Îmi cunosc fiica. Este o elevă conștiincioasă, are o mulțime de prieteni și nici un dușman, iar în viața ei nu există nici un secret care să implice droguri sau mai știu eu ce alte prostii. Ea discută cu noi, ne povestește tot. Aș ști dacă și-ar face de cap pe ascuns, dar nu, n-a făcut și nu *ar face* una ca asta! Miercurea trecută a crezut că cineva i-a umblat prin cameră. Nu doar așa cum se comportă oamenii de obicei la o vizionare publică, dimpotrivă, s-a părut că cineva i-a scotocit printre lucruri. Iar astăzi a dispărut de acasă. N-am crezut-o atunci, dar acum o cred și vă asigur că cineva a fost în casă și a răpit-o.

Pe măsură ce valul de emoții o copleșea, vocea începu să-i tremure, dar se îmbărbătă și continuă:

– Cineva a luat-o, spuse ea, rostind cu grijă cuvintele, pentru a nu da voie isteriei să explodeze. Și cu cît ne pierdem vremea mai mult aici, cel care...

Glasul i se frînse și nu se simți în stare să vorbească despre ceea ce i s-ar putea întîmpla lui Lindsay. Îl privi pe Steve, apoi trase aer în piept.

– Trebuie să terminăm cu *vorbitul* și să pornim în *căutarea* ei!

Polițistul îi oferi Karei un zîmbet ce se voia liniștitor, dar pe care ea îl interpretă ca batjocoritor.

– Am ascultat cu atenție tot ce mi-ați relatat, îi spuse el pe un ton ce dovedea exact contrariul. Înțeleg exact ceea ce simțiți.

Se întoarse spre Steve:

– Dar mă văd nevoit să vă întreb încă o dată: în ultima vreme *a avut* motive de supărare?

Cu toate că soția sa îl privea cu ochi arzători, îndemnîndu-l să nu răspundă, Steve dădu aprobator din cap.

– Ne mutăm în centru, spuse el. Acolo am fost toată ziua, în căutarea unui apartament. Iar ea s-a dus la antrenament.

Grant își ridică sprîncenele ca și cum, în sfîrșit, totul devenise limpede.

– Iar fata e în ultimul an de liceu, spuse el și, cînd Steve încuviință, se aplecă înainte. Cred că tocmai am descifrat misterul. Aveți o fată de șaptesprezece ani care vrea să termine liceul alături de colegii ei. Ceea ce înseamnă că e destul de necăjită acum. Și cînd copiii de vîrsta asta se supără, fac tot felul de lucruri prostești. Unii apelează la droguri, de exemplu, dar, sincer să fiu, fiica dumneavoastră nu pare să intre în această categorie.

Cînd începu să înșire toate posibilitățile cu privire la locurile în care s-ar putea găsi Lindsay, Kara întrezări cum avea să decurgă totul de aici înainte.

Polițistul nu va întreprinde nimic.

Nimic.

Chiar nimic!

Cînd furia ei crescu într-atît, încît se pregătea să-i ceară să treacă la subiect, bărbatul se conformă, de parcă ar fi auzit-o.

– ... De aceea nici nu-i considerăm dispăruți timp de douăzeci și patru de ore, spuse el. De cele mai multe ori nu se întîmplă nimic rău – pur și simplu, pleacă și ei o vreme de acasă.

– Nu și Lindsay, izbucni Kara pe un ton aspru. Ne-ar fi lăsat un bilet și și-ar fi luat cu ea telefonul mobil.

– Nu neapărat, o contrazise sergentul Grant. Nu și dacă ea credea că, astfel, vă pedepsește. E singura putere pe care o au – să-și supere părinții cît pot ei de tare.

Își privi ceasul.

– Nici măcar nu e miezul nopții și există toate șansele ca fata să se întoarcă într-o oră sau două, dar trebuie să vă previn că nu m-ar mira dacă nu primiți vești de la ea pînă mîine.

Cînd Kara deschise gura să obiecteze, Grant se grăbi să continue:

– Uitați ce zic eu... vă sun de dimineață.

Îi dădu lui Steve o carte de vizită, apoi adăugă:

– Dacă apare, dați-mi un telefon la acest număr, indiferent de oră.

– Asta-i tot? rosti Kara, holbîndu-se la ofițer. Fiica mea a fost răpită și tot ceea ce faceți este să aruncați o privire prin casă, apoi să ne puneți întrebări timp de o jumătate de oră?

Cu toate că partenerul său avu decența să roșească la auzul cuvintelor Karei – probabil pentru că se simțea stînjenit –, sergentul Grant se mulțumi să tragă aer în piept.

– Mi-e teamă că pentru moment nu mai putem face altceva, doamnă Marshall replică el. Avînd în vedere că nu sînt urme de intrare forțată sau de vreo luptă – ori alt semn care să ne sugereze că a fost luată împotriva voinței ei –, nu ne mai rămîne decît să așteptăm scurgerea celor douăzeci și patru de ore. Și, credeți-mă, șansele ca ea să vină acasă sau să vă sune sînt foarte mari.

Pentru că femeia intenționa să se opună din nou, ridică mîna, ca și cum ar fi vrut s-o avertizeze că n-are de gînd să mai asculte și alte predici.

– Știu perfect ce anume citiți prin ziare și ce vedeți la televizor despre nenumăratii perversi care circulă pe străzi nestingheriți, dar vă asigur că dracul nu-i chiar atît de negru cum crede lumea. Dacă ar fi să plecăm în căutarea fiecărui copil care dispare de acasă o zi sau două, n-am mai avea timp de altceva.

– Dar ea ne-a spus... începu Kara, însă Grant n-o lăsă să termine.

– Știu. A avut loc o vizionare publică și a crezut că cineva i-a umblat prin lucruri.

– Da, și astăzi am avut din nou o vizionare, insistă Kara. Și acesta este și motivul pentru care nu înțeleg de ce v-ar interesa găsirea unor urme de intrare prin efracție. Oricine ar fi putut să pătrundă în casă și să se ascundă, așteptînd ca Lindsay să vină acasă!

Grant și partenerul său schimbară o privire, apoi bărbatul mai în vîrstă se încruntă și-și redeschise agenda.

– Bănuiesc că n-ar strica să discutăm și cu agentul, spuse el. Aveți telefonul lui de acasă?

Cînd cei doi ofițeri părăsiră reședința familiei Marshall două minute mai tîrziu, Kara se întrebă dacă intenționau într-adevăr să stea de vorbă cu Mark Acton sau doar își notaseră numărul de formă.

Înclina mai degrabă spre ultima variantă.

Și îi venea să-și muște mîinile de ciudă.

Capitolul 19

Durere.

O durere îngrozitoare îi zvîcnea în cap cu forța unui baros.

O durere atît de copleșitoare, încît nu mai simțea nimic altceva pe măsură ce se trezea din leșin.

Încercă să fugă din calea ei, să se cufunde din nou în întunericul binecuvîntat al subconștientului, dar durerea nu-și slăbi strînsoarea.

Imediat, amintirile își făcură apariția.

Amintirile în care era prezent *el*. Din păcate, chipul lui rămînea încețoșat.

Doar impresiile stăruiau cu putere.

Mîinile înlănțuindu-i gleznele.

Trupul lui peste ea, furișîndu-se ca un șobolan din ascunzătoarea lui, zdrobind-o cu greutatea lui de podea, strivind-o fără milă.

Apoi îi acoperise fața cu ceva și răsuflarea i se tăiase. Încercase să se zbată, dar zadarnic, și tocmai cînd credea că o să vomite...

Nimic.

Deschise gura să urle, să-și strige durerea ce-i pulsa în cap, dar, înainte ca sunetele să-i iasă din gît, se opri.

„Taci, își porunci ea. Stai nemișcată, nu face zgomot și poate va dispărea. Poate bubuiturile vor înceta."

„Poate e doar un alt coșmar."

Lindsay se chinui să inspire adînc, însă inima îi bătea din ce în ce mai tare și mai repede, durerea se intensifica, iar fata își dădu seama că nu visează.

Geamătul ei răsună grav și cu ecou.

Unde se afla?

Panica o birui din nou și dădu să se miște, dar nu reuși. Era ca atunci când visase că avea picioarele îngropate în noroi și tot încerca să scape, însă fără sorți de izbândă. Numai că acum lucrurile stăteau și mai rău.

Încheieturile îi fuseseră legate atît de strîns de brațele unui scaun tare de lemn, încît nu se putea mișca deloc, iar mîinile îi amorțiseră. Gleznele erau și ele prinse de picioarele din față ale scaunului și un obiect ciudat așezat în dreptul cefei îi ținea capul imobil – chiar și cel mai mic gest îi dădea senzația că o lamă îi va sfîșia gîtul.

Exact când valul de panică amenința să o sufoce, Lindsay conștientiză cu o limpezime uluitoare că dacă începe să se zbată, va muri fără îndoială cu grumazul sfîrtecat de tăișul pe care-l simțea lîngă laringe. Străduindu-se să-și domolească spaima și forțîndu-și voința la maxim, trase de legăturile de la mîini.

Tresări când încheietura mîinii drepte, cea pe care și-o scrîntise la antrenament, fu străbătută de un fulger dureros.

Fiorul îi ajunse pînă în creier și, pe neașteptate, un nou șir de amintiri îi veniră în minte.

„Se ascunsese tot timpul sub patul ei!"

I se făcu greață când își aduse aminte cum se dezbrăcase de pantaloni și de tricou.

Se ascunsese sub pat și o urmărise în permanență.

O privise și ascultase tot ce vorbise cu Dawn.

Ascultase și așteptase pînă când...

Inspiră adînc, luptîndu-se cu frica ce dădea semne că o va copleși din nou.

Unde o închisese? Aerul mirosea a mucegai și a umezeală. Ca în pivnița lui Dawn.

De fiecare dată când inspira, mintea i se mai limpezea puțin. Îi acoperise fața cu ceva și nările i se umplusera cu un miros care îi provocase greață.

Se luptase – se luptase din răsputeri – dar el era greu, iar pe ea o durea încheietura și...

Bărbatul îi spusese ceva – îi șoptise ceva.

„Angel!" O strigase Angel.

Apoi, nimic.

Întuneric.

Tăcere.

Leșin profund.

Acum, era în continuare înconjurată de beznă și de liniște. Doar că nu mai zăcea inconștientă. Era vie, trează și, indiferent de ceea ce se întîmplase, putea să jure că nu e vorba de un vis. Se apucă să-și controleze fiecare particică a trupului. Nu părea să aibă fracturi și nici nu sîngera.

Elimină astfel posibilitatea rănirii.

Era doar legată de un scaun și în gură îi persista un gust oribil.

Încercă să-și pună ordine în gînduri și să se liniștească, zicîndu-și că totul va fi bine. Dispunea atît de inteligență, cît și de energie, prin urmare avea să găsească ea o cale să iasă din situația asta.

Va evada.

Simpla idee a găsirii unei soluții de eliberare o mai calmă și pulsul i se mai domoli. Iar cînd agonia din capul ei începu să se risipească, își îndreptă atenția spre lucrurile din jur.

Se găsea într-o cameră unde domnea întunericul, frigul și umezeala.

Încheieturile îi fuseseră legate de scaun cu ceva.

Dar nu cu frînghie.

Cu bandă adezivă?

Da, asta trebuia să fie – benzi adezive late.

Și ceva îi apăsa gîtul, ținîndu-i capul drept.

Își linse buzele, într-o încercare disperată de a scăpa de gustul oribil din gură.

Apoi, din beznă, răzbătu un scîncet.

Încremeni.

Ce putea fi?

Un cîine?

Sunetul se auzi din nou și Lindsay se încredință că nu era un cîine.

Ce șanse avea să mai existe o făptură omenească în încăpere?

Își dori atunci să strige după ajutor către persoana nevăzută.

Dar dacă avea să descopere că era chiar *el?*

Sunetul se insinuă iarăși, numai că acum căpătase consistența unui cuvînt.

Își ciuli urechile și răbdarea îi fu răsplătită:

– A... ajutor...

Vocea se stinse imediat și o tulburare adîncă puse stăpînire pe Lindsay. Nu era singură!

În cameră se mai afla cineva!

Cineva care ar putea s-o ajute? Fără să mai stea pe gînduri i se adresă celuilalt sau celeilalte:

– E cineva aici? șopti Lindsay.

Însă glasul îi semăna mai degrabă cu o gîjîială și de-abia dacă desluși ea însăși cuvintele pe care le rostise.

Pentru moment se așternu o tăcere apăsătoare, ce părea să nu se mai termine niciodată, după care auzi un alt sunet.

– Shhh... spuse vocea tremurătoare. Shhh...

Și iarăși tăcere.

Cînd Lindsay tocmai se întreba dacă nu cumva auzul o înșelase, vocea sfîșie întunericul.

O voce fragilă, abia perceptibilă.

Vocea unei fete.

– Shannon...

Liniștea și întunericul se adîncirăparcă și mai mult după aceea.

Capitolul 20

– Dar asta e o nebunie! explodă Kara. Noi stăm aici, neputincioşi, şi aşteptăm cu braţele încrucişate! Ce aşteptăm? Nimic. Ca nişte proşti!

– Kara...

Steve o privi cu ochi înroşiţi de oboseală din şezlongul său. Istovit, îşi frecă bărbia nerasă.

– E şapte ceasul, spuse ea. Soarele a răsărit de mai bine de o oră şi eu n-am de gînd să mai aştept! Sun din nou la poliţie – trebuie să facă ceva!

– Draga mea, dar n-au trecut încă douăzeci şi patru de ore... începu iar Steve, însă Kara îl întrerupse.

– Eu trebuie să *fac* ceva. Nu pot să rămîn aici şi să aştept să zbîrnîie telefonul. Am sunat în toate părţile posibile şi imposibile şi Lindsay nu e cu nimeni din cei pe care-i cunoaştem şi nici n-a ajuns la spital – nu în Long Island cel puţin – şi nu concep să stau cu mîinile în sîn pînă cînd cineva dă un ordin sau ne anunţă că s-a descoperit un cadavru...

Transpunerea acestui gînd în cuvinte o lovi ca un pumn în piept, şi Kara se trase înapoi. O secundă mai tîrziu se ridică de pe canapea şi porni să măsoare cu paşi mari încăperea.

Şi să-şi roadă şi ultima unghie intactă pe care o mai avea.

– Iubito, fă nişte cafea, o rugă Steve, căutînd ceva – orice – care să-i distragă atenţia.

Nu trebui să-i ceară de două ori.

– Cafea, rosti ea cu o voce aproape isterică. Bine, o să fac și cafea. Și voi aștepta. Voi aștepta până la opt. Dar la opt îl sun pe sergentul Grant.

Prea epuizat ca să se angajeze într-o discuție contradictorie și la fel de înspăimântat ca și soția sa, Steve încuviință din cap.

Kara puse în funcțiune cafetiera, apoi se întoarse și se așeză într-o rină pe canapea.

– Îmi vine să mă duc să-i spăl rufele murdare. Vreau să-i schimb așternuturile și să-i fac curat în cameră și... și...

Glasul i se subție și, în cele din urmă, tăcu.

– Mi-e atît de frică, șopti ea într-un final. Dar dacă... începu femeia din nou, izbucnind în hohote de plîns.

– *Șșșșș*, o liniști Steve, ridicîndu-se din scaunul său și apropiindu-se de ea.

O îmbrățișă, strîngînd-o tare la piept și cîteva momente mai tîrziu avu senzația că tensiunea din trupul ei începe să se topească.

Kara își șterse lacrimile de pe obraji, se desprinse din brațele lui și plecă la bucătărie. Se întoarse cu două cești de cafea.

– La ora opt o să sun la poliție și la ziare, hotărî ea. Apoi o să fac fluturași și o să-i împrăștii peste tot. Cineva tot trebuie să fi observat ceva!

– Kara... vru Steve să o tempereze, dar soția lui clătină din cap, ignorîndu-i protestul.

– Ce-ai vrea să fac, Steve? întrebă ea. Să stau așa ca o idioată în timp ce nimeni nu întreprinde nimic?

– Poliția...

– Nu-mi mai aminti de sergentul Grant, i-o reteză aspru femeia. El crede că a fugit de acasă, ți-amintești? Puțin îi pasă.

În sufletul ei se dădea o bătălie între panică și furie, cîștigată iute de prima.

– Oh, Doamne, suspină ea, prăbușindu-se pe canapea.

La fel de repede însă, Kara își reveni. Inspiră adînc, își aduna puterile și se ridică în picioare.

– Trebuie să fac ceva.

Luă ceașca de cafea și se îndreptă spre scări, iar Steve rămase singur în living.

Se așternuse liniștea, iar oboseala acumulată de-a lungul nopții nedormite îl dobori pe Steve și, în ciuda grijilor pe care și le făcea pentru Lindsay, ochii i se închiseră aproape fără voia lui.

Și atunci Kara urlă.

Steve sări în picioare și, preț de o secundă îngrozitoare, își închipui că soția sa a găsit-o pe fiica lor.

Și că aceasta era moartă.

Apoi Kara strigă din nou.

– A dispărut, Steve!

– Ce? întrebă el, urcînd cîte două trepte odată. Cînd ajunse în capul scărilor, Kara îl aștepta cu o expresie îngrozită și un papuc pe care-l ținea strîns în mîna dreaptă – unul din papucii lui Lindsay.

– Păturica ei a dispărut! continuă Kara. Cea pe care o ține întotdeauna la marginea patului. Și nici nu-i găsesc celălalt papuc.

Îl privi cu ochi întunecați și plini de spaimă.

– Unde e celălalt papuc, Steve?

Bărbatul își trecu mîinile prin păr și își masă scalpul.

– Te-ai uitat în dulap? Sub pat?

Din privirea ei înțelese că o făcuse.

– Sun la poliție din nou, adăugă ea pe un ton ce nu admitea replică. Chiar acum.

Steve încuviință și o urmă în bucătărie, simțindu-se complet neajutorat. Toată noaptea se chinuise s-o convingă pe Kara că poliția are dreptate, că Lindsay fugise de acasă și că se va întoarce după ce-i va trece supărarea.

Și nici măcar o singură dată nu-și făcuse timp să urce la etaj și să cerceteze chiar el camera – așa cum tocmai făcuse soția lui.

Iar acum, văzînd papucul acela tocit și trist din mîna Karei, îl cuprinse o groază teribilă.

Putea să fie deja prea tîrziu...

Mark Acton și sergentul Grant sosiră aproape în același timp. Steve le pregăti cîte o ceașcă de cafea, iar Kara făcu prezentările, după care îi povesti lui Grant cum își petrecuse toată noaptea sunînd la toți prietenii lui Lindsay – și la toți prietenii *lor* – la fiecare spital și secție de poliție din Long Island. Îi relată totodată și

cum descoperise papucul și pătura lipsă. Dar chiar cînd vorbea, femeia observă în ochii sergentului Grant că acesta nu prea dădea crezare variantei ei.

Mark Acton, aparent uluit de spusele Karei, îi înmînă polițistului agenda sa în care semnaseră oaspeții.

– Și ziceți că fata dumneavoastră a dispărut? tot repeta el întruna de parcă nu pricepea și pace cum de este posibil așa ceva.

– Tehnic vorbind, fata încă nu e dată dispărută, interveni Grant, avînd în vedere că n-au trecut încă douăzeci și patru de ore de cînd...

Șovăi o clipă și observînd privirea rece și mînioasă a Karei se hotărî s-o lase mai moale.

– Ăăăă... de cînd nu se mai știe de ea, continuă el, citind numele din agendă.

După cîteva secunde, își îndreptă atenția spre Acton.

– A semnat toată lumea?

Agentul ridică din umeri.

– A fost aglomerat... am discutat în permanență cu oamenii. Sînt convins că au semnat toți, dar...

Își întinse mîinile neajutorat.

– Întotdeauna îi rog să facă așa, dar nu poți fi niciodată sigur sută la sută.

– I-ai văzut pe toți plecînd? întrebă Grant mai mult de dragul Karei Marshall, decît pentru că ar fi crezut în ideea exprimată de ea cu o seară în urmă și subliniată din nou în dimineața aceasta.

Mark își recuperă agenda de la polițist și privi spre lista cu nume. Palmele îi transpirară și tremura din toate încheieturile. Putea să jure că sergentul va băga de seamă nervozitatea lui.

Kara Marshall observă la rîndul ei agitația agentului și se uită fix în ochii lui Grant, îndemnîndu-l să vadă ceea ce vedea și ea. Bărbatul însă nu dădu nici un semn că era conștient de starea de spirit a lui Mark Acton.

– Rick Mancuso a venit la ambele vizionări, răspunse într-un tîrziu Acton. E agent la Century 21. Îmi aduc aminte cînd a sosit ieri, dar nu mai știu cînd a plecat.

Arătă cu degetul spre capătul listei.

Kara îl țintui cu privirea pe Acton.

– Ați remarcat pe cineva...

Ezită, căutînd cuvîntul potrivit, apoi se hotărî asupra primului lucru care îi trecu prin minte:

– ... *ciudat?*

– Ciudat? repetă el, întrebarea luîndu-l absolut pe nepregătite.

Sergentul Grant luă agenda înapoi și, spre ușurarea femeii, prinse ideea din zbor.

– Cineva mai dubios? Nervos?

– E un eveniment public, spuse Acton, oarecum nedumerit. Vin tot felul de oameni ciudați.

Se opri, reflectînd.

– Dar nimeni care să iasă în evidență.

– Și ce ai făcut după aceea? întrebă Grant.

– După aceea? Adică după vizionare?

Grant încuviință din cap.

– M-am dus la Fishburn's, așa cum fac întotdeauna. Am băut două beri, am mîncat ceva, am plecat acasă și m-am uitat la televizor.

Grant îl privi pe agent cercetător pentru o clipă, apoi păru că ia o hotărîre.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat, zise el. Dacă o să mai am întrebări, ținem legătura.

Mark Acton țîșni de pe canapea și aproape că se năpusti spre ușă.

– Trebuie să mai urmăresc niște piste, doamnă Marshall, rosti Grant, ridicîndu-se în picioare cînd ușa se închise în spatele agentului imobiliar.

– Iar eu am chemat deja un reporter de la *Santinel-Gazette*. Va sosi pe la zece, răspunse Kara, privindu-l fix și, într-un fel, provocîndu-l să-i ceară să nu discute cu presa.

Însă bărbatul se mulțumi să clatine din cap aprobator și atunci Kara îi vîri în mînă o mică fotografie ce încăpea în portofel, de-a fiicei ei.

– Este singurul nostru copil, adăugă ea. Vă rog... trebuie s-o găsiți. Vă implor.

– O să vină acasă, o asigură Grant, dar în ochii lui nu se mai citea aceeași convingere de noaptea trecută.

– Măcar de-am afla cine a luat-o, spuse Kara.

Grant o privi compătimitor, măsurînd-o din cap pînă în picioare, după care răspunse:

– Ţinem legătura.

Îi strînse mîna lui Steve, care îi deschise uşa şi după ce aceasta se închise la loc, casa se cufundă din nou în linişte.

Prea multă tăcere, prea mult pustiu.

– Nu, rosti Kara încet. Eu voi fi cea care va ţine legătura.

Capitolul 21

Totul se schimbase şi, deşi Claire Shields Sollinger ştia cu precizie de ce anume şi cînd intervenise această transformare, nu se putea încă obişnui cu ea. Pînă înaintea ultimului Crăciun, se simţise întotdeauna invadată de pace şi linişte în timp ce aştepta ca marile porţi de fier ale moşiei să se deschidă larg. Astăzi însă, degetele ei loveau nervos volanul Range Roverului său în timp ce porţile se trăgeau înapoi. Se mai uită puţin peste ziarul aşezat pe locul din dreapta şi se opri brusc cînd zări chipul lui Lindsay Marshall.

Scrîşnitul pietrişului de pe aleea lungă de vreo 400 de metri nu-i oferi deloc confortul dorit şi cînd se apropie de imensa vilă în stil Tudor construită de străbunicul ei, titlul unei cărţi pe care nu o mai citise de pe vremea liceului îi răsări brusc în minte.

Bleak House[1].

Asta devenise Cragmont. Aerul de melancolie ce plutea în jurul clădirii nu putea fi risipit nici măcar de dimineaţa strălucitoare de primăvară sau de adierea proaspătă ce bătea dinspre Long Island. Era ca şi cum casa ştia că pentru prima dată este locuită doar de o singură persoană.

O persoană foarte nefericită.

Parcă maşina în faţa intrării principale, coborî, îşi îndreptă fusta de la costum şi-şi luă ziarul la subraţ. Imediat uşa grea se deschise şi pe verandă apăru o siluetă. Timp de o secundă, Claire fu străbătută de o speranţă vie, dar apoi, dîndu-şi seama că cel pe care-l vede nu este fratele ei, optimismul ei păli.

[1] *Casa umbrelor*, roman al autorului englez Charles Dickens (n. tr.)

– Cum se mai simte astăzi? întrebă femeia, cu toate că expresia mohorîtă de pe chipul lui Neville Cavanaugh răspunsese deja întrebării sale chiar înainte de a o rosti.

Neville, care nu era oricum prea vorbăreț de felul său, clătină din cap ursuz.

– Își petrece tot timpul în bibliotecă, cu draperiile lăsate. Și doarme acolo. Eu mă străduiesc, dar...

Vocea servitorului se stinse și bărbatul își desfăcu brațele în semn de neputință.

Claire oftă din toți rărunchii în timp ce-l privea pe majordomul fratelui său, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna. Chipul său lunguiet reflecta durerea resimțită de fiecare membru al familiei, dar Claire se întrebă, la fel cum o făcea mai mereu, dacă Neville împărtășea cu adevărat durerea provocată de pierderea lui Patrick sau pur și simplu își juca perfect rolul de servitor devotat. Chiar și după atîția ani de cînd îl cunoștea, femeia nu reușea să-l simpatizeze sincer. Cu toate acestea, tatăl ei și Patrick avuseseră încredere totală în el, așa că se văzu nevoită să-și mascheze cu grijă antipatia.

– Îți mulțumesc, Neville. Nu știu ce s-ar face fără tine. Cum îi mai merge cu piciorul?

– S-a vindecat complet, răspunse bărbatul. Pînă și cicatricele încep să se mai atenueze, dar el insistă să-l ungem cu pomadă în fiecare noapte. Parcă ar vrea dinadins să-și amintească de rană.

– De mîncat, mănîncă?

– Aseară a gustat puțină supă.

Claire inspiră adînc.

– Ei bine, astăzi o să se hrănească așa cum trebuie. Ne aduci niște cafea, te rog?

Se apropie cu pași mari de ușile duble, masive, ale bibliotecii și ciocăni într-un mod care ei i se păru destul de autoritar, apoi apăsă clanța. Ușa era închisă.

– Patrick? Patrick, sînt eu, Claire. Deschide ușa.

În cele din urmă, surprinse niște zgomote ce răzbăteau din cameră. Se auzi un declic și ușa se întredeschise. De dincolo de ea, o privea fața palidă și nerasă a fratelui ei.

Claire împinse ușa și intră în biblioteca întunecată, clătinînd din cap, nemulțumită de ceea ce vedea. Nimic – absolut nimic – nu se îmbunătățise de cînd trecuse ultima dată pe la el. Se duse la ferestre și trase draperiile grele din catifea pentru a lăsa lumina strălucitoare a dimineții să umple încăperea. Patrick își mijì ochii, dar nu exprimă nici o obiecție împotriva razelor de soare.

– Neville mi-a zis că dormi aici, îl apostrofă ea, strîmbînd din nas simțind izul ușor acru ce stăruia înăuntru. Miroase îngrozitor.

Patrick se mărgini să ridice din umeri și Claire, văzîndu-l în lumina crudă, deveni conștientă de cît de mult se schimbase fratele ei. Nu mai rămăsese decît o biată umbră din bărbatul care, în urmă cu doar cîteva luni, chiar dacă împlinise deja patruzeci de ani, obișnuia să joace în forță cîte o partidă de rugby cu prietenii săi. Acum însă, părul lui subțiat și fragil căpătase o culoare la fel de ternă ca și starea lui de spirit. Părea că nu se mai bărbierise de zile întregi, iar pantalonii săi de trening și tricoul polo trebuiau trimise la spălat cît mai urgent.

– Nu mai pot să dorm în dormitor, răspunse în cele din urmă bărbatul.

Se trînti, afundîndu-se într-unul din fotoliile de piele ce erau rînduite lîngă masa de șah frumos ornată.

– O caut pe Renee noaptea și...

Tăcu brusc.

Claire se îmbărbătă și respinse vîrtejul de durere ce îi cuprinsese sufletul. Renee îi fusese ca o soră, iar nepoatele ei... Se scutură repede și deschise ușile glisante, dînd voie aerului proaspăt și răcoros să pătrundă în cameră. Imediat, Neville sosi cu o tavă. Claire îi turnă fratelui ei o cană de cafea pe care o îndulci cu suficient zahăr și lapte ca să-l mai energizeze puțin.

După ce sorbi o înghițitură, Patrick își aruncă privirea spre căsuța de lemn construită la marginea peluzei ce se întindea în jos spre Sound.

– Într-o zi ca asta le-aș fi dus pe fete cu barca la plimbare, rosti el cu ochii plini de lacrimi.

Claire se mișcă agitată de colo-colo, împăturînd așternuturile și așezîndu-le pe masa de la ușă. Deasupra mormanului puse pernele și hotărî că de aici înainte Patrick nu va mai dormi în bibliotecă.

Imediat observă că fotografiile de familie fuseseră întoarse cu fața la perete. Se răsuci spre fratele ei, indignată.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva, îl mustră ea.

– Nu le mai pot privi, replică el, ghemuindu-se și mai tare în fotoliu.

Claire traversă încăperea, se lăsă cu toată greutatea în celălalt fotoliu, se întinse peste masa de șah și mîngîie mîna fratelui ei.

– Nu te poți preface că n-au existat, Patrick. Incendiul a fost un lucru oribil... îngrozitor, tragic. Și toată lumea simte... cu toții știm că le-ai iubit pe fete și pe Renee. Dar nimeni nu încearcă să le uite. Ele te-au iubit și tu le-ai iubit, dar nu le mai poți aduce înapoi. Viața merge mai departe.

Patrick îi întîlni privirea și durerea de pe chipul lui îi sfîșie inima.

– N-o să pot trece niciodată peste asta.

– Ba da, îl contrazise Claire. Nu ești singura persoană căreia i s-au întîmplat lucruri îngrozitoare.

Așezâ ziarul de dimineață pe masă.

Patrick ezită, apoi ridică jurnalul, tresărind la vederea pozei unei fete chiar pe prima pagină.

– Numele ei este Lindsay Marshall, îl lămuri Claire. O cunosc pe mama ei. Eu și Kara am lucrat împreună la renovarea pieței din oraș și la alte douăsprezece proiecte. Acum fata ei a dispărut – fie a fugit de acasă, fie a fost răpită. Kara crede că e vorba de ultima variantă.

Patrick nu scoase un cuvînt, dar Claire băgă de seamă că cercetează curios articolul. Continuă să-și bea cafeaua, lăsîndu-i timp lui Patrick să termine.

– Cînd am văzut chestia asta, m-am dus direct la ea. Știi ce făcea?

Patrick își ridică privirea spre sora sa.

– Probabil că e înspăimîntată de moarte, rosti el încet.

Claire încuviință din cap.

– Așa e. Dar nu zace, Patrick. Îi sună pe oameni. Organizează o mare căutare. Scoate la imprimantă fluturași și dă telefoane la ziar, făcînd tot ce-i stă în putință ca să-și găsească fiica. Nu stă dărîmată, plîngîndu-și de milă.

– Fata seamănă cu Jenna, nu-i așa? spuse el și Claire văzu din nou cum ochii lui înoată în lacrimi.

– Ai dreptate. Şi pierderea ei este la fel de tragică.

Patrick scăpă ziarul pe podea.

– Nu se poate face comparaţie, rosti el pe un ton în care asprimea se amesteca cu mînia. E doar dată dispărută. Familia prietenei tale nu a...

Tăcu, incapabil să-şi ducă pînă la capăt gîndul.

– Cît se poate de adevărat, îl aprobă Claire, apoi se aplecă înainte, uitîndu-se ţintă în ochii lui. Dar tu cel puţin ştii unde se află familia ta – ştii ce s-a întîmplat cu ei. Kara n-are nici cea mai mică idee unde este fiica ei, nici măcar nu ştie dacă mai e în viaţă. Dar nu se lasă doborîtă, plîngîndu-şi de milă!

Patrick se chirci de parcă sora lui i-ar fi tras o palmă.

– Nu vreau decît să fiu lăsat în pace!

– Ei bine, asta n-o să se întîmple, spuse Claire. De astăzi, nu te va mai lăsa nimeni în pace. Dacă prietena mea poate să înfrunte realitatea – fără să cunoască de fapt ce înseamnă această realitate –, atunci şi tu te poţi descurca.

Bărbatul se făcu şi mai mic sub duritatea cuvintelor, dar femeia îşi continuă tirada:

– Îţi imaginezi că Renee ar vrea să te vadă traind în felul ăsta? întrebă ea. Fireşte că nu, adăugă apoi, ridicîndu-se în picioare. Trebuie să ieşi de aici, zise ea, luîndu-l de mînă şi trăgîndu-l în sus. Ai nevoie de aer proaspăt şi de mîncare. Aşa că vom lua prînzul în oraş.

Patrick era pe punctul de a face un atac de panică.

– Eu... eu... eu nu pot... începu el, dar Claire i-o reteză scurt.

– Ba bine că nu.

Îi arătă pantofii pe care îi aruncase pe podea la marginea canapelei.

– Puneţi-i în picioare.

Înainte ca Patrick să poată obiecta, Claire ieşi în uşa bibliotecii şi îi strigă lui Neville să-i aducă lui Patrick o geacă.

Cîteva minute mai tîrziu, Patrick trecu şovăielnic de imensa uşă de stejar pentru prima dată de cînd soţia şi copiii săi fuseseră îngropaţi în decembrie, iar el se întorsese acasă după ce văzuse sicriele dispărînd pentru totdeauna în cavoul familiei.

– Unde ţi-ar plăcea să mergem? întrebă Claire.

– Nu mi-e foame, șopti Patrick.

– Atunci ne ducem la Julia's, hotărî Claire, ignorîndu-i tonul. Dacă tot nu ți-e foame, barem să mănînci ceva sănătos.

Porni motorul, deschise geamul de pe partea fratelui ei astfel încît să poată simți adierea vîntului prin păr și manevră mașina de-a lungul aleii lungi, depășind porțile de fier și se îndreptă spre oraș.

Neville Cavanaugh cercetă cotletele de vițel din vitrina măcelăriei, ajunse la concluzia că arată acceptabil, după care își îndreptă atenția spre șuncă.

Prea grasă.

Iar frigăruile nu păreau tocmai proaspete.

Așa că diseară va găti vițel, iar pentru dimineață va face clătite.

Căută cartonașul numerotat, își ridică privirea și văzu pe ecranul digital din dreptul tejghelei că este al patrulea la coadă. Aștepta nerăbdător lîngă rafturile cu sosuri la sticlă și mîncare marinată, cînd, la un moment dat, auzi o voce din spate. Fără să fie nevoit să se întoarcă, o recunoscu pe Martha McGinn, care era bucătăreasa familiei Ashcroft la Beach House chiar de mai multă vreme decît lucra el pentru soții Shields la Cragmont. O ura pe Martha la fel de tare pe cît ura drăgălășenia numelui moșiei unde era angajată.

– Ce bine-mi pare că te văd, se fandosi Martha, luîndu-i mîna în degetele ei grăsuțe și ținînd-o cu putere în ciuda eforturilor lui disperate de a scăpa din strînsoare. Ce mai face bietul domnu' Shields?

– Relativ bine, avînd în vedere împrejurările, spuse Neville, mascîndu-și antipatia față de femeie și eliberîndu-și mîna dintre degetele ei.

Apoi, conștient că orice ar fi zis – sau n-ar fi zis –, vorbele s-ar fi împrăștiat de-a lungul coastei de nord chiar mai repede decît intoxicația provocată cu două veri în urmă de o experiență culinară nefericită a Marthei McGinn cu pateul de somon, adăugă:

– De fapt, am convingerea că se simte mai bine acum.

– Așa o tragedie, miorlăi în continuare Martha, scuturîndu-și capul îndeajuns de energic pentru ca pudra de pe chipul ei lățăreț să se scuture pe haine.

Neville nu putea suferi gîndul că femeia îl considera egalul ei.

– Întocmai, spuse el, dînd să se întoarcă.

Degetele Marthei McGinn se încleștară de brațul lui, imobilizîndu-l.

– E foarte norocos că are un om ca tine care să-l ajute să treacă prin asta, dragă Neville.

– Mai degrabă eu sînt cel norocos, replică Neville. După ce i-am iubit pe copii și pe doamna Shields așa cum am putut eu, mă simt privilegiat acum să pot avea grijă de domnul Patrick.

– Da, desigur, rosti Martha neîncrezătoare.

– Numărul patruzeci și șapte! strigă măcelarul.

Neville își săltă cartonașul.

– Scuză-mă, dar...

Fără să mai aștepte răspunsul ei, se răsuci pe călcîie și se apropie de tejghea și, cîteva minute mai tîrziu, pași în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață, cu o pungă de hîrtie albă în mînă. Verifică în minte lista de cumpărături și se îndreptă spre băcănia aflată la parterul următoarei clădiri. Pe la jumătatea drumului se deschise o ușă, iar Patrick Shields și sora lui ieșiră de la Julia's Dining Room, un restaurant a cărui denumire simpatică i se părea lui Neville chiar mai respingătoare decît numele vilei de pe plajă a familiei Ashcroft.

– Neville! exclamă Claire surprinsă.

Apoi, ochii îi căzură pe punga albă de la măcelărie.

– Oh, dragule, sper că nu ai cumpărat ceva minunat pentru cină.

Neville își arcui sprîncenele întrebător.

– Ca să fiu sincer, da, chiar am luat ceva, zise el. Cotletele de vițel arătau excelent astăzi.

– Ei bine, tare mi-e teamă că trebuie să amîni prepararea lor, spuse Claire, fără nici o urmă de regret în tonul ei. Fratele meu a hotărît să ia cina cu mine în seara asta.

– E chiar mai potrivit decît vițelul, rosti Neville fără să-și trădeze dezamăgirea. Mă bucur să vă văd un pic mai binedispuși, adăugă el, întorcîndu-se către Patrick.

Pentru prima dată după luni de zile, zări o umbră de zîmbet schițată ușor în colțul buzelor stăpînului său.

– Cînd își pune Claire ceva în cap, nimeni nu i se poate împotrivi, se apără Patrick.

– Într-adevăr. Atunci, eu mă duc mai departe la bacanie, apoi la curățătorie.

– Mulțumesc, Neville, zise Patrick. Nu știu ce...

– Plăcerea e de partea mea domnule, îl întrerupse Neville.

– Bucură-te de seara ta liberă, îi spuse Claire.

Cînd trecu pe lîngă el, Neville o opri cu o atingere blîndă pe cot.

– Dumnezeu v-a trimis, șopti el.

Femeia îi zîmbi iute și își urmă fratele, în timp ce servitorul simți cum se înveselește pe loc. Își va termina comisioanele și după aceea, restul zilei și toată seara îi vor aparține în întregime. Stăpînul său va veni acasă de-abia după cină și, cunoscîndu-o bine pe Claire, asta însemna foarte tîrziu.

Astfel își putea petrece după-amiaza și seara făcînd tot ceea ce dorea.

Absolut orice.

Range Roverul se opri în fața ușilor masive de la intrarea în vila Cragmont.

– Ești sigur, Patrick? întrebă Claire. Nu trebuie să rostești decît un cuvînt și pornesc mașina din nou. Poți rămîne la mine peste noapte, iar mîine-dimineață după ce vom lua micul dejun împreună te aduc acasă.

Patrick îi zîmbi surorii sale, dar clătină din cap.

– O să mă descurc, o asigură el.

Știa însă perfect cît de false sînt vorbele sale și că sora lui va depista repede minciuna. La urma urmei, amîndoi fuseseră crescuți într-o cultură a platitudinilor sociale, unde adevărul – și mai ales adevărul sentimentelor – rareori era exprimat.

– S-ar putea să încerc să dorm chiar în patul meu la noapte.

– Aăa, *asta* e sigur un semn bun, spuse Claire, aplecîndu-se ca să-l sărute pe obraz. Te sun mîine.

Neville îl aștepta în foaier cu un scotch cu gheață, dar pentru prima dată de la incendiu, Patrick lăsa băutura pe tavă.

– Să vă pregătesc baia? întrebă Neville, ridicîndu-și o sprînceană.

Patrick zimbi trist.

– Trebuie să recunosc că ieșitul din casă m-a epuizat complet, așa că o să mă duc direct la culcare.

Urcă scările până la primul etaj și, pornind de-a lungul coridorului spre dormitorul principal, se îmbărbătă la gîndul a ceea ce avea să vadă. Dar cînd trecu într-un final de ușă intrînd în micul salon și zări portretul lui Renee care fusese agățat deasupra șemineului încă din ziua căsătoriei lor, hotărîrea lui se clătină. Își smulse cu greutate privirea de pe portretul soției sale, pătrunse în dormitor, se dezbrăcă de haine și se strecură în așternuturile curate și frumos mirositoare. Patul moale, după lunile petrecute pe canapeaua din bibliotecă, i se păru minunat.

Dar senzația de bine nu dură mult, pentru că toate amintirile cu soția lui și copiii lor țîșniră din adîncurile minții sale. Simți din nou o nevoie copleșitoare să se întindă spre ei, să-i ia în brațe și să-i protejeze.

Însă nu reușise să aibă grijă de ei. Le înșelase încrederea și atîta timp cît va trăi, acest eșec – precum și chipurile lor – îl va bîntui.

Se ridică în picioare și aprinse o lumină pentru a alunga întunericul și amintirile ce umpleau camera și, pe măsură ce imaginile familiei sale păleau, cuvintele pe care le rostise Claire în timpul cinei îi răsunară în cap.

„Există grupuri cărora li te poți alătura, Patrick – grupuri de oameni care au trăit ceea ce trăiești tu."

Dar cine altcineva îi mai pierduse pe toți cei dragi în Ajunul Crăciunului?

Pentru că durerea era pe punctul de a-i copleși sufletul, luă telecomanda și dădu drumul televizorului.

Pe ecran apăru imaginea fetei care domina prima pagină a ziarului de dimineață.

Fata Karei Marshall.

Lindsay – așa o chema.

Patrick opri televizorul, dar chipul lui Lindsay Marshall – care semăna atît de mult cu Jenna – îi juca în continuare prin fața ochilor.

Liniștea din casă se adînci, iar Patrick se pomeni că se străduiește să-și ciulească urechile pentru a auzi strigătul pe care-l scotea Jenna atunci cînd un coșmar îi tulbura somnul.

Era un strigăt slab care rareori o trezea pe Renee, dar pe care el îl auzea oricît de profund ar fi dormit.

Numai în Ajunul Crăciunului se întîmplase altfel...

Şi-atunci îl auzi! O auzi pe Jenna!

Într-o clipă sări din pat, ieşi din dormitor şi se repezi pe hol pînă în dormitorul fetei. Era posibil? Va deschide uşa şi va vedea ochii ei cîrpiţi de somn şi părul ciufulit?

Dar încăperea era întunecată şi rece, iar pustiul din interior îl făcu să se cutremure.

Aprinse lumina. Camera arăta exact aşa cum o lăsase Jenna cînd plecaseră la Vermont să-şi petreacă vacanţa.

Patul era acoperit cu animale de pluş, iar pereţii cu afişe.

Manualele de şcoală stăteau aşezate în teancuri pe birou, pregătite pentru cursurile de a doua zi.

Sunetul vocii ei nu fusese decît un vis.

Patrick se lăsă pe pat şi-şi plimbă mîna de-a lungul cuverturii.

Durerea din piept îl sfîşia de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit între coaste şi cu un urlet gîtuit înfăcă o parte din jucării şi le strînse în braţe.

Se ghemui, în patul ei tînjind după o singură îmbrăţişare din partea fetiţei lui. O singură îmbrăţişare.

Un singur sărut de noapte-bună.

Zadarnic însă.

Niciodată nu va mai avea această şansă.

Într-un tîrziu, Patrick dădu drumul animalelor, se întinse din toate încheieturile şi se chinui să se ridice în picioare.

Aşa nu mai putea continua. Claire avea dreptate – trebuia cumva să înveţe să se obişnuiască cu ceea ce se petrecuse, să accepte că familia sa nu mai exista şi să îşi vadă de viaţă mai departe.

Dar cum?

Părăsind dormitorul Jennei, porni spre camera lui. După ce privi îndelung interiorul – şi uşa dormitorului din spate – îşi dădu seama că nu va fi în stare să doarmă acolo la noapte.

Atîta vreme cît camerele erau pline de lucrurile lui Renee, amintirile aveau să se întoarcă întruna să-l hăituiască.

Coborî la parter și intră în baia de lîngă bibliotecă, unde deschise micul dulăpior cu medicamente. Luă un flacon cu somniferele prescrise de doctor cu trei luni în urmă. Puse două pastile micuțe în palmă, le înghiți cu un pahar cu apă și hotărî ca a doua zi să-l roage pe Neville să scoată lucrurile lui Renee din dormitor.

Stinse lumina la baie, străbătu camera prin întuneric pînă la canapeaua tare, după care se așeză.

O să-și încerce din nou propriul pat altădată.

Pe holul din fața bibliotecii, Neville Cavanaugh aștepta ca răsuflarea stăpînului său să capete ritmul specific somnului...

Capitolul 22

Durerea ascuțită provocată de unghiile Karei ce se înfipseseră în carnea antebrațului său îl trezi pe Steve din starea de stupoare în care se afundase după patruzeci și opt de ore de nesomn, dar avu nevoie de două, trei secunde înainte ca mintea – și vederea – să i se limpezească pentru a recunoaște imaginea afișată pe ecranul televizorului, așezat la marginea patului.

Chipul lui Lindsay, zîmbindu-i.

Fotografia ei din clasa a unsprezecea.

– ... „Căutările continuă și astăzi în cazul lui Lindsay Marshall, adolescenta de șaptesprezece ani care a dispărut de acasă, spunea prezentatoarea știrilor. Ultima dată a fost văzută duminică după-amiază, în jurul orelor 16.30, după ce a plecat de la liceul din Camden Green. Lindsay are 1,68 înălțime, 58 de kilograme, este blondă cu ochi albaștri, iar părul este mai scurt decît în fotografia prezentată de noi. Dacă dețineți informații despre locul în care aceasta s-ar putea găsi, vă rugăm să sunați la poliția din Camden Green sau la postul nostru de televiziune."

Peste poza lui Lindsay apărură două numere de telefon, după care fotografia dispăru de pe ecran lăsînd loc știristei, încadrată de tipul de la Sport și de cel de la Buletinul Meteo, toți trei afișînd o expresie plină de compasiune pe care Steve n-o mai întîlnise decît la televizor. Își păstrară această expresie pentru încă o secundă, apoi reveniră la zîmbetele seci, iar femeia începu să vorbească din nou.

– „La nivel național..."

Kara își întoarse privirea dinspre televizor.

– N-a fost suficient, spuse ea. Aveau mai multe informații! M-au pus să le povestesc tot ce s-a întîmplat și apoi...

Steve de-abia dacă o auzea, amintirea chipului fiicei sale de pe ecranul televizorului, umplîndu-i în continuare mintea. Nici el nu înțelegea de ce, dar imaginea ei transforma întreaga experiență într-o realitate zdrobitoare și absența ei din casă îl izbi de parcă ar fi primit un baros în cap.

Lindsay nu era în tabără.

Nu-și petrecea cîteva nopți acasă la Dawn.

Nu plecase din oraș pentru un concurs de majorete.

Nici una dintre aceste ocazii nu făcuse casa să pară atît de pustie ca acum, pentru că înainte știa unde este fiica lui și cînd se va întoarce.

De data asta era diferit.

De data asta habar n-aveau ce se petrecuse.

Fugise cu un prieten – un prieten de care ei nu știau nimic – dintr-un impuls de moment?

Plecase ca să-i facă în ciudă lui sau mamei ei?

Nu știa.

Singura certitudine consta în dispariția ei și în sentimentul profund de neputință pe care nu-l mai experimentase niciodată în viața lui atît de acut.

– Ar fi trebuit să arate filmele cu ea, spuse Kara pe un ton aproape isteric și cu care Steve deja se familiarizase în ultimele două zile. Le-am dat casetele pe care le-am tras în excursia noastră la Disney World. Și recompensa? De ce n-au zis că oferim o recompensă?

Ridică telefonul de pe noptieră, scoase o agendă din sertar și formă un număr cu degete tremurînde de furie. Steve dădu mai încet sonorul televizorului cînd soția lui începu să vorbească.

– Kara Marshall la telefon, spuse ea nervoasă. Vreau să vorbesc cu cineva de la știri.

Steve o urmări cum desenează niște săgeți negre în dreptul numărului de telefon.

– Alo? rosti ea după aproape două minute de așteptare. Kara Marshall la telefon. Tocmai ați prezentat un reportaj scurt – foarte scurt – despre fiica mea care a fost răpită. Da, ei bine, a fost mult prea scurt. Le-am dat oamenilor voștri tot felul de fotografii și m-au înregistrat cînd au discutat cu mine și am oferit și o recompensă...

Tăcu brusc, ascultînd, și un moment mai tîrziu umerii i se lăsară.

– Da, în regulă, zise ea cu un glas rece. Înțeleg. Bine. O să vă sun mîine-dimineață.

Închise și puse telefonul înapoi pe noptieră.

Steve simți cum i se strînge stomacul cînd zări privirea furioasă a Karei îndreptată spre ecranul televizorului și putea să bage mîna-n foc că soției lui începuseră deja să i se învîrtă rotițele în cap.

– O să-i sun în fiecare zi, decise ea. Mîine-dimineață poliția o să vină aici și vom ține o conferință de presă. O să am nevoie de alți fluturași, cu o poză diferită de-a lui Lindsay, precum și informația cu recompensa. Și o să fie tipăriți pe hîrtie galbenă, lucioasă.

Se răsuci spre el cu ochii plini de disperare.

– E undeva, Steve. Cineva trebuie să fi văzut-o! Cu siguranță!

Se dădu jos din pat, se înfășură într-un halat și plecă din dormitor fără nici un cuvînt. Steve știa unde se duce – în camera de lîngă dormitorul lor, de unde, luni, dispăruse mașina de cusut, pentru a fi transformată într-un birou permanent.

Un moment mai tîrziu auzi degetele ei tastînd la calculator și pricepu că își face lista cu obiectivele pentru a doua zi.

Lista lui era goală însă. N-avea nici un sens să se ducă la serviciu – pentru că nu putea să se concentreze la nimic. Așa că altceva trebuia să poarte pe umeri povara muncii sale, iar asta nu era bine. Dar ce opțiuni avea? Posibilitatea că cineva ar fi putut-o răpi pe Lindsay îl lega și de mîini și de picioare și, cu toate că se agățase de speranța că poliția avea dreptate – că fata fugise de acasă și că se va întoarce peste o zi sau două –, chipul fiicei lui văzut la televizor îi sugerase că părerea Karei este cea corectă.

Lindsay nu fugise pur și simplu.

Cineva o răpise.

Ignorîndu-şi oboseala din muşchi şi forţîndu-se să învingă lentoarea care-l paralizase pînă cu cîteva minute în urmă, Steve sări în picioare şi îşi îmbrăcă halatul.

Marcat de sunetul scos de taste care accentua şi mai tare absenţa lui Lindsay, Steve coborî la bucătărie să prepare încă un ibric de cafea.

Urma din nou o noapte fără odihnă.

Capitolul 23

Flăcări!

Niște flăcări atît de sălbatice încît amenințau să-i sugă tot aerul din plămîni. Și totuși, ce pasiune seducătoare emana din șoaptele lor sfîrîitoare! La început calde și primitoare, se transformară curînd într-o văpaie ce voia să-l topească.

Flăcări atît de frumoase încît își dorea să le îmbrățișeze.

Flăcări care îi cîntau, îl ademeneau și-l îndemnau să se apropie.

Nu! Flăcările erau rele! Îi distrugeau casa, îi devorau familia și îi consumau propria viață! Glasul lor dulce fu sfîșiat de strigătele soției și ale copiilor lui și, deși voia să fugă spre ei, să ajungă la ei și să-i scoată din foc, nu putea.

Nici măcar nu-i vedea. Tot ceea ce zărea erau flăcările dansînd în fața lui, batjocoritoare, rizînd de el, torturîndu-l.

Și atrăgîndu-l tot mai aproape...

Nu era prea tîrziu – încă îi mai putea salva, încă se mai putea repezi în mijlocul lor ca să-i găsească și să...

Dar tipetele slăbeau, și el înțelese că moartea pîndește și că nu mai avea ce să facă și...

Parcă pentru a-i pedepsi neputința, o limbă de foc îl plesni, iar el sări ca ars înapoi exact cînd alarma unui ceas începu să sune.

Patrick se lovi cu capul de un perete și focul dispăru din senin, în timp ce arșița fu iute înlocuită de un frig teribil.

Frigul morții.

Și totuși, alarma se auzea din nou.

Dar cum de era posibil? Dacă nu era vorba de nici un incendiu...

Se cufundă în lumina palidă ce mai rămăsese în urma flăcărilor și mîna sa întîlni betonul rece.

Piciorul stîng îi amorțise și, cînd încercă să și-l miște, descoperi că acesta se răsucise, prins sub piciorul drept.

Pe măsură ce ultimele rămășițe ale coșmarului său se risipiră și mintea i se limpezi, Patrick deschise ochii și nu găsi nici un foc și nici un pic de dogoare. Se afla înconjurat de întuneric și de frig. Mușchii îl înțepau, iar încheieturile îl dureau îngrozitor.

Piciorul stîng reveni încet, încet la viață, furnicîndu-l insuportabil. Pipăi de jur împrejur, dar nu descoperi decît o pereche de ziduri din beton care se uneau la un moment dat într-un colț.

Un colț în care el se retrăsese ca un animal hăituit care se ascunde de vînătorul său.

Incendiul! El fusese vînătorul! Îl hăituise și îi devorase întreaga familie, iar el nu fusese în stare decît să se ghemuiască neajutorat, exact ca acum.

Dar unde se găsea? Încercă să se concentreze, să-și amintească, dar în minte nu-i veniră decît flăcările, care și în clipa de față parcă se pregăteau să sară la el.

Alarma sună din nou, numai că acum pricepu că este treaz și zgomotul răsună neobișnuit de tare în mica încăpere de beton.

Bîjbîi de colo-colo și, treptat, mintea i se limpezi pînă cînd recunoscu de unde venea alarma: era mobilul lui care suna.

Iar telefonul era vîrît în buzunarul de la halatul pe care-l purta.

Cînd zbîrnîi din nou, își dădu seama că nu este îmbrăcat decît în halat și în pantalonii de pijama și că nu se mai află în casă.

Apoi zări lumina aurie ce se strecura printr-o mică fereastră cu vitralii, construită deasupra unei uși masive.

Intui imediat unde se află, cu toate că nu-și amintea cum nimerise aici.

Cavoul.

Imensa structură de beton în care generații întregi ale familiei Shields fuseseră îngropate. În fața lui se afla cripta soției sale, iar dedesubt cele ale copiilor. Citi ca un automat plăcuțele de aramă pe care erau gravate numele lor. În vasele sfințite, florile se ofiliseră.

După aceea văzu și cripta goală chiar lîngă cea a lui Renee și în care el însuși va fi înmormîntat într-o bună zi.

Mobilul sună iarăși și degetele lui, mișcîndu-se parcă printr-o voință proprie, găsiră tasta ce accepta apelul.

– Da? întrebă el cu o voce distantă.

– Patrick? se auzi un glas necunoscut. Alison Montgomery la telefon.

Numele nu-i spunea nimic.

– Claire ne-a făcut cunoștință mai demult, deși mă îndoiesc că îți aduci aminte.

Nu-și amintea.

– Mi-a spus Claire că treci prin momente dificile și că nu reușești să îți învingi suferința.

Patrick privi fix, cu un mare gol în suflet, la cripta de lîngă cea unde se odihneau rămășițele soției sale.

– Patrick?

Un geamăt slab îi ieși din gît.

– E greu să faci față durerii, continuă femeia și el observă cum aceasta își alege cu grijă cuvintele, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva el să închidă dacă ar fi rostit ceva greșit. Mai ales din cauza sentimentului de vină ce se naște odată cu ea. Mi-am pierdut fiul anul trecut și nu cred că aș mai fi aici dacă nu aș fi descoperit grupul de sprijin săptămînal.

Brusc, el înțelese.

– Ce-ai zice dacă aș veni să te iau de acasă și să mergem să bem o cafea?

Patrick își trecu degetele prin păr. Nu era prea sigur că va fi în stare să se întoarcă singur în casă, darămite să se mai și îmbrace și să plece să bea cafea cu femeia asta. Și cum ar putea să-i spună ei – sau oricui altcuiva – că se trezise în dimineața asta chiar în cavou și că nu era prima dată cînd se întîmpla așa ceva?

Cum ar putea să-i descrie ceea ce simțea? Cum să-i explice că nu durerea îl înnebunea, ci mai ales sentimentul de vinovăție?

Menționase și ea vina, dar cum să înțeleagă cineva neputința lui de a-i salva?

– Patrick?

– Da.

– Te simți bine?

Un suspin înăbușit îi ieși din gît.

– Trec să te iau pe la zece, îl anunță Alison Montgomery, dînd senzația că a înțeles toate emoțiile ce se adunaseră în acel suspin. Adică peste o oră.

– În regulă, șopti el și, fără să-i mai aștepte răspunsul, închise telefonul și-l puse la loc în buzunar.

Poate Claire avea dreptate – poate avea nevoie de ajutor. Îi devenea tot mai clar că nu mai putea continua în felul acesta.

Dacă Range Roverul lui Claire n-ar fi fost parcat pe alee cînd se întorsese de la întîlnirea cu Alison Montgomery, buchetul imens de lalele galbene care-l întîmpină pe Patrick l-ar fi șocat mult mai tare decît reușise s-o facă. Dar inima tot îi tresări în piept cînd i-a zărit – primii boboci perfecți ai anotimpului – aranjați în vaza preferată a lui Renee, pe masa rotundă din centrul marelui foaier.

Aranjați exact așa cum i-ar fi pus Renee.

Dar nu soția lui tăiase florile – ci Claire.

Revigorat datorită unui val de energie pe care nu-l mai resimțise de mult timp, Patrick străbătu holul pînă în bucătărie, unde Neville tocmai arunca resturile de tulpini și de frunze, precum și zecile de fire nu foarte arătoase pe care Claire nu le inclusese în aranjamentul de la intrarea în casă. Prin ferestre, își văzu sora îmbrăcată într-o rochie de vară albastră și purtînd o pălărie asortată.

Așa era ea. Se gătea ca pentru o petrecere în grădină chiar dacă nu aveau nici un invitat. Acum umplea un nou coș cu flori, din care mare parte urmau să fie aruncate, se gîndi Patrick. Trecu prin camera majordomului pînă în sufragerie, împinse ușile glisante și păși pe alee, îndreptîndu-se spre ea.

– Ai de gînd să tai toate florile? întrebă el, luîndu-i coșul.

– Dar lalelele sînt superbe, replică Claire, aruncînd o privire spre stratul de flori decimat. Trebuia să vin să le văd!

Se întoarse cu foarfecele într-o mînă și se uită la Patrick cu atîta reproș, încît bărbatul se întrebă dacă nu cumva plănuia să-l taie și pe el și să-l adauge în coș. Un zîmbet ușor apăru în colțul buzelor ei.

– Uită-te la tine, spuse Claire. Gătit la patru ace și cu aspect de ființă umană!

Patrick își dădu ochii peste cap. Iar o să înceapă cu teoriile.

Dimpotrivă, sora lui îi întoarse spatele și-și continuă activitatea.

– Presupun că totul a mers bine, nu? întrebă ea.

Patrick pricepu că vizita ei n-avea nimic de-a face cu lalelele.

– Ce să meargă bine? se miră el, hotărîndu-se să-i ofere pe rînd detaliile întîlnirii lui cu Alison, dacă era cazul.

Bărbatul luă florile pe care i le întinse Claire și le așeză cu atenție în coș.

– Păi, cafeaua cu Alison, spuse ea mai degrabă ca o afirmație, decît ca o întrebare și fără să se uite la el.

– Binișor, bănuiesc, îi răspunse Patrick, mascîndu-și sentimentele reale.

În fond, îi fusese aproape imposibil să încerce să discute cu o persoană străină despre cum se desfășurase viața lui de la Crăciun încoace. În ciuda reticențelor sale, după numai cîteva minute, observase ceva în ochii lui Alison Montgomery care îl asigurase că ea înțelege cu adevărat ceea ce simte, cît de greu îi era să vorbească despre asta, darămite să mai facă și față situației.

– Mă duc împreună cu ea la o întîlnire în seara asta. O să vină să mă ia.

– Minunat, exclamă Claire, după care se îndreptă de spate, frecîndu-și mijlocul cu o mînă și dîndu-i foarfecele cu cealaltă.

– Nu sînt prea convins cît e de minunat, contracară Patrick, accentuînd prima silabă din cuvîntul rostit de ea.

Femeia păru să-i ignore sarcasmul din glas.

– Bineînțeles că e, sublinie Claire, scoțîndu-și mănușile de grădinărit și verificînd cu ochi de expert grămada de lalele din coș. Cred că astea sînt suficiente. Haide – i-am spus lui Neville să ne pregătească niște ceai de zmeură cu gheață.

Îl sărută în treacăt pe obraz, iar el o urmă pe alee spre casă, pînă cînd surprinse cu coada ochiului colțul cavoului și se opri ca trăsnit. Fragmente ale coșmarului de noaptea trecută încă îi mai stăruiau în amintire și cînd se întoarse ca să nu mai vadă cavoul, o rază

de soare se reflectă în ferestrele unui iaht de pe Sound, încingînd și mai tare jarul din care se ridicau flăcările oribile.

– Patrick? o auzi el pe Claire, dar vocea ei păru să vină de la mare distanță. Ce e, dragule? S-a întîmplat ceva?

Își strînse pleoapele, ferindu-se de strălucirea soarelui și scutură din cap de parcă ar fi vrut să scape de imaginile ce-l chinuiau. Cînd redeschise ochi, se concentră asupra coșului cu flori din mînă.

Culori vii.

Frumusețe.

Viață.

– Nu, nimic, rosti el într-un tîrziu, răspunzînd întrebării. E în regulă.

Porni din nou la drum.

Claire își scoase pălăria de paie cînd intră pe ușile glisante, o lăsă pe un dulap din camera majordomului și merse la bucătărie.

– Neville, te rog, o să servim ceaiul în bibliotecă.

Patrick clătină din cap.

– Nu în bibliotecă.

– De ce nu? îl chestionă Claire și bărbatul crezu că detectează o urmă de răceală în tonul ei plat. O să deschidem geamurile ca să intre puțin aer curat.

– Nu în bibliotecă, repetă el.

Ochii ei străluciră timp de o secundă, apoi ridică din umeri.

– Foarte bine. Atunci în salon.

Alese două vaze din cele șase pe care i le pregătise Neville și se apucă să aranjeze lalelele în buchete perfect simetrice.

– Cred că ar trebui să deschidem geamurile în toată casa astăzi, zise ea în timp ce lucra. E nevoie de aer proaspăt și de lumină. Primăvara e aici și a venit vremea ca bătrîna hardughie de piatră să capete o înfățișare pe măsură.

Patrick nu catadicsi să răspundă.

– Iar asta include și biblioteca, continuă Claire.

De data asta Patrick deschise gura ca să protesteze, dar ea îl opri cu un gest scurt.

– În timp, îl potoli ea.

O urmă după ce ieși din bucătărie și-i ținu deschisă ușa de la atelier.

– De ce insiști tu să trăiești în căsoiul ăsta antic mă depășește, îl dădăci ea, intrînd în salon și așezînd florile pe masă. De ce nu vinzi, Patrick? De ce nu pleci de aici? Cumpără ceva nou! Ai putea să-ți iei unul dintre apartamentele alea fabuloase din oraș, care au vedere la cursul de apă...

El se holbă la Claire.

– Glumești, nu?

– Să glumesc? repetă femeia. Firește că nu glumesc.

Și Patrick văzu din privirea ei că vorbea, într-adevăr, serios. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Cum aș putea să vînd locul ăsta? Toate amintirile mele sînt aici – toate amintirile *noastre*. Copilăria noastră, părinții. Și Renee, și fetele...

Vocea i se gîtui și clătină din nou din cap.

– N-o să vînd niciodată casa. Niciodată.

Claire îl privi fix, dar înainte de a apuca să spună ceva, Neville apăru în cadrul ușii cu o tavă pe care se găsea o cană mare de argint, două pahare, un bol cu zahăr, șervețele, linguriță și o vază ce conținea un singur fir perfect de lalea. Cînd așeză tava pe masă, Claire îi făcu un semn din cap spre cele două vaze pe care ea le adusese cu cîteva minute înainte.

– Una dintre ele este pentru salon, Neville. Și aș aprecia dacă l-ai deschide puțin, ca să aerisești. Cealaltă merge în camera lui Patrick.

Își mută privirea spre Patrick, dar cînd vorbi, cuvintele erau adresate tot servitorului:

– Și poate mîine vom aerisi și biblioteca și vom pune flori în ea.

Preț de o secundă, peste încăpere se lăsă tăcerea, după care Neville luă cele două vaze, dădu ușurel din cap spre Claire și părăsi camera.

Nedezlipindu-și privirea rece de pe chipul lui Patrick, Claire ridică ușor cana de pe tavă.

– Ceai? întrebă ea.

Capitolul 24

Patrick se aruncă în scaunul lui rabatabil din piele şi închise ochii pentru o clipă. Îşi lăsă bărbia în piept, obosit, dar în seara asta – pentru prima dată de la Crăciun încoace – nu disperarea era cea care îl secase de energie până la epuizare. Nu, acum era vorba de altceva: o rază firavă de speranţă; speranţă că, poate până la urmă va reuşi să găsească o cale prin care să supravieţuiască durerii ce părea de neînfrînt.

Totuşi, sentimentul rămînea unul fragil, mai degrabă un mic punct de lumină ce străpungea timid imensitatea întunericului. Deschise ochii parcă pentru a vedea mai bine uşoara licărire şi se trezi privind vaza cu lalele galbene pe care Claire, nu se ştie cum, o strecurase în bibliotecă, atunci cînd el fusese plecat. Străluceau pe polita şemineului ca nişte stele călăuzitoare, fiecare cupă frizînd perfecţiunea, insuflînd încăperii o senzaţie deplină de vitalitate.

Claire avusese dreptate să umple casa cu flori de dimineaţă.

Şi se dovedise la fel de înţeleaptă şi în privinţa grupului de sprijin cu care se întîlnise seara.

Alison Montgomery de-abia dacă scosese cîteva vorbe de-a lungul celor trei kilometri parcurşi cu maşina până la casa lui Shelley şi a lui Gordy Castille, iar el habar n-avea la ce să se aştepte.

Acolo descoperi vreo şase maşini – de la un Volswagen broască ruginit şi prăpădit pînă la un Mercedes-Benz nou-nouţ – parcate în faţa unei clădiri, al cărei aspect îţi sugera că proprietarul ei trebuie să deţină un Ford Explorer.

Înauntru, nouă oameni pălăvrăgeau în șoaptă la un pahar de vin. Cu toții îi zîmbiră, dar nimeni nu-i adresă cuvintele de compasiune pe care le auzise atît de des în ultimele luni, încît își pierduseră orice semnificație. După ce se așezară, Shelley Castille se întoarse spre o tînără palidă ce părea că avea să se topească dintr-o clipă în alta pe colțul ei de canapea.

– Beth? spuse ea.

Inițial, femeia dădu senzația că nu și-a auzit numele, dar imediat își reveni, încercă să vorbească și își tamponă ochii cu un șervețel umed, încleștîndu-și pumnii, frustrată. După o clipă, inspiră adînc, se întinse să-și ia paharul de vin, dar renunță.

– Soțul meu ar trebui să fie aici, zise ea într-un tîrziu. Cred că asta mă doare cel mai tare.

Oftă adînc și își îndreptă privirea spre Patrick.

– Copilașul nostru a murit... începu ea, apoi se înecă în propriile cuvinte și își acoperi fața cu șervețelul. Oh, Doamne, cît îmi e de greu să spun asta.

– Nu te grăbi, o încurajă Shelley, atingînd-o blînd pe umăr.

Patrick se trezi că se apleacă înainte și îi oferă propria batistă tinerei femei.

– Mulțumesc, șopti Beth, schițînd un zîmbet fugar, care dispăru însă pe loc. Fetița noastră a murit săptămîna trecută. Avea doar patru luni. Încercăm să facem un copil de peste zece ani. Zece ani! Și-apoi...

Vocea i se gîtui și-și ridică mîinile disperată.

– Și-apoi a murit. A murit în pătuțul ei!

Durerea din glasul tinerei aproape că se materializase, atît de profundă era.

– Viețile noastre nu se învîrteau decît în jurul unui singur scop – să rămîn însărcinată, apoi să am copilul, iar acum ea... ea s-a dus... și David...

Se înecă din nou, dar, înghițindu-și suspinele, se căzni să termine:

– Și David s-a întors la muncă pur și simplu.

Patrick se holbă la ea, încercînd să înțeleagă vorbele lui Beth, dar fără să reușească. Ce fel de tată ar face așa ceva?

– Vreau să zic, eu nu pricep, continuă Beth. Nu pricep și pace.

Durerea se transformă brusc în mînie.

– Adică fetița a reprezentat atît de puțin pentru viața noastră, încît să se ducă la serviciu de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic?

– Sînt sigură că lucrurile nu stau chiar așa... interveni Shelley, dar Beth o opri.

– Știu! strigă ea. Știu că lucrurile nu stau chiar așa! Dar nu-l văd că suferă – cel puțin nu la fel de mult ca mine.

– Știi foarte bine că nu-i adevărat! o contrazise altcineva.

Beth clătină din cap, dar părea atît de îndurerată, atît de vulnerabilă, încît Patrick cu greu se abținu să n-o ia în brațe ca s-o liniștească.

Privirea femeii trecu de la o persoană la alta.

– Sînt atît de furioasă pe el, adăugă ea. Sînt furioasă pe toți și pe toate, deși sînt conștientă că n-ar trebui. Dimpotrivă...

Tăcu din nou copleșită, iar Shelley o luă de mînă.

– Sentimentele nu pot fi comandate, spuse ea. Nu e nimic rău în a fi mînios – cu toții am trăit aceleași senzații. Și mare parte din noi încă le mai trăiesc.

Un bărbat slăbuț care purta ochelari cu lentile groase – și al cărui nume Patrick nu-l reținuse – își drese vocea și începu să vorbească pe un ton la fel de îndurerat ca al lui Beth.

– Eu mi-am pierdut băieții, spuse el. Gemeni. Ei și soția mea au avut un accident.

Își mușcă buza de jos.

– *Fosta* mea soție, continuă el. Îi luase la ea în weekend și, din accident, ea nu s-a ales cu nici o zgîrietură. Dar amîndoi băieții au murit. Ea și-a pus centura, dar nu s-a deranjat să le-o prindă și lor! Și pentru că tot veni vorba de furie! Am fost furios pe ea, pe Dumnezeu, pe tot ce mă înconjoară. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să stau în întuneric și să pun la cale o răzbunare. Nu știam ce-mi doream mai mult – s-o strîng de gît cu mîinile mele sau doar să zac pînă mor.

Patrick de-abia dacă auzea murmurele de înțelegere ce străbăteau camera, atît de bulversat era de poveștile auzite.

Cuvinte care exprimau perfect ceea ce simțise el în ultimele luni.

Bărbatul își reluă istorisirea:

– După o vreme am început să pierd noțiunea timpului. După-amieze întregi treceau pe lîngă mine fără să mi le pot aminti. Mă trezeam uneori în cîte un magazin și nu știam cum am ajuns acolo și nici măcar de ce.

Patrick se concentră atît de tare asupra bărbatului, încît toți ceilalți dispărură din încăpere.

– Îmi pierdeam mințile. Nu conștientizam ce e mai rău – durerea sau mînia mea. Dar ambele mă măcinau încetul cu încetul.

Se opri puțin, adunîndu-și gîndurile.

– Apoi am venit aici și am descoperit că nu sînt singura persoană care a încercat asemenea sentimente.

Se uită de jur împrejur, după care privirea lui se ațintì asupra lui Beth.

– Ai tot dreptul să fii furioasă, rosti el încet.

Ochii lui Beth erau atît de întunecați, încît îi sfîșiară inima lui Patrick.

– O să trec vreodată peste asta? întrebă ea.

Bărbatul cu glas blînd îi zîmbi amabil.

– Cu timpul, răspunse el. Dar numai dacă vrei.

– Cum? rosti grav Beth. Cum o să mă descurc de aici înainte?

Bărbatul își întinse mîinile cu un gest obosit.

– Fiecare dintre noi are propria cale, replică el. Eu m-am hotărît să mă alătur asociației Big Brothers[1], iar în prezent am vreo doisprezece copii care au nevoie de mine la fel de mult pe cît am eu nevoie de ei. Se pare că e o metodă ce dă rezultate – găsește pe cineva care suferă la fel ca tine și încearcă să-i dai o mînă de ajutor.

Acum, în tăcerea ce se așternuse peste biblioteca din Cragmont, cuvintele bărbatului fără nume îi răsunară lui Patrick în minte.

„... găsește pe cineva care suferă la fel ca tine și încearcă să-i dai o mînă de ajutor."

Patrick își trecu mîna peste față și simți mica tăietură de pe bărbie pe care și-o făcuse în seara asta, cînd se bărbierise. Atunci nici nu-și dăduse seama. De fapt, nu conștientizase ce se întîmplă decît

[1] Program american bazat pe voluntariat care oferă copiilor și adolescenților instituționalizați modele pozitive prin intermediul stabilirii unor relații de prietenie unu la unu cu voluntari instruiți în acest scop. (n. tr.)

după ce zărise firicelul de sînge ce i se scurgea pe gît. Își privise imaginea reflectată a taieturii timp de un minut, dar nu simțise nimic. După aceea se uitase direct în ochii săi și nu zărise decît un mare pustiu.

Același pustiu pe care-l deslușise în ochii lui Beth.

„... găsește pe cineva care suferă la fel ca tine și încearcă să-i dai o mînă de ajutor."

Văzu ziarul ce stătea frumos împăturit pe masa de lîngă scaun și fotografia fetei care dispăruse de acasă.

Fata care semăna atît de mult cu Jenna.

De dimineață se folosise de același ziar ca să-și alimenteze durerea. Acum îl ridică și-l privi într-o lumină nouă.

Lindsay Marshall. Un nume frumos.

Și mai multe cuvinte ale bărbatului îi veniră în minte.

„ ... Am început să pierd noțiunea timpului... Îmi pierdeam mințile... Să zac pînă mor..."

Chiar în această dimineață se trezise în mijlocul cavoului fără să știe cum a ajuns acolo.

Dar el nu voia să înnebunească.

„... găsește pe cineva care suferă la fel ca tine și încearcă să-i dai o mînă de ajutor."

Ochii lui se opriră din nou asupra imaginii lui Lindsay Marshall.

Ce-ar putea să facă?

Ce-ar putea el să ofere?

Nu era foarte sigur.

Dar licărul care străpunsese întunericul adînc din sufletul său începu să cîștige în intensitate.

Capitolul 25

Rick Mancuso îi întinse lui Ellenei Fine stiloul său, imitație de Mont Blanc, și privi dezinteresat cum femeia citește fiecare rînd al acordului de listare, știind că pînă la urmă va semna. Era o afacere bunicică; nu prea era sigur dacă doamna Ellen Fine și fiica ei se vor transforma în potențiali cumpărători pentru alte case, dar cel puțin avea să scoată un comision frumușel din vînzarea acesteia.

Ea șovăi, uitîndu-se în sus, dar înainte de a apuca să spună ceva, telefonul mobil al bărbatului sună.

– Scuzați-mă, zise el, trăgînd telefonul din buzunar și cercetînd identitatea celui care îl apela. În loc să vadă un singur nume, sau doar un număr de telefon, pe ecran se derulau patru cuvinte.

Poliția din Camden Green.

Rahat.

Mark Acton îl avertizase că va fi sunat, dar de ce trebuiau s-o facă tocmai acum, cînd femeia se pregătea să semneze pe linia punctată?

O să discute cu ei mai tîrziu.

Păstrîndu-și o expresie indiferentă, apăsă tasta ce muta soneria pe vibrații și vîri telefonul la loc în buzunar.

– Urmează să vă mutați tot în zonă? întrebă el, pe un ton care nu trăda nimic din îngrijorarea provocată de telefon.

Ellen Fine clătină din cap, în timp ce o fetiță blondă – nu mai mare de cinci ani, gîndi el – apăru în ușa de la bucătărie.

– Mami? rosti suspicioasă copila, strecurîndu-se pînă la mama ei, fără a-l slăbi din ochi pe Mancuso.

– Bună, iubito.

Ellen o înconjură cu un braț pe după umeri.

– El este domnul Mancuso. O să ne ajute să vindem casa.

– Salut, spuse Rick și îi întinse mîna.

Fetița își ținu însă brațele strîns la spate.

– Îmi pare bine că vă cunosc, spuse ea. Pe mine mă cheamă Emily.

– Ești foarte drăguță, Emily.

Fetița zîmbi și-și cobori rușinată privirea în podea.

– Cum spui? o îmboldi Ellen.

– Mulțumesc, șopti fata, ferindu-se de privirea lui Rick.

– Oh, ce scumpete de fată, se minună Mancuso.

Ellen se încruntă, îi aruncă o uitătură piezișă bărbatului și simți o nevoie bruscă să pună capăt imediat întîlnirii lor. Totuși, un moment mai tîrziu, își aminti dificultățile ei financiare, își alungă temerile cu privire la agent și semnă acordul de vizionare.

– O să obținem un preț bun pentru casa ta, Ellen, continua Mancuso. Tu și Emily puteți să...

Telefonul lui mobil vibră în buzunar și, cu toate că încercă să reziste tentației, nu se putu abține să nu-l scoată pentru a se uita la ecranul lui. Poliția îl suna din nou și, din cîte se vedea, nu prea avea de gînd să renunțe.

– Îmi cer scuze, spuse el, zîmbindu-i clientei sale.

Acceptă apelul și se întoarse cu spatele la Ellen Fine.

– Rick Mancuso.

– La telefon sergentul Grant de la Poliția din Camden Green, domnule Mancuso. Anchetăm dispariția lui Lindsay Marshall.

Agentul imobiliar clătină din cap de parcă ofițerul de poliție ar fi fost în aceeași încăpere cu el.

– Uitați care-i treaba, eu sînt cu un client acum. Pot să vă sun înapoi peste cîteva minute?

Își notă în agendă numele sergentului și numărul lui de telefon, închise clapeta mobilului și-l îndesă la loc în buzunar.

– Iertați-mă, rosti el, răsucindu-se. Unde rămasesem?

– Cred că tocmai vă pregăteați să ne oferiți o altă casă, îl ajută Ellen Fine. Din păcate însă, cred că o să ne mutăm în altă regiune.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Plecăm în Missouri să locuim cu bunica, zise Emily.

– Norocoasa, exclamă Rick.

Își strînse hîrtiile și le bagă în servietă.

– Duc astea la agenție și pregătim vizionările imediat.

Se ridică în picioare.

Ellen își trase fiica lîngă coapsa ei și-l conduse pe agent pînă la ușa de la intrare.

– Cu cît mai curînd, cu atît mai bine, adăugă ea. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Rick deschise portiera din spate a automobilului său negru Mercury, își aruncă geanta pe banchetă și se așeză și el la volan, întrebîndu-se cît va mai putea amîna discuția cu cei de la poliție. Nu prea mult. Așa că mai bine-ar termina odată și gata. Își scoase mobilul și formă numărul.

– Sergent Grant, răspunse o voce gravă după primul țiriit.

– Rick Mancuso la telefon.

– Vă mulțumesc că ne-ați sunat înapoi atît de repede, spuse ofițerul, calmîndu-și puțin tonul. Facem cîteva cercetări. Ați fost la vizionarea publică de duminica trecută de la casa Marshall?

– Vizionarea lui Mark Acton din Camden Green. Da, sigur că da.

– Ați fost împreună cu niște clienți?

Rick se încruntă.

– Așa am intenționat, dar aceștia n-au mai putut să vină.

– Dar dumneavoastră tot v-ați dus, nu?

– Păi, trebuia să ne întîlnim acolo și m-au anunțat în ultima clipă. Ajunsesem deja, așa că am mai făcut un tur al casei ca să mă asigur că reprezintă ceea ce caută ei. Și e perfectă.

– Și ați mai fost o dată la vizionarea pentru agenții cu o miercuri înainte.

Era o afirmație și nu o întrebare, iar Mancuso sesiză ceva diferit în vocea polițistului. Încotro bătea?

– Da, spuse el, amintindu-și sfatul tatălui său de a nu presupune niciodată nimic pînă nu deținea fapte concrete.

– Și v-ați dus din nou duminică de unul singur? insistă sergentul Grant.

– Da.

– Le-ați arătat clienților dumneavoastră casa până acum?

– Nu, spuse Rick, dar tonul relativ iritat al lui Grant îl avertiză că urmase îndeajuns sfatul tatălui său. L-am sunat pe Mark să stabilesc o vizionare, dar el mi-a comunicat că locuința respectivă a fost temporar scoasă de pe piață din cauza incidentului cu fata.

– Și după vizionarea de duminică ce ați făcut?

Rick încercă să se liniștească, spunându-și că ofițerul n-are nimic personal cu el. Poliția îi suna pur și simplu pe toți cei care participaseră la vizionare.

– Păi, m-am oprit mai întîi la poștă ca să-mi iau corespondența, am trecut pe la bacănie, apoi m-am dus cu mașina la sora mea să-i duc niște înghețată și după aceea m-am întors acasă unde mi-am pregătit niște friptură la grătar.

– Poate cineva să vă susțină acest program?

Inima lui Rick bătu cu putere. Găsise poșta închisă – scrisorile și le luase de la cutia poștală.

La magazin plătise cu bani gheață.

Sora lui nu fusese acasă, iar el locuia singur – înghețata pentru ea se afla încă în congelatorul lui.

Așa că nu vorbise cu nimeni. Nici măcar o singură persoană nu-i putea confirma spusele.

– Domnule Mancuso?

– Ăăăă... cred că nu, răspunse el într-un final. Poate doar dacă cineva de la magazin își amintește să mă fi văzut.

– Și pe la ce oră s-a întîmplat asta? întrebă Grant.

Rick șovăi.

– Nu sînt sigur. Cinci? Cinci și jumătate? Îmi amintesc însă că am ajuns acasă cînd au început știrile de la ora șase.

Grant îi mulțumi și încheie convorbirea, dar chiar și după aceea, Rick rămase nemișcat, privind în gol prin parbrizul mașinii.

Poate ar trebui să dea o fugă până la Fishburn's, cugetă el, ca să afle cu cine altcineva a mai discutat poliția.

Și n-ar strica să-și arate fața după ce pleacă de la casa lui Ellen Fine.

Acesta era un alt lucru învățat de la tatăl lui.

Niciodată nu ești prea atent.

– Am auzit că noi sîntem ultimele care au văzut-o în viață, spuse Tina McCormick, netezindu-și părul blond cu un gest pe care ea îl credea sexi, dar pe care Dawn D'Angelo îl găsea de-a dreptul vulgar.

Amîndouă, împreună cu restul echipei de majorete și antrenoarea lor, Sharon Spandler, stăteau la o masă din cantină, cu fața la polițistul care le chemase acolo.

– Aș spune mai degrabă, rosti cu grijă Andrew Grant, ignorînd încercarea de flirtare a Tinei, că vă numărați cu certitudine printre ultimele care au *văzut-o*.

– Și sîntem sigure că e încă în viață, sublinie Sharon Spandler, uitîndu-se dezaprobator la fată.

Tina se prefăcu nonșalant că nu a observat privirea furioasă a antrenoarei, dar se înroși pînă în vîrful urechilor în ciuda eforturilor sale.

– *Eu* am fost ultima care a văzut-o, zise Dawn. Am mers împreună spre casă duminică, imediat după antrenament. Și trăiește, adăugă ea, aruncîndu-i o uitătură urîtă Tinei.

Nu-i venea să creadă că o colegă de-a ei putea să spună așa ceva. Dacă polițistul și doamna Spandler nu ar fi fost de față, i-ar fi aruncat o sticlă de apă în cap. Dar antrenoarea venise și ea și părea la fel de obosită, iar prezența polițistului o determină să-și domolească pornirile. În nici un caz un astfel de gest împotriva Tinei n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine, gîndi Dawn. Nu mai fusese în stare să mănînce nimic de duminică seara, cînd doamna Marshall o sunase și îi spusese că Lindsay a dispărut.

În plus, sentimentul de vină o chinuia cumplit. Ce bine ar fi fost s-o întrebe pe proasta aia de mamă vitregă a ei dacă Lindsay putea s-o însoțească... sau și mai bine, să n-o fi întrebat nimic și să o fi adus pur și simplu pe Lindsay cu ea duminica seara – atunci, prietena ei n-ar mai fi pățit nimic și totul ar fi fost la fel ca înainte și nici unul dintre cei aflați în jurul mesei n-ar mai fi discutat despre dispariția ei.

– Am auzit că ar fi fugit de acasă, spuse Becka Saunders.

– Se pare că părinții voiau s-o ducă în centru și s-o înscrie la o școală particulară, se băgă în vorbă și Heather Blaine.

Grant își plimbă privirea de la una la alta.

– E cineva care a mai auzit și altceva?

Dawn rămase tăcută pe măsură ce toate zvonurile ce umblau prin școală ieșiră la iveală, care mai de care mai înflorite și mai exagerate. Își ținea brațele încrucișate și cu fiecare nouă teorie rostită, durerea surdă din stomac se înrăutățea.

Și se va înrăutăți până când își va întâlni prietena din nou.

– Lindsay avea prieten? întrebă sergentul Grant. Poate vreun băiat care nu era de la școala voastră? Cineva mai mare? Cineva despre care nu vorbea foarte mult?

Toate fetele scuturară din cap.

– Să zicem că i se aprinseră călcâiele după Zack Sorenson, spuse Tina McCormick, dar el nici nu cred că știa.

– N-au ieșit niciodată împreună?

Tina ridică din umeri, iar Dawn își dădu ochii peste cap.

– Zack are pe cineva, rosti enervată, dorindu-și ca Tina să-și țină naibii gura aia, mai ales că de-abia dacă o cunoștea pe Lindsay.

– Chiar nici un prieten? insistă sergentul Grant. Nu aveți toate prieteni?

Toate fetele încuviințară, cu excepția lui Dawn.

– Lindsay nu avea prieten, afirmă ea cu tărie.

– Cel puțin nu unul despre care tu să știi, o împunse Tina McCormick.

– E lesbiană? se interesă sergentul Grant, notându-și în minte observația Tinei.

Dawn se holbă la el uimită. Celelalte fete chicotiră.

– Lua droguri? continua Grant.

Adolescentele se uitară una la alta și Dawn văzu cum trei dintre ele se îmbujorară.

– Nu Lindsay, spuse ea într-un târziu. Din punctul ăsta de vedere era curată ca lacrima.

– Dar nici nu se putea compara cu tine! îi aruncă Tina McCormick, și Grant se întrebă dacă Dawn D'Angelo o cunoștea atât de bine pe Lindsay pe cât pretindea.

O privi întrebător și pe antrenoare, dar Sharon Spandler dădu din umeri.

– N-am auzit niciodată că Lindsay s-ar droga, susținu ea părerea lui Dawn.

Polițistul își arcui sprîncenele neîncrezător. Din experiența lui, majoritatea profesorilor habar n-aveau de problemele cu drogurile ale elevilor.

– Așadar lucrul care o supăra cel mai tare era faptul că părinții ei voiau să se mute în centru? întrebă polițistul, uitîndu-se staruitor la ele.

Din nou cea care răspunse fu Dawn D'Angelo.

– Era foarte necăjită din cauza asta. Nu voia să plece – își dorea să facă ultimul an de liceu aici, să fie lidera majoretelor și să termine școala alături de noi.

Ceru din ochi sprijin colegelor ei, care dădură din cap aprobator.

– Adică, știți și dumneavoastră cum e, am crescut de mici împreună...și nu-i plăcea deloc ideea să meargă într-un loc necunoscut unde nu cunoștea pe nimeni.

– Cît de supărată era? o chestiona Grant.

– Foarte, răspunse Dawn. Foarte, foarte... extrem de supărată.

Atît fetele, cît și antrenoarea o susținură.

– Suficient de supărată cît să fugă de acasă? continuă polițistul.

O tăcere profundă se așternu în jurul mesei din cantină – o tăcere care nu făcea altceva decît să accentueze cele spuse cu voce tare.

Nu știau.

Nu știau nimic.

Sergentul Grant își scoase cărțile de vizită din buzunarul de la cămașă și le împărți tuturor.

– Dacă vă mai amintiți unele lucruri, oricît de nesemnificative, sau dacă auziți ceva, dați-mi un telefon, bine?

– Credeți că a pățit ceva? întrebă cineva.

– Eu sper că nu, spuse el, ridicîndu-se în picioare și închizîndu-și agenda.

Fetele îl priviră încet cum se îndepărtează și ieșe din cantină.

Sergentul Grant se așeză îngîndurat în mașina lui și închise ochii. Se confrunta cu un caz din care lipseau indiciile evidente.

Nici o urmă de intrare forțată.

Nici un semn că Lindsay s-ar fi încurcat cu cine nu trebuie – nici iubiți, nici dealeri de droguri.

La prima vedere, nici un dușman.

Doar o fată nefericită.

Foarte nefericită și, probabil, foarte furioasă pe părinți.

Oftă, își deschise agenda, făcu niște însemnări despre întîlnirea cu prietenele lui Lindsay, după care contactă secția de poliție.

– Eu tot cred că aveam de-a face cu o fugară, spuse el. Ne ținem urechile ciulite și continuăm să punem întrebări oamenilor, dar am senzația că pînă la sfîrșitul săptămînii o să apară. Să-i lăsăm ceva timp să se răcorească.

Totuși, după ce porni motorul și trecu de curba ce lăsa în urmă liceul din Camden Green, îi veni în minte figura agentului acela imobiliar. Cum îl chema oare?

Mancuso – da. Rick Mancuso.

Ceva din vocea lui nu-i plăcuse deloc.

Capitolul 26

Lindsay își deschise ochii încet.

Era încă legată de scaun, înconjurată de întuneric. O beznă în care se ascundeau tot felul de grozăvii, chiar dacă ea nu le vedea. Dar cel mai tare o înspăimînta teroarea dinlăuntrul ei.

Durerea.

Pustiul.

Epuizarea.

Și setea.

O sete atît de teribilă încît amenința s-o sufoce. Buzele i se umflaseră și i se crăpaseră, iar limba i se uscase. Trebuia să bea apă. Prin fața ochilor începură să-i danseze tot felul de viziuni – scurte întrezăriri ale unui izvor după care trupul ei tînjea, bazinul de înot de la școală, păsări care se spălau în fîntîni arteziene, oceanul rece spărgîndu-și valurile de țărm, pahare cu sifon și gheață, peluze irigate și iarbă verde mustind de lichid. Își dorea din tot sufletul să se întindă spre ele, să le atingă, să le simtă. Dar corpul ei trecuse, de la disconfortul ușor de acum cîteva ore, la durere și amorțeală. Iar setea devenea atît de copleșitoare încît pînă și clipitul pleoapelor îi dădea o senzație insuportabilă de usturime din cauza deshidratării.

Dacă plîngea, știa că nu va putea vărsa nici o lacrimă – setea părea că îi secase fiecare strop de apă din trup.

Încercă să-i șoptească ceva lui Shannon, dar din gît nu-i ieși nici un sunet. Mai era Shannon acolo? Își ciuli urechile, căutînd să surprindă răsuflarea celeilalte fete, dar nu auzi nimic.

Pleoapele îi căzură grele și se rugă în tăcere să leșine.

Un zgomot.

Ca un ricăit. Apoi o lumină puternică – care o orbi într-atît, încît își răsuci capul într-o parte. Deschise ochii treptat și inima porni să-i bată mai, mai să-i spargă pieptul cînd simți că persoana care o ținea prizonieră în temniță se apropie.

Îmbărbătîndu-se, își întoarse din nou capul ca să-și înfrunte dușmanul care se apleca peste ea, dar tot ce zări fu o siluetă neagră.

Imediat, Shannon gemu, rostind cu greutate un singur cuvînt:

– Nu.

Acum, în strălucirea ce inunda încăperea, Lindsay o vedea clar pe fată, culcată pe o saltea așezată direct pe podeaua a ceea ce părea a fi o pivniță nefinisată, lungă și îngustă. Shannon stătea cu spatele sprijinit de perete și genunchii aduși la piept, ca și cum această poziție ar fi protejat-o împotriva prezenței diavolești ce se ascundea în spatele fasciculului lumină. Avea părul lung și negru, iar paloarea cadaverică a chipului o făcea să arate mai mare decît Lindsay, cu toate că vocea ei suna mai degrabă ca a unei fetițe.

Cînd silueta întunecată căpătă forma unui bărbat, Shannon gemu din nou și își lipi fața de genunchi.

Bărbatul trecu pe lîngă ea și se îndreptă spre Lindsay, care brusc simți că se îneacă din cauza ritmului nebunesc al bătăilor inimii.

Veni suficient de aproape pentru ca nările ei să se umple de aceeași aromă de mosc pe care o descoperise în dormitorul ei.

Așeză ceva pe podea, după care o atinse.

Îi pipăi sînii și o ciupi dureros de sfîrcuri.

Lindsay se retrase din reflex, dar obiectul care îi apăsa gîtul o împiedică să se miște mai mult de un centimetru.

Apoi el ridică în fața ei ceva și pentru o clipă fata fu sigură că are halucinații. Bărbatul însă îi strecură cu blîndețe printre buzele uscate capătul unui pai ce se ivea din gura unei sticle de apă.

Din instinct începu să sugă.

Apă!

Apă rece și proaspătă!

Bău lacomă cît putu de repede lichidul dătător de viață, convinsă că în orice moment răpitorul îi va smulge paiul din gură.

Și, mult prea repede, acesta chiar așa făcu...

Lindsay își linse buzele și îl privi printre gene.

Cînd văzu rînjetul oribil care o întîmpină, din gît i se ridică un urlet care se transformă iute într-un bolborosit neajutorat cînd își dădu seama că bărbatul nu rînjea deloc.

Purta o mască.

O mască albă chirurgicală, deasupra căreia desenase două buze lascive cu un soi de carioca roșie. Restul feței era acoperit cu o mască de schi neagră, iar ochii licăreau slab în dreptul celor două găuri.

Avea trupul învelit într-un pardesiu de ploaie negru.

Setea învinse groaza care o copleșise și își sălta bărbia aproape împotriva voinței ei.

– Te rog, șopti ea, cu o voce care părea de pe altă lume.

– Gura! îi porunci necunoscutul.

Îi atinse din nou sînii și, cu toate că se simțea complet oripilată, nevoia de apă era mai puternică. Se chinui să rămînă nemișcată și, într-un tîrziu, el îi duse sticla la buze.

După aceea se aplecă și, cînd se îndreptă de spate, în mîini ținea un castron și o lingură.

Lindsay își ațintă privirea asupra lui și mintea ei epuizată se străduí să-i înțeleagă intențiile.

Dar nu mai conta: dacă o droga, măcar avea s-o arunce în brațele binecuvîntate ale întunericului.

Dacă o omora, avea să fie pe vecie eliberată din închisoare și din propria teroare.

Deschise gura și-i îngădui să o hrănească.

Fiertură de ovăz! Fiertură de ovăz, îndulcită cu zahăr brun și scorțișoară.

Și lapte!

Înghiți și deschise gura să primească și mai mult.

O parte din ea se revolta că îi permitea s-o atingă în felul acela doar pentru apă și hrană, dar mîncarea în sine nu făcu altceva decît să-i sporească și mai tare foamea.

Primi în liniște toate lingurițele cu ovăz și dădu pe gît cît putu de multă apă cînd bărbatul îi duse din nou la buze sticla cu lichid.

Furnicăturile îi cuprinseră tot trupul pe măsură ce starea de amorțeală era înlocuită de valul de energie oferit de apă și de hrană.

– Te rog, îl imploră ea. Te rog, dă-ne drumul.

– N-o să mă părăsiți niciodată, spuse el, dar o clipă mai tîrziu văzu cum necunoscutul îi desface legaturile din jurul gleznelor.

Abia dacă-și mai putea mișca genunchii, iar picioarele îi erau înțepenite.

După aceea îi smulse banda adezivă de la încheieturi, și brațele îi căzură în poală. Își mișca degetele și încercă să-și maseze mîna pe care și-o scrîntise la antrenament, dar fără să reușească.

Articulațiile se răzvrătiră dureroase și mușchii refuzară să se supună comenzilor creierului.

Bărbatul dezlegă și obiectul care îi apăsase gîtul și atunci își dădu seama despre ce era vorba – o zăbală metalică, așa cum se punea la cai. Încet, cu teamă, își roti capul. Nimic n-o mai strangula și nici n-o mai sufoca.

El trase într-o parte pătura care o acoperea, o apucă de braț și o sălta în picioare. Încă amorțită, Lindsay se împiedică și pică peste el, iar în momentul în care corpurile lor veniră în contact, nările ei se umplură de mirosul ciudat de mosc pe care-l simțise pentru prima dată în dormitorul ei miercurea trecută.

Să se fi petrecut totul atît de recent? Perioada în care nimic n-o durea și sufletul nu-i era chinuit de teroare părea o amintire atît de îndepărtată... de parcă se întîmplase cu mulți ani în urmă.

Să fi trecut doar cîteva zile?

Încercă să-i reziste răpitorului ei, să se retragă, dar nici măcar nu-și putu îndrepta spatele, nici vorbă să se smulgă din îmbrățișarea lui. Bărbatul o cără de la scaun lîngă o saltea, unde o trînti suficient de tare ca să simtă duritatea podelei de beton.

Un zid micuț o separa de salteaua pe care zăcea, la doar un metru mai încolo, Shannon. Din păcate, zidul era destul de înalt ca să n-o zărească pe cealaltă fată.

Bărbatul îi prinse în jurul încheieturilor de la mîini o pereche de cătușe tari, reci, din metal, apoi o legă de zidul din spatele ei.

Din buzunarul de la pardesiu scoase un pachet care avea un aspect vag familiar, dar Lindsay nu recunoscu ce e pînă cînd el nu-l desfăcu și nu-i scoase conținutul din ambalaj.

Șervețele pentru bebeluși.

Tipul acela pe care-l folosesc mamele pentru sugari în toaletele pentru copii de la mall.

Se ghemui și făcu eforturi uriașe să nu scoată nici măcar un singur sunet pentru a-i da satisfacție atunci cînd el îi scoase chiloții și se apucă s-o șteargă.

– Ia zi, îți place? întrebă el în timp ce o curăța cu atenție. Îți place la fel de mult cum îmi place mie?

Aruncă șervețelul într-o parte și după ce-i așeză un prosop de bucătărie între picioare, prinzîndu-l ca pe un scutec, o înveli cu o pătură zdrențuită.

Dispăru în spatele zidului micuț și după cîteva secunde Lindsay auzi zăngănitul scos de cătușele lui Shannon.

– Nu, gemu ea. Te rog... nu... te rog...

Imediat, Lindsay îl văzu din nou, de data asta stînd drept în picioare, săltînd-o pe Shannon și aproape tîrînd-o de-a lungul podelei. Goală, fata era atît de slabă, încît Lindsay îi vedea perfect șira spinării și golurile dintre coaste.

– Te rog... nu... te rog... șopti Shannon iarăși, rostind cuvintele ca pe o manta protectoare. Nu... te rog... nu....

Fiecare mușchi din trupul lui Lindsay se tensionă și își dori mai mult decît orice pe lume să se poată repezi la bărbatul acela nenorocit și s-o salveze pe Shannon din ghearele lui. Dar știa că e prea slăbită și, oricum, avea mîinile încătușate.

Îl privi deznădăjduită cînd deschise ușa din capătul celălalt al camerei. După ce aceasta se trînti în urma lui, în locul rugăminților disperate ale fetei răpite se așternu o tăcere adîncă și teribilă.

Lindsay era singură.

Îi venea să plîngă, dar refuză să se dea bătută, conștientă că nu poate să-i facă decît și mai mult rău.

Închise ochii, își înghiți cu greu lacrimile și își întinse picioarele.

Pe măsură ce mîncarea de ovăz și apa îi redară un minim de energie, și trupul își reveni din amorțeală, încercă să nu se gîndească la ce se petrecea cu Shannon și la ceea ce era posibil să i se întîmple și ei în curînd.

Nu exista cale de scăpare.

Absolut nici una.

Capitolul 27

Zgomotul scos de ușă răsună ciudat cînd Steve Marshall o închise în urma sergentului Grant.

„Sergentul *Andrew* Grant", se gîndi el după ce se așeză înapoi pe canapea lîngă soția lui. Cum de nu-i trecuse prin cap pînă în seara asta că polițistul are și el un prenume?

Oricum, nu conta, pentru că numele acestuia nu putea schimba lucrurile. Nici măcar unul singur. Soția lui frumoasă, minunată, perfectă, arăta la fel de pierdută și de mohorîtă ca și înainte de venirea polițistului care dorise să le aducă ultimele noutăți.

Iar Lindsay tot dispărută era.

Și nimeni – nici prietenele ei, nici poliția, nici Kara și nici el – nu știa ce se alesese de ea din ziua în care dispăruse de acasă.

Singura noutate se dovedise a fi numele mic al sergentului Grant.

El și Kara rămaseră încă o dată unul lîngă celălalt, muți, pătrunși de pustiul din casă. Și pe măsură ce tăcerea amenința să-i copleșească pe amîndoi, ecourile slabe ale vizitei lui Grant păreau să se lovească de pereții căminului lor. Steve se întinse ca să ia mîna mică și palidă a Karei într-a lui.

– N-a fugit de acasă, spuse Kara, parcă citindu-i gîndurile.

El șovăi, dorindu-și să-i poată oferi fie și cel mai mic indiciu – orice – care să îndreptățească speranța sergentului Grant, și anume că în orice clipă telefonul va suna sau ușa se va deschide și fiica lor va fi din nou alături de ei. Din nefericire, nu găsi nimic de care să se agațe și se mulțumi s-o strîngă de mînă în continuare.

– Nu există nimic care să sugereze o răpire? Ce-a vrut să spună cu asta? întrebă Kara cu aceeași voce distrusă.

– Se referea la faptul că adolescentele fac tot felul de lucruri atunci cînd sînt supărate, răspunse Steve, alegîndu-și cuvintele cu grijă. Doar știi și tu. Ți-amintești cînd aveai șaptesprezece ani? Ți-amintești la ce se gîndeau colegele tale de școală? Cîte dintre ele nu se supărau și nu-și amenințau părinții că vor fugi de acasă? Știi foarte bine despre ce vorbea, Kara.

Dar femeia dădea semne că nu-l auzise deloc.

– Grant a zis că nu există nici un indiciu, șopti ea mai mult pentru sine. Dar Lindsay a dispărut. Și păturica la fel. Ce fel de dovezi mai vrea?

– Kara...

Într-un tîrziu, își ridică privirea spre el.

– Unde să se ducă? Și cu cine? Oh, Doamne, am discutat despre asta de o mie de ori, Steve. Știi la fel de bine ca și mine că Lindsay nu e o fugară!

– Iubito, poate are dreptate, începu Steve.

În ultima oră, pe măsură ce Andrew Grant reluase toate informațiile legate de dispariția lui Lindsay – adică aproape mai nimic – Steve se îmbătase cu speranța că poate sergentul nu greșea – poate Lindsay fugise de acasă într-un acces de furie, vrînd să-i pedepsească în același fel în care adolescenții de peste tot doreau să le-o plătească părinților lor. Și dacă putea înghiți o astfel de variantă, atunci putea nădăjdui că fata se va întoarce, cînd se va mai calma.

Măcar gîndul acesta reprezenta un fir de pai.

Kara își retrase mîna.

– Singurul motiv pentru care a venit, zise ea, este ca să ne anunțe că nu vor mai întreprinde nimic pentru căutarea ei.

Steve o înconjură cu brațele pe după umeri.

– Nu-i adevărat, o contrazise el. Vor proceda așa cum trebuie să procedeze niște polițiști – doar sînt experți în astfel de situații. Noi trebuie să fim puternici și să nu ne pierdem credința.

Ea nu-l băgă în seamă.

– Ar trebui să sune la FBI. Dar n-o vor face, pentru că...

– Pentru că nu știm cu certitudine dacă este vorba despre o răpire, i-o reteză Steve, dar regretînd imediat că nu-și ținuse gura.

– Ei spun că nu este, se răsti Kara. Dar eu știu mai bine.

Își roase și ultima unghie pînă-n carne și, cînd vorbi iarăși, tonul ei se înăspri:

– Știu mai bine.

Se răsuci către el:

– Mîine voi organiza un grup care să împartă fluturași peste tot prin Long Island. Am umplut deja orașul, dar nu e suficient. Și o să dau și telefon la FBI, dacă sergentul Grant nu intenționează, și după aia o să mă apuc să distribui și eu fluturași prin oraș. Iar tu ai putea...

Se opri brusc, iar ochii ei îi cercetară pe ai lui.

– Ce e? întrebă Kara, cînd văzu că el își ferește privirea.

Steve ezită, apoi, dîndu-și seama că n-are sens să mai aștepte pînă dimineața ca s-o anunțe, rosti încet:

– Iubito, trebuie să mă întorc la birou mîine.

Femeia parcă primise o lovitură în moalele capului.

– La birou? *Mîine?*

El se aplecă spre ea.

– Trebuie. Sînt atît de multe lucruri de care nu se poate îngriji nimeni altcineva și...

– Tu îl crezi pe el, zise Kara, cu glasul gîtuit. Tu îl crezi pe sergentul Grant. Ridică tonul: Ai senzația că dacă nu mișcăm un deget, Lindsay o să vină acasă așa, pur și simplu!

– Nu, șopti Steve, dar știa că nu acesta este adevărul.

O trase mai aproape de el și, cu toate că la început soția lui opuse rezistență, epuizarea, durerea și frica pentru fiica lor învinseră și ea se cocoloși la pieptul lui așa cum obișnuia s-o facă înainte ca viețile lor să fie distruse de dispariția lui Lindsay.

El o legănă încet și, treptat, simți cum mînia din trupul ei se risipește.

– O să te sun, promise el. O să te sun în fiecare oră dacă vrei, iar tu mă poți suna ori de cîte ori dorești.

Kara încuviință din cap.

– Și o să vin acasă în fiecare seară – îți jur că n-o să mai rămîn în centru niciodată.

Ea pufni neîncrezătoare.

– E și fiica mea, șopti Steve, trăgînd-o și mai aproape.

Se agățară unul de celălalt și împărtășiră o senzație de intimitate pe care n-o mai trăiseră de ani de zile, o intimitate după care ea tînjea la fel de mult ca și el.

Ce bine-ar fi fost ca motivul ce o provocase să fie altul!

Capitolul 28

„E cu adevărat o diavoliță – și nu e vorba doar de aspectul ei, chiar dacă înfățișarea mi-a spus prima dată ce zace în sufletul ei.

Aproape că mi-a fost teamă să o aduc aici, dar acum că s-a întîmplat, știu că am procedat corect; o s-o țin exact în condițiile – și în împrejurările – pe care le merită. Și va veni și ziua cînd va înțelege de ce se află aici și ce a făcut.

Mi-aș dori să o pot vizita mai des, dar știu că e imposibil. Trebuie să fiu răbdător. Dar răbdarea e atît de greu de îndurat cînd o astfel de ură îmi umple sufletul.

Oare a simțit și ea același lucru cînd i-am atins trupul? Pielea ei este chiar mai fină decît a mea, iar parfumul ei – o aromă care mă excită la culme – stăruie pe vîrful degetelor mele și îmi chinuie nările chiar acum cînd scriu aceste rînduri în singurătatea camerei mele. Am senzația că o miros, că o văd, întinsă pe salteaua ei în întuneric. Doarme, sau diavolul dinlăuntrul ei o ține trează ca pe mine?

Mă visează așa cum o voi visa eu la noapte cînd în sfîrșit voi lăsa de o parte stiloul și voi aluneca în brațele somnului meu întunecat?

Poate că visele noastre se vor uni și corpurile ni se vor atinge din nou.

Și dacă va fi așa, atunci sper că ea să-mi împărtășească durerea.

Poate că ar trebui să mă ocup de ea – de amîndouă – chiar acum. Dar răbdarea trebuie să fie cuvîntul de ordine. Este necesar să fac totul corect, să planific totul perfect și să execut etapele una după alta, cît mai precis.

Nu am voie să greșesc.

Dar e atît de greu – e atît de greu s-o țin departe de mine, mai ales după ce am avut-o în brațele mele.

Părea așa de înspăimîntată cînd am trecut pe la ea ceva mai devreme. Îi era sete și îngrozitor de foame și am hrănit-o doar cît să-i ofer puțină speranță.

A gemut, desigur, prefacîndu-se că nu-i place, dar eu știu că protestele ei nu înseamnă nimic, pentru că atunci cînd mi s-a împotrivit, m-a privit într-un fel care mi-a dezvăluit adevăratele ei dorințe de parcă și-ar fi lipit carnea ei goală de trupul meu.

I-am îndepărtat materialul moale ce-i acoperea vintrele și l-am strecurat în buzunarul meu.

Se află încă acolo în timp ce scriu și, cu toate că în mînă am un stilou, simplul gînd că peste cîteva clipe voi strînge în palme materialul fin – și-l voi apăsa pe nas ca să inspir parfumul diavolesc emanat de locurile secrete ale corpului ei – mă face să tremur de o nerăbdare care seamănă cu extazul.

Va ști. Curînd va ști.

Dar nu trebuie să mă las pradă dorințelor mele, nu înainte ca vremea potrivită să sosească, iar ele să se afle cu toate aici. De-abia apoi, după ce parfumul ei îmi va reaminti că se află în mîinile mele, voi presa materialul între aceste pagini și-l voi păstra aici pe vecie.

Așa cum o voi păstra pe ea aici pentru totdeauna..."

Kara Marshall aruncă o privire lipsită de expresie pe fereastra trenului, zăngănitul roților îi sună – un sunet care în mod normal ar fi făcut-o să țipească în doar cîteva momente după ce părăsea gara din Camden Green – nereușind astăzi să-i potolească frămîntările febrile ale minții.

Trebuia să *facă* ceva! Și *va* face ceva imediat ce va ajunge în centru.

Fără să-și dea seama, mîna ei strînse și mai tare geanta plină cu afișele la care lucrase toată noaptea. Nu erau niște afișe obișnuite – doar coli de hîrtie de mărime standard ce înfățișau imaginea lui

Lindsay şi care solicitau informaţii despre locul în care fata s-ar putea afla.

Şi numărul de telefon al Karei.

Nu că ar fi realizat mare lucru, pentru că în adîncul sufletului ea ştia – cu o certitudine oribilă – că Lindsay nu fugise de acasă.

Cineva o răpise.

Întorcîndu-şi faţa dinspre lumea ce se derula dincolo de fereastra trenului, îşi aminti de oamenii din jurul ei. Oameni care poate o văzuseră pe Lindsay.

Scoase din geantă unul dintre afişe şi începu să meargă prin tren, arătînd fotografia tuturor celor care păreau interesaţi să o asculte. Jumătate dintre oameni o ignorară, iar restul clătinară trişti din cap şi o privira cu ochi compătimitori.

Cînd Kara ajunse în ultimul vagon, căzu epuizată pe o banchetă, privind fix la chipul fiicei ei.

Şi se simţi incredibil de neajutorată.

Avea de gînd să arate afişul la zece milioane de oameni? Şi chiar dacă putea face aşa ceva, la ce bun? „Nu contează, îşi spuse ea. Trebuie să faci ceva şi, deocamdată, asta este singura posibilitate."

Coborî din tren în staţia Grand Central, luă metroul spre sud spre Spring Street, şi ieşi chiar în capătul străzilor din SoHo. Oriunde se uita – la fiecare chioşc sau gheretă – zărea teancuri de afişe exact ca ale ei, făcînd reclamă de la grupuri rock şi artişti profesionişti pînă la servicii de curăţenie la domiciliu şi pisicuţe oferite pe gratis. Pe unele chioşcuri, afişele lipite unele peste altele alcătuiau un strat mai gros de doi centimetri. Chiar dacă îl punea pe al ei, cît timp va rămîne neacoperit? O zi? O oră? Cinci minute?

Îmbărbătîndu-se, se apucă de treabă. Intră în fiecare magazin, în fiecare butic, în fiecare galerie şi restaurant de pe Spring, Prince şi Houston. Oriunde o lăsau, lipea un afiş pe vitrină şi uneori se mulţumea să-l pună pe-afară, dacă n-o lăsau să-l lipească pe dinăuntru.

Dar nimeni n-o lăsă să arate fotografia lui Lindsay clienţilor. Nici în magazine, nici în restaurante, nici în galerii.

Cînd stomacul o avertiză într-un tîrziu că a venit vremea să mănînce ceva, își cumpără un covrig fierbinte și o sticlă cu apă și se îndreptă spre Washington Square. Covrigul nu avea nici un gust și de-abia putu înghiți puțină apă. Aruncă ultima bucățică la porumbei, se ridică în picioare, inspiră adînc și se apucă din nou de treabă.

Pe la ora patru aproape că rămăsese fără glas, de cîte ori pusese aceeași întrebare. Nu mai avea afișe și deja zărise o parte dintre cele pe care le lipise mai devreme acoperite de alte postere.

Cîte fete nu dispăreau zilnic în New York fără ca nimeni să bage de seamă, ce să mai vorbim de fiica ei?

Kara simțea că în orice clipă va izbucni în plîns, dar se abținu. Trase aer în piept și aruncă o privire în jur ca să se orienteze.

Se afla la colțul dintre Bleecker și Lafayette, la doar cîteva străzi depărtare de locul în care-și începuse aventura. Ziua se scursese aproape în întregime, iar ea nu acoperise decît distanța dintre douăzeci de străzi.

Manhattanul număra peste șapte mii.

Ce făcuse ea reprezenta o picătură într-un ocean. O copleșiră pe rînd epuizarea, disperarea și, într-un final, deznădejdea.

N-avea s-o găsească pe Lindsay astfel.

Așa că, la ce bun?

Tocmai se gîndea cum să procedeze în continuare – să-l sune pe Steve sau să pornească spre casă – cînd telefonul ei mobil țîrîi. Se uită la ecran, nu recunoscu numărul, dar acceptă apelul.

– Kara? se auzi vocea veselă a unei femei. Bună! Sînt Rita Goldman!

Pentru o clipă, Kara nu recunoscu numele, dar imediat femeia vorbi din nou și ea își aminti cine e.

– Am găsit apartamentul perfect pentru familia ta. Are trei dormitoare, două băi și o privelițe extraordinară spre West 84. Multă lumină, iar prețul este incredibil. Cei care-l vînd sînt foarte nerăbdători...

Kara închise mobilul fără să rostească nici un cuvînt.

Rita Goldman. Agentul lor imobiliar din centru. Nici ea nu știa de Lindsay.

Cu tot ceea ce se întîmplase – reportajele de la televizor, articolele din ziare, zecile de telefoane pe care le dăduse și sutele de afișe pe care le împrăștiase – nici măcar propriul agent nu aflase despre dispariția lui Lindsay.

Lumea era mult prea mare și existau mult prea multe locuri unde cineva putea ascunde o fată.

Kara conștientiză dimensiunile catastrofei. Se așeză pe trotuar într-o curbă din marele oraș, își puse capul pe genunchi și începu să plîngă.

Capitolul 29

„Toate lucrurile bune vin la cel care așteaptă.

Nu știu cine a zis asta pentru prima dată, dar întotdeauna am considerat că e o afirmație justă.

Aștept.

Sînt un observator.

Sînt capabil să văd semnele.

Iar dimineața am mai primit unul.

Chiar acum, cînd scriu, nu pot preciza cu exactitate cum de am știut că asta era ceea ce căutam.

Ce așteptam.

Ce visam.

La prima vedere, anunțul nu ieșea cu nimic în evidență.

Un anunț mititel, aparent nesemnificativ, pentru o casă aparent nesemnificativă.

Și totuși, ceva a continuat să-mi atragă atenția și, foarte curînd, s-a ridicat din mijlocul celorlalte anunțuri ca un far strălucitor în noaptea adîncă.

O lumină care-mi întindea brațele, care mă atrăgea.

Am încercuit anunțul cu roșu, desigur, și presupun că trebuie, totuși, să am în vedere și posibilitatea unei erori.

De aceea am mai însemnat și alte reclame ale altor case și, deși mă voi duce să le vizitez și pe acestea, intuiția îmi spune că prima este cea mai potrivită.

După ce voi vizita casa și mă voi asigura că acela este locul în care ea trăiește, voi copia anunțul în jurnal, așa cum am procedat și cu celelalte două fete.

Aş putea foarte bine s-o fac acum, atît de puternică e credinţa mea, dar din nou îmi amintesc că trebuie să fiu răbdător şi să aştept pînă cînd totul se va dovedi că e aşa cum am visat.

Lucrurile se aranjează perfect de la sine – mult mai bine decît mi-am imaginat eu vreodată.

Nu va mai dura mult.

Pot avea răbdare.

Trebuie să am răbdare.

Şi voi avea răbdare.

Dar cît de greu îmi e, căci dorinţele mele sînt atît de sfîşietoare..."

Capitolul 30

„Mama."

Lindsay se concentră asupra cuvîntului ce devenise mantra ei, repetîndu-l întruna în tăcerea ce domnea peste întunericul sufocant. Uneori o ajuta să cadă într-un somn agitat.

Dar de cele mai multe ori – la fel ca și acum – reprezenta singurul lucru care îi păstra speranța vie.

Cumva, mama ei o va găsi; va ști ce se petrecuse cu ea; va veni să o salveze.

„Mama."

Trebuia să apară cît mai curînd, înainte ca bărbatul – *monstrul* – să uite de Shannon și s-o chinuie pe ea.

„Shannon."

Numele celeilalte fete îi răsună în minte. De cînd era aici? De unde venea?

Și ce îi făcuse bărbatul?

Lindsay nu voia să se gîndească prea mult la asta, dar oricît de tare se străduia, în imaginația ei se formau tot felul de imagini – viziuni oribile se îngrămădeau una într-alta, amestecîndu-se cu scenele văzute la televizor sau în filme.

Imagini ale bărbatului aplecîndu-se peste corpul schilod al lui Shannon. Cu ochii minții, Lindsay o vedea pe prietena ei de suferință legată, cu trupul gol peste care alergau degetele bărbatului, ce-i atingea brațele și picioarele pentru ca mai apoi să se așeze peste ea. Lindsay simți cum i se face pielea de găină doar imaginîndu-și teroarea din sufletul lui Shannon și, pe măsură ce își închipuia palmele

lui mîngîindu-i sînii lui Shannon, apoi coborînd între picioarele ei, resimți o durere teribilă în propriul pîntec și se trezi că se ferește de o atingere care nici măcar nu exista.

Un geamăt slab îi ieși de pe buzele uscate – atît de slab încît crezu că i se pare –, și setea îi șterse din minte viziunile îngrozitoare în care Shannon era torturată. Acum își închipuia că răpitorul ei uitase sticla cu apă pe podea, că ea reușește s-o înșface într-un fel sau altul, dar, în ciuda senzațiilor extraordinare, știa că este doar o simplă fantezie.

Bărbatul luase sticla cu el.

Nici pic de apă.

Nu mai avea după ce să tînjească.

„Mama..."

Lindsay închise ochii, sperînd că va adormi, dar tresări brusc cînd balamalele de la ușă scîrțîiră și o lumină orbitoare invadă încăperea.

Shannon scoase și ea un geamăt ușor, singurul indiciu după atitea ore că fata încă mai trăia. Apoi Lindsay auzi zăngănitul cătușelor lui Shannon și, un moment mai tîrziu, văzu silueta terifiantă și învăluită în negru ridicîndu-i trupul – moale ca al unei păpuși de cîrpă – și ducîndu-l în întunericul de dincolo de ușă. Chiar înainte să dispară, silueta se întoarse și o privi pe Lindsay, arătîndu-i zîmbetul pictat în roșu sîngeriu de pe masca chirurgicală.

Ea rămase nemișcată, încercînd să-și potolească bătăile iuți ale inimii.

Exista o cale de scăpare. Trebuia să fie! Era sportivă. Avea corpul puternic – mult mai puternic decît al lui Shannon. Dacă găsea o modalitate să-și slăbească legăturile, să se elibereze, poate reușea să-l păcălească pe bărbat, indiferent cine era el.

Pentru a nu știu cîta oară, își testă forțele, încercînd să rupă benzile adezive.

Dar, ca de fiecare dată, acestea rezistară.

Apoi, mult prea repede, el intră din nou pe ușă.

Singur.

Lindsay se chirci cînd el îngenunche lîngă ea și o mîngîie pe păr.

– Bea, îi șopti bărbatul, cu buzele atît de aproape, încît îi simțea răsuflarea pe obraji. Bea, pentru că altfel s-ar putea să mori...

Ridică sticla de apă și îi vîrî paiul printre buze.

Lindsay supse apa înainte să înregistreze semnificația cuvintelor lui, înghițind lacomă gură după gură, știind că sticla va fi îndepărtată după numai cîteva secunde. Își mișca mușchii gurii și ai gîtului cît de tare putea, ignorînd pe cît posibil sunetul vocii lui și atingerea degetelor sale. Dar mult prea repede un zgomot sec din interiorul paiului îi spuse că sticla se golise. Nu-i fusese de ajuns – nu deajuns ca să-i aline limba uscată, să-i înmoaie buzele și să-i hidrateze gîtul.

Acum el o ștergea la fel ca înainte și Lindsay strînse tare din ochi, ca și cum dacă nu l-ar fi văzut, ar fi putut să respingă atingerea vicioasă a degetelor lui pe pielea ei.

„Mama... strigă ea în gînd. Vino și găsește-mă, mama."

– Hai cu mine, spuse silueta neagră cu mască bizară după ce termină cu spălatul și curățatul fetei.

Lindsay simți cum strînsoarea cătușelor din jurul încheieturilor slăbește și, pentru o clipă, sufletul i se umplu de speranță. Dar o secundă mai tîrziu, cînd pricepu că e prea epuizată ca să încerce să fugă, licărul de speranță pieri.

Degetele de la mîna lui dreaptă o apucară strîns de braț ca într-o menghină și o ridicară de pe saltea, ținînd-o ușor de perete cu o singură mînă. Opuse rezistență, dar ultimul strop de energie se risipi și nu reuși decît să scoată un țipăt ce aducea mai mult cu un scîncet.

– Gura, porunci el. Ți-am adus ceva nou să te îmbraci.

Fără să înțeleagă prea mult din ce se întîmplă cu ea, privi spre bucata de cîrpă pe care bărbatul o ținea în mîna cealaltă și își dădu seama că e vorba de o rochie.

O rochie de păpușă.

Folosind un cordon pe care îl trecuse prin ambele mîneci ale rochiței, necunoscutul îi legă veșmîntul în jurul taliei.

Partea de jos a rochiei de-abia dacă îi acoperea vintrele.

Sprijinind-o de parcă ar fi fost invalidă, o conduse pînă la ușa prin care o purtase pe Shannon doar cu cîteva momente în urmă. Dacă îi dădea drumul, știa că va pica lată.

Şi mai ştia că dacă va cădea, atunci el o va trîri pur şi simplu, ca pe o păpuşă stricată.

Dar el nu-i dădu drumul. Dimpotrivă, o ajută să treacă peste prag şi intrară într-un tunel întunecat, umed şi rece care mirosea a mucegai şi a putregaiuri.

Lindsay se chinui să ţină pasul cu el, să se mişte în acelaşi ritm, dar jumătate din drum el o trîri mai degrabă de-a lungul podelei.

Ajunseră la nişte trepte din lemn şi, cînd începură să le urce, degetele lui se încleştară şi cu mai multă forţă în jurul braţului ei. Tălpile ei se bălăngăneau, lovindu-se de scară şi mulţumi cerului cînd intrară într-o altă cameră printr-un chepeng.

Aici, Lindsay o zări pe Shannon întinsă pe o masă, cu încheieturile şi gleznele legate. Era numai piele şi os, iar părul ei nespălat atîrna în laţe unsuroase. O cîrpă mizerabilă, ce fusese odată probabil tot o rochie ca a ei, era singurul lucru care o acoperea.

Fata îşi ţinea ochii închişi, iar Lindsay nu-şi putea da seama dacă este măcar conştientă.

Peste gură avea lipită o bucată de bandă adezivă de un argintiu strălucitor pe care bărbatul desenase acelaşi zîmbet grotesc, sîngeriu şi lasciv.

– Vezi cît de mult îi place? şopti el. Şi pe tine o să te fac să-ţi placă.

În timp ce Lindsay o privea pe Shannon cu oroare mută, bărbatul o forţă să se aşeze pe unul dintre scăunelele pentru copii ce înconjurau masa.

Îi prinse mîinile la spate şi gleznele de picioarele scaunului cu aceeaşi bandă adezivă care o ţinuia pe Shannon de masă. În cele din urmă, îi trecu şi peste gură o bucată lată.

Scoase un marker roşu dintr-un buzunar al pardesiului său negru, şi Lindsay înţelese că foarte curînd va arăta la fel ca el şi ca fata cealaltă.

– E foarte important să ne zîmbim unul altuia, rosti el blînd în timp ce desena. Pentru că numai aşa ştim că ne iubim, nu?

După ce termină, puse capacul markerului şi îi şterse lui Lindsay cu brutalitate o lacrimă ce i se scurgea pe obraz. Lăsîndu-se pe vine lîngă ea, o privi fix în ochi.

– Nu-i așa că e distractiv? întrebă el pe un ton atît de rece că o făcu să se cutremure. Să ne jucăm așa cu toții, exact cum făceam pe vremuri!

Brusc, se ridică în picioare și se așeză în spatele ei. Își trecu degetele peste chipul fetei.

– Atît de dulce...

Degetele coborîră spre gît, apoi ajunseră în zona sînilor.

– Atît de pură...

Lindsay voia să urle, să se smulgă din atingerea lui și să se repeadă asupra lui ca să-l lovească. Din păcate era strîns legată de scaun și chiar dacă ar fi țipat, nimeni, cu excepția lui Shannon, nu ar fi auzit-o.

Așa că se resemnă și nu se mișcă deloc, refuzînd să conștientizeze atingerea lui, refuzînd să-i ofere satisfacția oricărei reacții din partea ei.

Pe neașteptate, el își retrase mîna.

În schimb, o privi vreme îndelungată.

Și în cele din urmă vorbi.

– Vei învăța, spuse el încet. Vei învăța așa cum am învățat și eu.

Se întoarse și îngenunche lîngă Shannon.

Și Lindsay privi șocată cum el începe să-i facă lui Shannon toate acele lucruri pe care și le imaginase cu puțin timp înainte.

Își răsuci capul, dar mîna lui o plesni peste față. Gura i se umplu de gustul lesios al sîngelui cînd dinții îi sfîșiară obrazul pe dinăuntru.

– Uită-te, porunci bărbatul. Cum poți să înveți să mă iubești dacă nu te uiți?

Îndurerată, cu ochii plini de lacrimi usturătoare și sufletul prădă unei terori de neimaginat, Lindsay privi tăcută „lecția" oferită de bărbat.

După ce acesta termină cu un oftat care mai degrabă suna a ușurare, decît a extaz, sări în picioare și se aplecă din nou asupra ei.

– Vezi? întrebă el, săltîndu-i bărbia, astfel încît ea să nu-i poată evita privirea. Ne iubim unul pe altul. De aceea zîmbim. Pentru că ne iubim și ne place să ne jucăm împreună.

Taie banda adezivă cu care prinsese gleznele şi încheieturile lui Shannon, după care o ridică. Cu un braţ în jurul taliei ei şi cu celălalt ţinându-i mîna pe după gîtul lui, o trîri spre trapa de unde începeau scările.

Lindsay ştia că în cîteva momente se va întoarce.

Se va întoarce după ea.

„Mamă, strigă ea în tăcere încă o dată. Vino şi găseşte-mă, mamă..."

Capitolul 31

Neville Cavanaugh puse primul dintre crinii înfloriți în grădină într-o vază și o așeză delicat pe tava cu micul dejun. Chiar dacă domnul Shields încă mai dormea în bibliotecă, cel puțin părea că își recăpătase în sfîrșit, cît de cît, apetitul. Poate că dacă ciocănea la ușa bibliotecii... Dar înainte să-și termine gîndul și să ridice tava, ușa de la bucătărie se deschise și Patrick Shields în persoană păși în încăpere.

Iar în dimineața asta nu purta pijamale și halat. Dimpotrivă, era proaspăt ras și spălat. Îmbrăcase o pereche de pantaloni fini din lînă albă și un tricou polo negru și arăta mai îngrijit și mai în formă ca niciodată în ultimele luni.

Mai exact, de la Crăciun încoace.

Indiferent de locul în care se dusese Patrick cu două nopți în urmă, probabil că îi făcuse mai mult bine decît ar fi crezut chiar el că este posibil.

– Bună dimineața, Neville, spuse Patrick. Cred că o să mănînc în salon în dimineața asta. E o zi atît de frumoasă.

Neville duse tava în salon, unde resturile propriului mic dejun încă mai rămăseseră pe masă. Se apucă imediat să curețe.

Patrick Shields ridică ziarul pe care Neville obișnuia să-l citească mereu, de vreme ce stăpînul său nu-i mai arăta nici un interes de atîta timp.

Neville aranja farfuriile pentru micul dejun, așeză pe tavă vasele folosite de el și așteptă ziarul. Patrick își ridică privirea spre el.

– Mulțumesc, dar cred că astăzi o să-l citesc.

Ochii lui se îndreptară din nou spre povestea pe care și servitorul său o citise cu o jumătate de oră mai devreme. Știrea despre fata care dispăruse, Lindsay Marshall.

– Ai mai auzit ceva despre fata asta? întrebă el.

– Nu, domnule, răspunse Neville, în timp ce ștergea firimiturile de pe masă. Doar ce am citit în ziar.

– Claire o cunoaște pe mama fetei, replică Patrick. Mi-a zis că și eu am cunoscut-o la o strângere de fonduri. Ce lucru îngrozitor.

– Nici nu-mi pot imagina prin ce trece, murmură Neville.

Din nou, stăpânul său își ridică privirea, și buzele lui se strânseră într-o linie subțire.

– Nu, spuse el. Bănuiesc că nu poți. Dar eu pot.

Neville simți cum se înroșește când privirile li se întâlniră. Apoi ridică tava și părăsi camera, iar Patrick își reluă lectura ziarului, concentrându-se asupra articolului respectiv. Se scursese mai bine de o săptămână, fără nici o veste. Familia fetei înnebunise și era de înțeles.

Spre deosebire de Neville Cavanaugh, Patrick putea chiar mai mult decât să-și imagineze ce sentimente îi încearcă pe părinți.

Știa exact cum se simt.

Mai citi povestea o dată și își aminti cuvintele rostite cu două nopți în urmă de bărbatul care-și pierduse gemenii.

„Găsește pe cineva care suferă la fel ca tine și încearcă să-i dai o mână de ajutor."

Apucă telefonul pe care Neville îl lăsase pe masă și formă numărul de la Informații unde solicită să fie pus în legătură cu poliția din Camden Green, apoi așteptă.

Discută cu mai multe persoane înainte să dea de persoana pe care o căuta.

– Sergent Grant.

– Sergent Grant, la telefon Patrick Shields.

– Domnule Shields, zise Grant, vocea lui pierzându-și imediat tonul neutru.

Deși nu mai vorbise cu Patrick Shields încă de când erau copii, polițistul știa perfect cine este el – și ce i se întâmplase familiei lui – la fel ca toți ceilalți locuitori din Camden Green.

– A trecut ceva vreme. Cum vă mai descurcați?

– Binișor, replică Patrick. Mulțumesc de întrebare. Dar n-am sunat ca să discutăm despre mine. Sînt interesat de cazul fetei familiei Marshall. Mă întrebam dacă s-au făcut ceva progrese?

Sesiză șovăiala sergentului.

– Mă gîndeam că aș vrea să fac ceva pentru părinții ei, explică el. Pentru că Grant tot nu răspunse, Patrick continuă:

– Cred că știu ce este în sufletul lor.

O altă pauză și Patrick se gîndi că poate mai bine nu ar fi sunat.

– În fine, poate... începu el, apoi se forță să-și termine propoziția. Mă gîndeam că poate dacă aș oferi o recompensă...

Glasul i se frînse și pentru a doua oară se întrebă dacă nu făcuse o greșeală și dacă n-ar fi fost mai bine să-și țină gura.

Atunci însă, Grant răspunse:

– Nu se știe niciodată. Uneori, recompensele aduc și noi piste de căutare. E foarte generos din partea dumneavoastră.

– Atunci ne-am înțeles, se repezi Patrick. Crezi că zece mii de dolari ar ajuta?

– Pe mine m-ar face cu siguranță să sun, spuse Grant. Dar ar trebui să informați și familia despre asta. Ei sînt cei care hotărăsc. Dar dacă vor fi de acord, eu n-am nimic împotrivă.

Veni rîndul lui Patrick să păstreze tăcerea.

– E vreo problemă cu asta? întrebă Grant cînd pauza se lungi prea mult.

– Ăăăă... păi... bine, aș prefera ca sursa să rămînă anonimă. Așadar, dacă nu vă cer prea mult, n-ați vrea să informați dumneavoastră familia?

– Înțeleg, zise Grant. Sigur că da. Imediat ce am un răspuns, vă sun.

Patrick încheie convorbirea, așeză telefonul pe masă și luă o brioșă cu gem de afine din coșul lăsat de Neville. O desfăcu și întinse untul pe cele două jumătăți aburinde, după care se uită pe fereastră spre Sound.

Era, într-adevăr, o zi frumoasă.

În bucătărie, Neville Cavanaugh așeză încet receptorul la loc în furcă.

Capitolul 32

„Cînd voi învăța? Cînd voi învăța vreodată?

Cînd am răbdare – cînd păstrez controlul – lucrurile se petrec exact așa cum ar trebui să se petreacă.

Au loc pînă și miracole.

Lucrurile se aranjează de la sine, fără ca eu să depun nici cel mai mic efort.

Dar cînd acționez cu impulsivitate – și astăzi așa m-am comportat – dezastrele sînt inevitabile.

De-abia am scăpat după-amiază, și asta pentru că mi-am pierdut răbdarea și am fost și impulsiv, cea mai proastă combinație posibilă.

Partea cea mai ciudată e – nu prea sînt sigur cum s-a întîmplat totul – că m-am trezit în vecinătatea casei pe care am văzut-o în ziar, dar nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Adică nu am nici o amintire conștientă, deși dacă s-ar apuca cineva să-mi analizeze suficient de atent psihicul, atunci... dar nu mai contează.

Ideea e că nu m-aș fi dus niciodată acolo fără o pregătire corespunzătoare, fără o planificare corectă, fără să organizez în detaliu tot evenimentul.

Și totuși, cînd m-am trezit în preajma ei, am fost copleșit de o dorință nebună să văd casa chiar atunci. Nu eram în stare să mai aștept momentul potrivit.

Apoi, parcă pentru a-mi sublinia și mai tare eroarea, am renunțat la precauții și am parcat chiar peste drum, dar la două case mai jos.

N-ar fi trebuit ca asta să constituie o problemă. Tot ce-mi doream era să arunc o privire iute.

Să-mi fac o impresie generală.

Să aflu dacă senzația pe care am trăit-o când am descoperit anunțul era una reală.

Probabil că mă țăcănisem.

Mai rău, mă prostisem – am fost un idiot cu i mare.

Casa s-a dovedit perfectă. Micuță și îngrijită, cu un răzor de flori încîntătoare de-a lungul aleii.

Dar aura ei m-a izbit cel mai tare. Aproape vizibilă, învăluia clădirea într-un sentiment minunat de dragoste și tandrețe, cu toate că am perceput și un iz ușor de tristețe – poate și urmele unei tragedii.

Instinctiv, mi-au plăcut oamenii care locuiau acolo și în adîncul sufletului meu am știut că cineva dinăuntrul ei va juca un rol semnificativ pentru mine. Da, exista un motiv bine întemeiat pentru care casa îmi vorbise din micul anunț din ziar, iar atunci când m-am aflat în fața ei, mi-a întărit presimțirile, strigîndu-mă cu voce tare.

Ar fi trebuit să plec pe loc.

N-am făcut-o.

Și uite-așa a avut loc primul incident: un camion mic ce venea pe stradă m-a ocolit în ultima clipă și șoferul m-a claxonat ca și cum era vina mea că aproape m-a lovit, cînd era destul de evident că nu fusese atent la direcție. M-a ratat la mustață aș zice, apoi a apăsat frînele pînă la fund și a dat cu spatele pînă cînd a ajuns în dreptul meu. M-a privit furios, ca și cum eu aș fi fost cel vinovat! Fără să mai stau pe gînduri, m-am lipit de banchetă într-o încercare automată de a evita să fiu văzut, dar el a crezut cu siguranță că sînt un laș și m-a privit îndelung. Un moment mai tîrziu, a demarat cu scrîșnet de cauciuc și a dispărut după colțul străzii.

Ar fi trebuit să-mi iau tălpășița imediat și să șterg de pe listă mea casa și ocupanții ei, dar înainte să pornesc motorul, o altă mașină a parcat chiar în fața casei.

Mai întîi, o fetiță – un copil absolut adorabil – s-a dat jos. Micuță și dulce, cam de cinci anișori, purta o rochiță roz și avea două codițe prinse cu elastice asortate. A alergat pe alee, a urcat scările pînă pe verandă și apoi s-a oprit, așteptînd pe cineva.

Apoi mama ei a coborît și am știut că nu mă înșelasem! Înaltă și zveltă, cu o grație înăscută, ea mi-a demonstrat că instinctele mele erau întotdeauna corecte.

Mama şi-a luat la revedere de la şofer, a închis portiera şi a pornit spre uşa de la intrare. Şi-atunci, al doilea ghinion, s-a oprit ca să smulgă o buruiană ce crescuse printre florile ei frumoase.

Probabil că a simţit intensitatea privirii mele, pentru că şi-a întors capul şi s-a uitat direct spre mine.

Are ochii căprui – întunecaţi, aproape negri – exact aşa cum trebuie să fie.

N-aveam cum să mă mai feresc, şi privirile ni s-au întîlnit. Pentru o clipă, între noi s-a stabilit o legătură perfectă, dar ea s-a îndreptat de spate şi s-a grăbit să intre în casă împreună cu fiica ei.

Înainte de a închide uşa, s-a mai întors o dată să mă privească.

Am rămas pe locul meu pentru alte şaptezeci şi şapte de secunde, ştiind că e mai bine să pretind că aştept pe cineva decît să plec imediat. Dar cînd am pornit în sfîrşit motorul maşinii şi m-am îndepărtat încet de curbă, am zărit una dintre perdele mişcîndu-se.

Ştiu că m-a urmărit cînd am plecat.

Asta nu e bine. Nu e bine deloc."

Prostii!

Oriunde se uita, Ellen Fine vedea numai *prostii*. Nimic valoros. Nimic pe care să-l dorească. De fapt, nici nu-şi mai amintea de unde veneau toate astea. Dar iată-le acum, toate achiziţiile făcute în cinci ani petrecuţi în casa asta mică, îngrămădite pe podea într-o stivă ce devenea din ce în ce mai mare. Deja umpluse trei saci de plastic cu vechituri ce avea să ajungă la groapa de gunoi şi pregătise aproape douăsprezece cutii în care se găseau jucăriile lui Emily, rafturi întregi de cărţi şi o mulţime de dosare.

Pentru o clipă aproape că-şi dori să se fi măritat cu tatăl lui Emily – cel puţin atunci ar fi avut pe cineva care s-o ajute să facă o selecţie şi să ia o decizie în privinţa lucrurilor ce urmau să fie aruncate sau păstrate. Dar dacă s-ar fi căsătorit cu Danny, micuţa vilă ar fi fost neîndoielnic mult prea mică pentru ei trei. Şi într-un final, Danny tot ar fi fugit cu Brenda Lansky şi nu s-ar fi schimbat nimic.

Danny – împreună cu Brenda – dispăruse şi odată cu el şi pensia alimentară lunară pentru Emily. Ceea ce i se păru absolut firesc lui Ellen; că doar nu se aştepta ca Danny să îşi întreţină atît fata, cît

și prietena, nu? Și uite-așa se mută ea înapoi în Missouri, în casa părinților ei, pentru că nu-și mai permitea să stea în Long Island.

Nu-și mai permitea nici măcar căsuța asta din Smithton, care nu era nici măcar pe jumătate de frumoasă ca cele din Camden Green, la doar câțiva kilometri depărtare de șoseaua 25A.

Era Ziua Bunăvoinței și ziua în care se lua gunoiul, iar simbătă proprietatea ei avea să fie scoasă la vânzare. Pufni în râs când își dădu seama că mica ei vilă și mobila dinăuntru numai „proprietate" nu puteau fi numite.

Problema era că avea dubii în ceea ce privește vânzarea casei, pentru că asta însemna să renunțe la tot ceea ce strânsese în viața ei, să-i suporte pe toți oamenii aia tropăind prin camere, să primească oferte ridicole pentru mobila ce-i mai rămăsese. Iar ea va fi nevoită să accepte, pentru că nu-și permitea să expedieze nimic în Missouri, de vreme ce locuința părinților ei gemea deja de mobilă. Dar nu pierderea lucrurilor o supăra. Ci mai degrabă ideea unor străini care să-i invadeze casa. Și poate că ar fi reușit să treacă și peste acest aspect, dacă nu ar fi zărit pe cineva pe stradă, urmărind-o pe ea și pe Emily.

Îi simțise ochii imediat ce Marla Williams o lăsase acasă și inițial vrusese chiar s-o roage pe Marla să rămână. După aceea însă, i se păruse că se comportă prostește, că persoana din mașină probabil că nu urmărea pe nimeni.

Așa că nu spusese nimic.

Ochii lui continuaseră să o privească și când se îndreptase spre ușa de la intrare.

Se aplecase ca să smulgă o buruiană și se uitase la bărbatul din mașină, iar pentru o secundă privirile li se întâlniseră și o groază rece îi pătrunsese în suflet. Se răsucise și se repezise să intre în casă. După un minut el plecase, lăsând-o îngrozită de schimbul lor de priviri.

Primul instinct a fost să sune la poliție, dar chiar când gândul i-a trecut prin minte, l-a alungat repede. Ce să le spună? Că văzuse un bărbat într-o mașină care se uitase la ea? Polițiștii ar fi zis că e sărită de pe fix. În plus, nici nu prea își aducea aminte cum arăta individul. E adevărat că stătea în mașină, dar ciudățenia era că, deși îl privise fix în față, nu-și mai amintea nimic despre el. Nici dacă

obrajii lui erau graşi sau supţi, nici dacă avea buzele subţiri sau nasul gros.

În fond, nici nu mai ştia ce culoare avea maşina, darămite să mai şi specifice modelul sau anul de fabricaţie.

Prin urmare, la revedere, poliţişti!

După aceea încercase să uite întregul incident, dar în zadar, mai ales că senzaţia de groază îi stăruia şi acum în suflet.

Ce naiba voia de la ea?

Şi dacă se întorcea?

Dacă venea la vizionare şi intra direct în casa ei?

Se străduí să îşi înăbuşe astfel de gînduri prosteşti şi să se convingă că nu se întîmplase nimic şi nici nu avea să se întîmple. Dar, oricît de aprig se lupta cu ea însăşi, tot nu reuşea să scape de fiorul acela oribil. Poate că ar trebui să anuleze vizionarea pentru agenţi şi să deschidă casa sîmbătă sau duminică. Atunci ea şi Emily şi-ar împacheta doar obiectele dragi, s-ar urca în mica lor Honda şi s-ar întoarce acasă la părinţii ei şi la dracu' cu toată mobila aia veche. Poate că agentul va fi în stare să obţină o sumă bunicică pe casă, astfel încît să-i asigure un nou început, pentru că oricum pe mobilă n-avea să cîştige mare lucru.

Culese de pe jos un iepure ponosit cu urechi mari şi o fundă galbenă în jurul gîtului. Emily nu se mai jucase cu el de mai bine de un an. Îl îndesă în cutia pentru săraci şi ridică următorul obiect pentru evaluare. O cutie muzicală. Răsuci cheiţa, încercînd să-şi amintească de unde o avea, dar nu se auzi nici o melodie.

Stricată.

La gunoi.

Emily coborî din dormitorul ei cu braţele pline de cărţi.

– Şi astea, mamă.

Ellen luă cărţile de colorat de la fiica ei.

– Oh, draga mea, sînt prea multe cărţi ca să le ducem la bunica. În plus, ele nu mai sînt bune pentru tine – de ce nu vrei să le dăm unor copii care nu ştiu să citească la fel de bine ca tine.

– Nu, se împotrivi Emily. Le vreau.

Apoi ridică iepurele din cutia pentru săraci şi-l strînse la piept.

Ellen oftă. Dacă Emily n-ar fi văzut iepurele, nu ar fi fost nici o problemă, dar acum era prea tîrziu.

– Emily, iubito, tot ce luăm trebuie să intre în mașina noastră. O să ne cumpărăm lucruri noi în Missouri. Jucării mai frumoase.

– Dar eu am nevoie de Mr. Spanky, spuse Emily, îmbrățișînd iepurele.

– Iubito...

– *Tati* mi l-a dat.

Ellen așeză cu blîndețe cărțile în cutia pentru săraci și îi dădu voie lui Emily să păstreze iepurele. De cînd se făcuse nevăzut, Danny devenise un zeu în ochii copilei și, cu toate că știa că va veni o vreme cînd fata va înțelege ce hram poartă tatăl ei, se hotărî să nu-i spulbere iluziile deocamdată.

– Bine, iubito, dacă tati ți l-a dăruit poți să-l păstrezi, dar va trebui să renunțăm la cărți.

Emily se întoarse fără o vorbă și cără iepurele în camera ei, urcînd scările la fel de repede pe cît le coborîse.

Amintirea bărbatului din mașină – și a cărui imagine nu-i mai ocupase mintea cît vorbise cu fetița – reveni în forță și realiză brusc că acesta nu o urmărise doar pe ea, ci și pe Emily.

Toate gîndurile despre vînzarea mobilei se risipiră de parcă nici n-ar fi existat.

După vizionarea publică, se vor întoarce, își vor face bagajele cît vor putea de repede și vor pleca.

Vor lăsa în urmă Smithton, zilele petrecute alături de Danny, dar și casa asta. În plus, vor fi departe de bărbatul din mașină.

Capitolul 33

„O să mor."

„Nu, n-am să mor", se împotrivi Lindsay în sinea ei. Dar chiar cînd murmură printre buze aceste cuvinte, incantația hipnotică se auzi din nou în capul ei.

„O să mor... O să mor..."

Lindsay pierduse noțiunea timpului; n-avea nici cea mai vagă idee cît timp trecuse de cînd era ținută între zidurile ciudatei camere pentru copii și nici nu știa dacă e noapte sau zi.

Era însă absolut sigură că bărbatul care o răpise din casa ei era nebun de legat.

Era nebun și avea s-o omoare așa cum o omora pe Shannon.

Se afla din nou în mica încăpere bizară, ale cărei ferestre fuseseră acoperite cu hîrtie. Casa era iluminată cu ajutorul luminărilor așezate pe fiecare suprafață plană. O legase cu bandă adezivă de unul dintre scaunele miniaturale și trebuia să respire pe nas, încet și constant, ca să nu vomite din cauza tamponului de vată pe care răpitorul i-l îndesase în gură. Nu se simțise în stare să se mai zbată atunci cînd el o cărase de-a lungul tunelului, tîrînd-o din pivnița întunecată unde ea și Shannon zăceau pe saltelele umede în orele în care nenorocitul nu avea chef să se „joace" cu ele.

Dar acum, se aflau iarăși aici, prinse de scaunele lor, cu parodiile acelea hidoase de zîmbete pictate peste guri, iar bărbatul care le tortura se agita de jur împrejur ca o stafie dintr-un coșmar ce nu se mai termina.

Un ibric de ceai fusese așezat pe o sobă micuță – pe jumătatea celei pe care o avea acasă. Inițial crezuse că e de jucărie, până când observase flăcăruia ce se ridica dintr-un arzător și, deși la început nu bănuise care sînt intențiile lui, se lămuri când bărbatul se apucă să așeze pe masa dintre ea și Shannon un set de ceai minuscul. Masa fusese acoperită cu o față de masă pătată și roasă pe la colțuri, care trebuie să fi fost foarte frumoasă pe vremuri, când modelele brodate meticulos fuseseră noi și curate. Așa cum arăta acum nu făcea altceva decît să adauge o notă macabră întregii scene.

Chiar dacă stătea complet nemișcată, Lindsay urmărea cu atenție fiecare mișcare a răpitorului. Acesta așeză cîte o ceașcă și o farfuriuță cu o linguriță de argint în dreptul fiecăruia.

Ce se va întîmpla cînd va turna ceaiul? Le va îndepărta măcar banda lipicioasă și vata din gură ca să poată bea?

Dacă va face așa, știa exact cum va proceda. Va țipa cît o vor ține plămînii, nădăjduind ca cineva din afara camerei de joacă să o audă.

Pînă atunci însă trebuia să aibă grijă să nu se înece cu materialul din gură.

De partea cealaltă a mesei, capul lui Shannon atîrna cu bărbia în piept. Fata ținea ochii închiși.

Murise?

Nu. Lindsay zări o ușoară tresăltare a sînilor, semn că încă mai răsufla. Pur și simplu nu mai avea forța necesară să stea dreaptă.

Pe neașteptate, bărbatul se aplecă spre ele.

– Bună dimineața, doamnele mele, spuse el cu o voce ciudată. Ce drăguț din partea voastră să veniți să luați ceaiul cu mine.

În mînă avea ibricul din care ieșeau aburi.

Era dimineață? Ei i se părea că ar fi noapte, dar cum putea fi sigură cînd luminările ardeau peste tot și ferestrele erau acoperite?

– O să ne distrăm pe cinste azi, nu? îi se adresă vesel bărbatul. Toți trei, da?

Turnă apa fierbinte în cești cețile de ceai din dreptul fetelor. În mijlocul mesei, bolul de zahăr gol și vasul pentru lapte se potriveau cu setul de porțelan crăpat și ciobit.

– Nu-i așa că am aranjat o masă încîntătoare?

Puse ibricul la loc pe sobiță, apoi se lăsă pe vine pentru a se așeza pe scăunelul dintre Lindsay și Shannon. Își ridică ceșcuța – cu degetul mic perfect drept – și o apropie de buze.

Se prefăcu amuzat că soarbe puțin.

– Mmmmm. Chiar e bun. Ceai chinezesc cu aromă de portocale – preferatul meu dimineața.

Sorbi din nou și-și mută privirile de la una la alta.

– Ce s-a întîmplat? se răsti el. Ceaiul nu e pe gustul vostru?

Vocea i se ascuți ca a unui copil răzgîiat.

– De ce nu beți? Doar e o petrecere cu ceai! Petrecerea *mea!* Voi trebuie să faceți ce vreau eu.

Le cercetă încă o dată, pe rînd.

– N-am dreptate? întrebă el furios. Nu așa se petrec lucrurile? Nu așa a fost întotdeauna?

Deși era îngrozită de tonul lui, Lindsay întrezări șansa de a scăpa de banda ce-i acoperea buzele și de vata din gură, chiar dacă numai pentru un moment sau două. Se străduí să clatine din cap și se uită la el cu ochi în care credea ea că se putea citi implorarea.

Numai că bărbatul o ignoră; se întorsese deja spre Shannon.

– Bea-ți ceaiul, îi porunci el, dar Shanon părea dusă de pe lumea asta.

Glasul lui căpătă note isterice.

– Nu mă distrez cum ar trebui, spuse el. Poate ar fi mai bine să vă disciplinez.

Se ridică de pe scaun, se apropie de Shannon și apucă ceașca ei cu apă fiartă. Îi sălta capul, înfigîndu-și mîinile în părul ei și încercă să-i toarne lichidul în gură. Acesta alunecă pe banda adezivă și se scurse – înroșit de la carioca zîmbetului grotesc – în jos pe piept.

Cînd apa opărită îi atinse pielea, Shannon tresări și deschise ochii. Un geamăt înăbușit răzbătu prin ghemotocul de vată cînd dădu să țipe de durere.

– Bea-ți ceaiul! îi ordonă din nou bărbatul. Bea-l!

Fără milă, o împinse pe fată cu brutalitate și scaunul se răsturnă pe spate.

– Și tu, urlă el, răsucindu-se și privind-o furios pe Lindsay. Aveam o părere mai bună despre tine – credeam că ești mai politicoasă!

Se apropie de ea, mişcîndu-se încet, iar inima lui Lindsay începu să bată cu putere. Nu reuşea să inspire suficient aer prin nări şi pentru o clipă crezu că o să leşine.

– Bea-ţi ceaiul! insistă el.

Nu-i mai rămase altceva decît să clatine disperată din cap, făcînd tot posibilul să-i comunice că se supune dorinţelor lui.

– O să vă jucaţi cu mine! zbieră bărbatul. O să vă jucaţi cu mine exact cum am eu chef. Nu pricepeţi? Trebuie să *vă jucaţi cu mine!*

Pe neaşteptate, el ajunse în spatele lui Lindsay, îi sfîşie banda din jurul gleznelor, iar ea înţelese cu o claritate uluitoare ce avea să facă.

Şi apoi, ceea ce prevăzuse se întîmplă. O smulse de pe scaun şi o aruncă pe măsuţă. Cioburile de porţelan îi intrară în piele, iar bolul de zahăr şi vasul de lapte gemură sub greutatea ei.

Cînd se aplecă asupra ei, întrezări şi şansa pe care o aştepta. În timp ce el se descheia la pantaloni, Lindsay îşi încordă piciorul şi-l izbi direct sub pîntece cu o asemenea forţă, încît se surprinse şi pe ea însăşi.

Văzu în ochii bărbatului teama şi durerea, după care el se îndoi de mijloc şi căzu pe podea, zvîrcolindu-se şi gemînd.

Imediat, Lindsay se rostogoli de pe masă şi se repezi spre uşa micuţă a camerei.

Abia atunci văzu încuietoarea şi lacătul.

În timp ce bărbatul se căznea să se ridice, ea se năpusti spre uşa din podea, o porni în jos pe scări şi se cufundă în întunericul tunelului pînă cînd ajunse în încăperea unde le ţinea el de obicei.

Îl auzea venind în urma ei, aşa că îşi smulse banda adezivă şi ghemotocul de vată din gură şi încercă să se mişte mai iute. Dar bezna era profundă şi dacă se împiedica...

Gîndurile îi fură întrerupte de o durere ascuţită în spate. Se răsuci şi dădu cu ochii de răpitorul care avea în mînă un băţ de schi, pe care-l ţinea ca pe o sabie. Cînd Lindsay se ghemui, el o lovi mai întîi peste picioare, apoi direct în stomac. Scînci şi vru să fugă, dar o nouă lovitură în şold o opri.

Bărbatul se pregătea acum s-o plesnească peste faţă.

– Nu! imploră ea, chircindu-se şi apărîndu-se cu disperare.

Vîrful bățului dansa acum în jurul ei, iar fata îl apucă de vîrf, în încercarea de a i-l smulge, dar el trase brusc bastonul, făcînd-o pe Lindsay să alunece.

Urlînd de groază și de durere, se prăbuși pe podea. O clipă mai tîrziu, necunoscutul o prinse și o tîrî pînă la salteaua ei.

Trîntită pe spate, gîfîind, privi zîmbetul oribil pictat peste mască.

– Sînt furios, spuse el. Atît de furios, încît am să te pedepsesc. Nu vreau, dar n-am încotro.

– Lasă-ne să plecăm, îl rugă Lindsay. Te rog, dă-ne drumul.

El nu părea să-i fi auzit vorbele și îi puse cătușele la mîini, legînd-o din nou de perete. Apoi, în vreme ce ea se uita neajutorată – fără speranță –, ridică sticla de apă deasupra ei și lăsă ca tot lichidul să se scurgă încet pe jos.

– Fată rea ce ești, o admonestă el ca pe un cățeluș neascultător.

După ce goli sticla o aruncă într-un colț și dispăru în tunel.

Așa cum zăcea pe saltea, luptîndu-se cu durerea din mădulare și teroarea din sufletul ei, Lindsay auzea tot mai tare ecoul unor cuvinte oribile.

„O să mor... O să mor... O să mor..."

Încet, pe măsură ce ritmul înnebunitor prelua controlul asupra minții ei, adolescenta își dădu seama că nici măcar nu-i mai pasă.

Poate că ar fi mai bine să moară decît să treacă prin ceea ce îi pregătea bărbatul.

Pentru prima dată suspinele o copleșiră.

Capitolul 34

„Lipsit de sens, gîndi. Dawn D'Angelo. Totul e inutil. Ar trebui să fim cu toții pe stradă și *să facem* ceva!" Numai că nu avea ce să mai facă, așa că ea și restul prietenelor lui Lindsay se adunaseră în biroul lui Sharon Spendler, ca să se pregătească pentru priveghiul din noaptea asta. „Un priveghi, se revoltă Dawn în sinea ei. „De parcă ar fi moartă!"

Se uită în jos la una dintre cele trei sute de copii ale fotografiei lui Lindsay, făcută la începutul clasei a unsprezecea – trei sute de copii pe care le prinsese de insignele ce urmau a fi împărțite în cadrul priveghiului – și aproape că izbucni din nou în plîns. Dar plînsul, își reaminti ea, nu-i făcea nici un bine prietenei ei. Și poate că evenimentul de astă seară va atrage atenția celor care priveau la televizor și cineva îi va suna ca să-i anunțe că au văzut-o undeva pe Lindsay.

Inspirînd adînc, așeză cu grijă una dintre fotografiile micuțe pe o insignă, apoi se lăsă cu toate greutatea pe mînerul mașinii, lipind pe ea imaginea fetei, protejînd-o în același timp cu un plastic transparent. Scoase insigna din mașină și își studie munca.

Dreaptă.

Perfect centrată.

Lindsay arăta minunat, cu părul ei lung, machiajul impecabil și chipul înconjurat de literele verde-închis ce alcătuiau sloganul „Găsiți-o pe Lindsay" și de numărul de telefon gratuit pe care îl obținuse familia Marshall. Așeză insigna în cutia unde le strîngea și se apucă de alta.

Restul majoretelor lipeau poza colegei lor, iar Dawn se întreba dacă și ele se simțeau la fel de frustrate că nu puteau face mai mult. Toate astea păreau cumva... căutã cuvîntul potrivit și pînă la urmă îl găsi: *inutile*. Lindsay trecea prin ce știe ce lucruri oribile, iar ea și restul prietenelor nu reușeau decît să confecționeze niște insigne și să organizeze un priveghi cu lumînări.

De parcă un priveghi ar putea-o aduce înapoi!

Tina McCormick oftă, așeză pe masă ultimul afiș terminat și se uită la Dawn ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

– N-o să rezolvăm nimic cu asta, nu-i așa? spuse ea.

În mod ciudat, auzindu-și gîndurile rostite cu voce tare, frustrarea ei se transformă în mînie.

– Nu fi proastă, Tina. Ba bine că nu. Problema e că încă nu ne străduim îndeajuns!

– Facem tot ceea ce putem face, interveni Sharon Spandler, punînd șase cutii cu lumînări pe masa dintre Tina și Dawn. Cel puțin așa obișnuia bunica mea să zică. Tina, împarți tu astea, te rog? Consuela susține că sînt deja o sută de persoane afară, în fața sălii de sport.

După ce Tina părăsi încăperea și Dawn începu o altă insignă, Hugh Tarlington, care preluase funcția de director al liceului din Camden Green toamna trecută, își vîrî capul pe ușă.

– Cum stăm?

– Sîntem gata, spuse cineva.

Dawn mai lipi o insignă.

– Bun, continua Tarlington.

În timp ce fetele se înghesuiră spre ieșire, trecînd pe lîngă director cu brațele pline de afișe, Dawn îi simți privirea ațintită asupra ei. Inițial crezu că o să-i spună ceva, dar acesta se răzgîndi și trase ușa după el. La scurt timp, Sharon Spandler se întoarse.

Antrenoarea o urmări în tăcere cum își continuă lucrul. Într-un tîrziu, cînd liniștea deveni insuportabilă, îi vorbi:

– Dawn? Nu vii?

Dawn nu putea nici măcar să-și ridice privirea, darămite să iasă afară, în fața tuturor acelor oameni cu lumînări în mîini, știind că mare parte dintre ei credeau în secret că Lindsay murise.

Nu se simțea suficient de puternică.

– Duceți-vă dumneavoastră, zise ea, și nodul de durere din gît aproape că o sufocă.

– Numai dacă vii cu mine, rosti calm antrenoarea. Haide, Dawn. O să facem insigne și mai încolo.

Dawn se pregătea să clatine din cap, dar își dădu seama că, în comparație cu tragedia prietenei ei, priveghiul era floare la ureche. Îi era datoare lui Lindsay, se gîndi ea, și, chiar dacă nu voia să meargă la priveghi – nu voia să se gîndească la rugăciunile ce se vor auzi curînd –, nu mai conta cît de greu îi va fi.

Lindsay avea nevoie de rugăciunile ei și de ale celorlalți.

Termină insigna la care lucra și o îndesă în cutia pe care o ridică în brațe.

Va dărui insignele chiar ea și va cere tuturor celor cu care va vorbi să le poarte. Măcar atît putea să facă și ea.

Ieși din birou, traversă vestiarul fetelor și-și urmă antrenoarea. Dulapul lui Lindsay, asemănător cu al ei de la primul etaj al clădirii principale, era acoperit cu bilețele, inimioare și funde galbene și, la simpla lor vedere, ochii i se umplură de lacrimi.

Se stăpîni însă.

Cînd ajunse lîngă dulapul împodobit, Dawn își lipi degetele de buze și mîngîie apoi metalul rece.

– O să te găsim, Linds, promise ea. O să te găsim și o să vii acasă cît de curînd.

Sharon Spandler o înconjură cu brațul pe după umeri și o strînse ușurel ca s-o îmbărbăteze.

Kara Marshall rămase țintuită locului cînd văzu marea de mașini strînse în parcarea liceului. Nu se așteptase ca mai mult de douăzeci de oameni – poate treizeci maxim – să-și facă apariția la priveghiul pe care Dawn D'Angelo și prietenele ei îl organizaseră, dar locul era atît de plin, mașinile erau parcate aproape una peste alta și foarte multe dintre ele fuseseră lăsate chiar pe peluza din curte. Era pe punctul de a renunța și de a pleca în căutarea unui loc pe marginea străzii pentru Toyota ei, cînd zări pe cineva făcîndu-i semn cu mîna, îndemnînd-o să meargă spre capătul parcării chiar lîngă sala de sport. Pentru o clipă vru să se ducă totuși spre stradă,

dar cînd își dădu seama că acela care se agita era chiar directorul, Hugh Tarlington, îi urmă indicațiile și ajunse în dreptul unui indicator pe care scria „Rezervat pentru Steve și Kara Marshall". Își mușcă buza în timp ce parcă mașina, dorindu-și pentru a nu știu cîta oară ca și Steve să fi fost alături de ea.

Într-adevăr, habar n-avea cum o să treacă peste noaptea asta fără prezența lui.

„Cîte un lucru pe rînd, își spuse ea, și ochii i se umplură brusc de lacrimi. Cîte un lucru pe rînd."

Coborî din Toyota, îi strînse mîna directorului, iar acesta o conduse spre mulțimea care se adunase în fața școlii.

Nu douăzeci sau treizeci. Nici măcar patruzeci sau cincizeci.

Nu, sute de oameni veniseră. Pe mulți îi cunoștea, dar pe marea majoritate nu îi văzuse niciodată în viața ei.

Și toate astea pentru Lindsay.

Scotoci în geantă pînă cînd găsi un pachet cu șervețele, scoase unul și își tamponă ochii.

Pe treptele clădirii se strînseseră toate majoretele, îmbrăcate în uniformă și ținînd în mîini pancarte pe care lipiseră poza lui Lindsay – aceeași poză pe care Kara o lipise pe pereți, pe stîlpi și pe ferestre chiar din ziua în care fata dispăruse.

– Se apropie doamna Marshall, o auzi pe una dintre ele strigînd, și mulțimea se întoarse spre ea, începînd să aplaude, în timp ce Hugh Tarlington urca alături de ea scările.

Ajungînd sus, Kara își îndreptă privirile spre oamenii adunați cu sutele, spre camerele de filmat și spre luminările aprinse și își dădu seama că habar n-are ce ar trebui să zică. Sau ce să creadă. Buzele i se mișcară într-un murmur de neînțeles, apoi reuși să îngaime un cuvînt:

– Mulțumesc.

Parcă sesizînd momentul dificil prin care trecea, directorul o însoți înapoi pe scări și oamenii o înconjurară din toate părțile, atingînd-o, vorbind cu ea, strîngîndu-i mîna ușurel sau sărutînd-o pe obraz. Mintea îi lucra febril, acceptînd cuvintele de încurajare din partea vechilor prieteni, a vecinilor și a cunoștințelor, dar și din partea unor persoane pe care nu le mai întîlnise de ani de zile.

Toate prietenele lui Lindsay, împreună cu părinții și profesorii lor, precum și personalul din cadrul școlii.

Pînă și sergentul Grant se afla acolo, purtînd o pereche de pantaloni kaki și un tricou alb cu mînecă scurtă.

Curînd, Kara folosi și ultimul șervețel, dar explozia de dragoste și de susținere devenea atît de copleșitoare, încît se lăsă în voia lacrimilor.

Dawn D'Angelo se apropie de ea. Kara o strînse în brațe, lipind-o de pieptul ei.

– Mulțumesc, șopti ea. Nici n-ai idee ce...

Glasul i se frînse sub presiunea emoțiilor, însă Dawn înțelesese ce voia să-i spună.

– O s-o găsim, zise prietena cea mai bună a lui Lindsay și, preț de o clipă magică, femeia o crezu.

Din mulțime se ivi și Claire Sollinger, trăsăturile ei aristocratice fiind îndulcite puțin de o expresie îngrijorată. O sărută pe Kara pe obraz, apoi o prinse de umeri și se uită fix în ochii ei.

– Cum te descurci? întrebă ea.

Kara, înghițindu-și un suspin, schiță un zîmbet slab.

– Binișor, răspunse ea. Sînt copleșită, mai adăugă, privind mulțimea.

– Se întîmplă exact cum m-am așteptat, rosti Claire, trăgînd lîngă ea un bărbat puțin mai în vîrstă decît prietena ei. Aș vrea să ți-l prezint pe fratele meu, Patrick Shields.

Patrick strînse mîna Karei și o sărută ușurel pe obraz.

– Îmi pare atît de rău pentru nenorocirea asta.

Privirile li se întîlniră, și Kara observă în ochii lui căprui umbra lunilor lui petrecute în durere.

Aceeași durere pe care o resimțea ea acum.

– Și mie îmi pare așa de rău pentru pierderea pe care ați suferit-o... începu ea, dar tăcu repede cînd conștientiză cît de goale sună asemenea vorbe pentru el și cît de des le auzise, probabil, în ultima vreme.

Patrick o strînse ușor de mînă și femeia știu că nu e nevoie să mai adauge ceva; tragedia pe care o trăiau amîndoi nu se putea descrie în cuvinte. Dar în momentul acela scurt în care privirile li se

întîlniseră, Kara simțise că găsise un punct de sprijin în el. Patrick îi înțelegea perfect sentimentele.

Pe neașteptate, mulțimea tăcu, apoi directorul începu să vorbească. Mulțumi prietenilor lui Lindsay care organizaseră priveghiul și oamenilor care veniseră în semn de compasiune. Din ce în ce mai multe luminări se aprindeau în noapte, pînă cînd strălucirea lor aurie lumină aproape întreaga curte.

– Tocmai ce am fost informat că recompensa pentru orice informație care ar putea duce la găsirea lui Lindsay Marshall a crescut la cincisprezece mii de dolari.

Un murmur se răspîndi printre cei prezenți, și Kara se uită în jur, întrebîndu-se cine oferise banii. De ce oare își păstrase anonimatul?

„Steve ar trebui să fie aici."

Gîndul îi provocă un nou val de lacrimi, dar concentrîndu-se asupra ultimelor cuvinte rostite de director, reuși să se stăpînească.

– Cu toții le dăruim dragostea și sprijinul nostru lui Steve și Karei Marshall, spuse Hugh Tarlington.

Ochii lui cercetară mulțimea pînă cînd ajunseră în dreptul ei.

– Kara, te rog să nu uiți că Lindsay se află în gîndurile, în inimile și în rugăciunile noastre în seara asta, mîine și în fiecare zi pînă o vom găsi. Iar acum, dă-ne voie să te conducem acasă.

Cineva începu să cînte *Amazing Grace* și oamenii porniră la drum peste peluză, alăturîndu-și vocile celui care cînta. Dawn D'Angelo și Patrick Shields mergeau alături de Kara. Fiecare dintre ei o apucă de un braț și marșul lent dinspre liceu spre casa Marshall se porni.

Capitolul 35

Cînd Steve Marshall acceptase invitația lui Russ Doran să bea ceva după orele de program, intenționase să zăbovească doar cîteva minute ca să-și mai tragă sufletul alături de un bun prieten. Dar paharul de Martini îl liniști și-i mai șterse din amărăciune, așa că atunci cînd Russ mai comandă un rînd, Steve socoti că n-are cum să-i facă rău. În timp ce aștepta băutura, se scuză și plecă spre toaleta bărbaților, unde își surprinse imaginea în oglindă.

Nu numai că arăta obosit – ci părea să fi îmbătrînit în numai o săptămînă cu cel puțin zece ani, iar în spațiul dintre sprîncene îi apăruseră niște cute adînci care rămîneau vizibile chiar dacă își întindea pielea cu degetele.

Nu mai avea nevoie de un alt Martini; trebuia să plece acasă.

Dar necazul lui cel mare era că nu-și dorea să ajungă acasă.

Căminul lui, altădată un loc al fericirii și al împlinirii, în care trăise ani de zile ca într-un rai lîngă familia sa, se transformase radical și nu mai reprezenta refugiul atît de mult rîvnit. Dispariția lui Lindsay plutea asupra lor ca un nor sufocant și, ori de cîte ori se găsea acasă, își amintea de neputința lui în fața celor petrecute.

Ar fi trebuit să-și protejeze familia – fetița lui mică – dar dăduse greș.

Întîmplarea îl paralizase atît de tare, încît Kara preluase controlul, concentrîndu-se la maxim asupra activităților despre care ea credea că îi vor aduce fiica înapoi.

Dar Steve avea o premoniție puternică legată de Lindsay, o senzație atît de urîtă încît nu îndrăznea să i-o împărtășească soției lui.

Așa că se vedea nevoit s-o ascundă, fapt care-i măcina teribil sufletul. Pe de altă parte, putea să jure că dacă sufla fie și cea mai mică vorbă Karei despre ceea ce credea – și anume că nu o vor mai vedea niciodată pe Lindsay – ea nu ar începe să plîngă și nici nu va încerca să-i scoată din cap o asemenea prostie.

Dimpotrivă, va fi minioasă pe lipsa lui de credință și-l va considera un trădător, un părinte rău și un soț îngrozitor.

Undeva în adîncul sufletului său, știa că ea are dreptate.

Era un tată rău și un soț îngrozitor, pentru că, oricît de mult se străduise să facă totul pentru ele, să le ofere o viață aproape perfectă, nu reușise.

Eșuase, și Lindsay dispăruse, iar el era sfîșiat între dorința de a-și continua viața și dorința de a muri cît mai repede.

Russ Doran aflase și el despre nenorocirea cu Lindsay, desigur, și îl lăsase să creadă că i-ar prinde bine un pahar și puțină relaxare înainte de a merge acasă.

Și iarăși se întorsese de unde plecase: nu voia și pace să pornească spre casă, iar chestia asta îl ucidea.

Reveni în bar, convins că va lăsa cîțiva dolari pentru tratație, va mai înghiți o gură de tărie din politețe, apoi se va duce acasă la Kara, indiferent cît de dureros era. Și totuși, cînd ajunse la masă, cele două sute de grame de Martini arătau atît de îmbietor în pahar, încît descoperi cu surprindere că nu poate rezista.

Steve se așeză din nou pe scaun.

Pe negîndite, lichidul îi alunecă pe gît și un nou pahar apăru în fața lui.

Asta nu era bine. Dacă nu pleca acum, avea să piardă ultimul tren și singura lui opțiune era să rămînă peste noapte în apartamentul de aici.

Cînd Russ Doran mai comandă un rînd, Steve nu spuse nimic și, treptat, alcoolul îi anihilă orice urmă de voință. În timp ce își sorbeau cel de-al cincilea Martini, Russ îi făcu semn cu mîna să privească spre ecranul televizorului de deasupra.

– Ia uită-te, zise el încet, apoi se încruntă spre Steve. N-ar trebui să fii acolo?

Steve își ridică privirea și văzu fotografia lui Lindsay afișată pe întregul ecran, iar un moment mai tîrziu camera se îșcă și înfățișă întreaga mare de oameni. Toți țineau lumînări în mîini, mergînd încet pe o stradă din Camden Green.

Kara.

Dawn D'Angelo.

Antrenoarea – cum se numea? Spandler.

Și toți prietenii și vecinii lui, plus aproape jumătate din oraș.

Uitase complet de priveghiul din noaptea asta.

Se ridică în picioare atît de repede, încît mai, mai că răsturnă scaunul. Scotoci prin portofel și aruncă pe tejghea două bancnote de douăzeci de dolari.

– Trebuie să plec, Russ. Ne vedem mîine.

– Hei, stai un pic, se repezi Russ, apucîndu-l de încheietură. Ai de gînd să *conduci?*

– Trebuie să ajung acasă, spuse Steve, trăgîndu-și cu blîndețe brațul din strînsoarea lui Russ.

Cinci minute mai tîrziu se afla în biroul Hertz de pe West 57 Street și după alte zece minute pornise deja la drum.

Poate avea o șansă să ajungă acasă înainte ca totul să se termine.

Capitolul 36

Kara stătea în bucătărie cu ochii închiși și asculta sunetele conversațiilor, ale râsetului, ale farfuriilor și paharelor.

Zgomotele vieții.

Zgomotele normalității.

Zgomotele pe care nu le mai auzise de când dispăruse Lindsay.

Toate acele sunete pe care ar fi trebuit să le audă și Steve.

Mînia i se aprinse în suflet; își aminti însă că Steve făcea față situației așa cum știa el; ea nu-l putea ajuta și bănuia că nici unul dintre oamenii adunați în seara asta nu l-ar fi sprijinit prea tare. Dar tot ar fi fost necesară prezența lui.

Numai că el...

Kara deschise ochii și privi camera plină de prieteni – și persoane care pînă în seara asta fuseseră simple cunoștințe – și brusc, recunoștința înlocui teama care aproape o copleșise; calmul înlătură anxietatea îngrozitoare care îi chinuia sufletul de când Lindsay fusese răpită din sînul familiei sale. Ce bine-ar fi fost ca și Steve să fie cu ea...

Steve apucă strîns volanul și se așeză cît mai confortabil pe locul din față al micuței Hyundai închiriate, devenind tot mai frustrat cu fiecare secundă care se scurgea. Trebuia să ajungă acasă și, dacă se putea, chiar în clipa *aceea*. Dar mașinile se mișcau ca melcul.

Cineva care probabil își găsise carnetul de șofer în vreun tomberon de gunoi bloca întreaga circulație spre Sagtikos Parkway – poate că ar fi fost mai bine s-o ia pur și simplu pe șoseaua 25A și să

nu-i pese de autostrada Long Island. Dar la ora asta, de obicei, autostrada era liberă...

Cui îi pasa însa de ceea ce credea el?

Apăsă claxonul, apoi depăşi prin dreapta. Cu siguranţă că la capătul coloanei va da de un bătrînel căruia îi era prea frică să se înscrie în traficul nebun de pe banda care ducea spre nord.

Steve acceleră maşina şi se apropie de intersecţie.

Din păcate, circulaţia din Sunken Meadow spre Northern State Parkway era infernală. Părea că toate automobilele din Long Island încercau să ajungă în Camden Green, aşa că Steve strînse şi mai tare volanul, apăsă la maximum pedala de acceleraţie şi se strecură în nişa ce se ivise între două camioane. Într-un fel sau altul trebuia să ajungă la Kara.

La ce naiba se gîndise cînd acceptase să bea cu Russ în timp ce soţia lui mergea la priveghi?

Mai depăşi două camioane şi claxonă cînd trecu prin stînga unui al treilea, apoi se încadră la loc pe banda lui şi apăsă şi mai tare pedala de acceleraţie cînd zări autostrada deschizîndu-se în faţa lui.

În sfîrşit liber – cel puţin pentru un minut sau chiar două – scotoci prin buzunarul hainei, găsi mobilul şi îi deschise clapeta. Cu o mînă pe volan, folosi tasta de apelare rapidă pentru numărul de acasă.

Picături mari de ploaie începură să bată pe parbriz.

De unde se porneau oare ştergătoarele?

Exact cînd Kara îi răspunse, o maşină apăru din neant şi trecu prin dreapta lui Steve, aruncîndu-i cu roţile din spate o perdea de mizerie pe parbriz, care-l orbi pe moment.

Unde dracu' erau ştergătoarele alea?

– Alo? se auzi vocea Karei, întreruptă din cauza conexiunii proaste.

– Kara?

– Steve?

Paraziţii dispărură de pe fundal şi brusc se auzi şi murmurul celor care o înconjurau.

– Dragule? Unde eşti?

– Sînt pe drum, răspunse el, ridicînd vocea pentru a acoperi zgomotul ploii ce răpăia pe plafonul maşinii.

Ținînd volanul cu genunchii, răsuci unul dintre butoanele de pe bord.

Farurile se stinseră și Steve înjură printre dinți, încercînd să le aprindă din nou.

– Iubitule? strigă Kara, puțin îngrijorată. Nu te aud. Se întrerupe. Ești la volan?

– Sînt în drum spre casă.

Cerul se dezlănțuise, ploua cu găleata și totul se vedea încețoșat.

– Steve?

Alcoolul consumat cu puțin timp în urmă îi năvăli în creier și odată cu el și un mare sentiment de vină.

– Kara, am uitat de priveghi, spuse el printre pîrîiturile conexiunii. Îmi pare rău, draga mea, îmi pare atît de rău...

– Steve? Se întrerupe... nu te înțeleg!

Din întuneric răsări un jeep chiar în dreapta lui, iar mobilul îi căzu din mînă în spațiul dintre cele două scaune din față. Aplecîndu-se instinctiv să-l ridice, Steve nu observă mișcarea mașinii care se încadrase acum pe banda lui și, cînd se îndreptă de spate, se trezi în fața stopurilor roșii.

Farurile! Nu le mai aprinsese la loc!

Smucind volanul și apăsînd brusc frînele, simți cum mașina începe să derapeze spre stînga și pentru o secundă crezu că a scăpat de impact.

Din nefericire, cauciucurile își pierdură aderența în mîzga alunecoasă de pe autostradă. Mașina se răsuci nebunește, se izbi de parapetul din beton de pe mijloc și zbură prin aer.

Într-un moment de claritate îngrozitoare, Steve speră ca soția lui să nu poată auzi ceea ce urmează.

Parbrizul se făcu țăndări cînd automobilul se zdrobi de stîlpii de susținere ai unei pasarele și căzu cu roțile în sus, plafonul cedînd instantaneu. Steve simți o durere îngrozitoare în șira spinării și o secundă mai tîrziu fu învăluit de o lumină albă, orbitoare...

După o altă secundă, se cufundă în întuneric.

După ce convorbirea se întrerupse, Kara intră în spălătorie, departe de agitația și de zgomotele care i se păruseră atît de frumoase cîteva momente mai devreme și încercă să-l sune înapoi pe Steve.

Imediat intră mesageria vocală.

Poate că el tocmai se chinuia s-o prindă din nou.

Închise, aşteptă un minut întreg, după care formă iarăşi numărul. Şi de data asta o întîmpină tot mesageria vocală.

Prin minte i se învîrteau tot felul de întrebări. De ce venea Steve spre casă atît de tîrziu şi pe deasupra şi cu maşina? Şi ce maşină conducea? Plecase cu trenul la serviciu.

Poate se oferise cineva să-l aducă?

Aşeză telefonul pe maşina de spălat şi încercă să-şi reamintească puţinele cuvinte pe care le schimbaseră. Parcă începuse să-şi ceară scuze.

Dar auzise ceva în vocea lui...

Se întoarse în living, dar nu mai reuşi să se concentreze la ceea ce îi spuneau ceilalţi; o chinuiau prea multe semne de întrebare.

Ce încerca el să-i comunice? Unde se afla? De ce venea cu maşina?

Nimic n-avea sens. Ceva nu era în regulă...

– Kara? îi întrerupse şirul gîndurilor glasul lui Phyllis D'Angelo.

Ea şi Dawn îşi îmbrăcau pardesiele.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plecăm acasă.

Kara surise trist.

– Sigur că da. Vă mulţumesc din inimă că aţi venit.

Se întoarse spre Dawn.

– Şi pentru tot ce aţi făcut.

– Ne rugăm pentru Lindsay, spuse Dawn.

– Ne rugăm pentru toată familia ta, adăugă şi Phyllis.

– Ştiu.

Kara le conduse pînă la uşă şi, ca şi cum plecarea lor constituia un semnal, restul oaspeţilor le urmară de îndată. După cinci minute nu mai rămăseseră decît Patrick Shields şi Claire Sollinger, care stăteau pe canapeaua din living, aparent adînciţi în conversaţie, ceea ce însemna că, în ciuda dorinţei ei de a-şi face un ceai şi de a-l aştepta pe Steve în liniştе, nu putea.

Nu atîta vreme cît Patrick şi Claire erau acolo.

Totuşi, cînd uşa se închise, Claire îşi ridică privirea şi îi zîmbi vinovată.

– Cred că am stat mai mult decît s-ar cuveni, spuse ea ridicîndu-se de pe canapea. Haide, Patrick. Kara are nevoie de liniște.

O secundă mai tîrziu se îmbrățișară și prietena ei o sărută pe obraz.

Patrick îi luă mîna și cînd Kara se uită în ochii lui prinse pumnul.

– Tu ai fost, șopti ea.

Bărbatul se încruntă nedumerit, dar sora lui zîmbi cu subînțeles.

– Ne vedem afară, spuse Claire și ieși în curte.

– Tu ești cel care a oferit recompensa, continuă Kara.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Patrick, dar expresia de pe chipul lui îl dădu de gol.

Durerea provocată de propria pierdere se întipări mult prea profund în trăsăturile sale.

– Pentru că ești singura persoană din oraș care înțelege. Ești singurul care ar putea. Ești singurul care ar vrea să înțeleagă.

– Eu nu-mi doresc decît ca Lindsay să se întoarcă acasă lîngă tine, spuse el.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Să o văd pe Lindsay acasă va fi cea mai bună răsplată.

Patrick se aplecă și, fără să se gîndească prea mult, o înconjură cu brațele.

– Faptul că te ajut pe tine mă ajută și pe mine, adăugă el.

Se desprinse apoi din îmbrățișare și se chinui să zîmbească.

– Sînt un egoist nenorocit.

– N-am să cred niciodată asemenea baliverne, replică femeia, zîmbind la rîndul ei, chiar dacă lacrimile îi brăzdau obrajii.

– Claire mă așteaptă, zise Patrick și deschise ușa.

Claire stătea pe verandă.

– Tocmai mi-am dat seama că ți-ai lăsat mașina la școală, exclamă ea. Te ducem noi pînă acolo.

Kara dădu să protesteze, apoi se răzgîndi. Mai bine s-o ia acum decît mîine-dimineață și mai trecea și timpul pînă la întoarcerea lui Steve.

Cinci minute mai tîrziu, Claire îi lăsă pe amîndoi la liceu, deoarece Patrick insistase să o urmeze pe Kara în mașina lui pînă acasă ca să se convingă că ajunge în siguranță. Kara se urcă în Toyota ei rece, dădu drumul la căldură și aștepta pînă ce farurile

de la Mercedesul lui Patrick se aprinseră. Apoi băgă într-a-ntîia și se îndreptă spre casă.

O mașină ciudată era parcată chiar în fața casei lor.

Să fi uitat cineva ceva? Sau poate că era mașina care-l adusese pe Steve?

Cînd intră pe alee, zări însemnele de pe portierele automobilului.

Nu era nici Steve, nici cineva de la priveghi, ci poliția.

„Au găsit-o pe Lindsay."

De-abia stăpînindu-și nervii, opri farurile și motorul. Coborî și se apropie de polițist.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Ați găsit-o?

Patrick venise și el din urmă și, apucînd-o de braț, o îndemnă, alături de celălalt bărbat, să meargă spre casă.

– Haideți să intrăm, spuse ofițerul pe un ton care o lămuri imediat pe Kara că ceea ce avea să audă nu va fi deloc plăcut.

– Spuneți. Spuneți odată ce s-a întîmplat.

Înăuntru, ofițerul le făcu semn din cap să ia loc pe canapea, după care își trase și el un scaun și se așeză în fața lor.

– Nu e vorba de fiica dumneavoastră, doamnă Marshall. Ci despre soțul dumneavoastră.

Kara simți cum îi crește pulsul.

– Steve? Dar ce anume?

Patrick îi puse mîna pe braț și ea, din instinct, i-o acoperi cu palma cealaltă.

– Ce se petrece?

– A avut loc un accident, zise polițistul. Pe autostrada Sunken Meadow.

Un fior o scutură pe Kara din cap pînă-n picioare, dîndu-și seama de ce avea să-i spună polițistul și, cînd acesta vorbi, cuvintele lui nu erau decît un ecou al propriilor gînduri.

– Îmi pare rău, doamna Marshall. În accident nu a fost implicată decît mașina pe care o conducea el. Soțul dumneavoastră a murit pe loc. Și vă asigur că n-a suferit.

Rămase paralizată timp de un minut – sau zece, sau o oră, sau doar o clipă? – apoi se întoarse spre Patrick.

– Simt cum mi se scurge sîngele în picioare, rosti pe un ton ce părea la fel de ciudat ca și vorbele ei. Așa ți s-a întîmplat și ție?

Dar înainte ca Patrick să-i dea vreo replică – chiar înainte ca realitatea teribilă a veștii să-i cuprindă mintea – Kara își pierdu cunoștința.

Capitolul 37

Kara își reveni încet, încet în simțiri. O năpădi o senzație de amețeală, apoi de greață și în cele din urmă de neliniște. Când se trezi de-a binelea, își dădu seama că trebuie să-și mai amintească ceva – un lucru oribil – pe care era nevoită să-l admită.

„Culcă-te la loc, își spuse în sinea ei. Numai nu te trezi."

Însă ceva o împiedica, deși nu știa cu exactitate ce anume.

Și brusc înțelese.

Aroma ceaiului Sleepytime.

Preferatul ei.

Treptat, își recăpătă cunoștința.

Se afla pe canapea, acoperită cu pledul făcut de mama ei. Oare ea și Steve adormiseră uitîndu-se la televizor?

Nu.

Amintirile începură să-și facă simțită prezența.

Lindsay – priveghiul – Patrick Shields – și Steve...

Steve și polițistul.

Steve.

O durere adîncă îi sfîșie pîntecul, o durere care amenința s-o devoreze.

Steve.

Și Lindsay, și Steve.

„Oh, Doamne! Nu. N-avea cum – pur și simplu n-avea cum – să supraviețuiască unei asemenea tragedii! Somn! Trebuie să te culci la loc și când te vei trezi, totul va fi diferit. Steve va fi în viață și Lindsay va fi acasă, și toate astea se vor dovedi un coșmar!"

Kara trase adînc aer în piept şi încerca să-şi domolească emoţiile care păreau că o vor dobori dintr-o clipă în alta.

Şi-atunci auzi.

Vocea lui Lindsay, clară de parcă ar fi fost în aceeaşi cameră.

„Vino şi găseşte-mă, mamă. Vino şi salvează-mă! Te rog!"

Kara deschise ochii brusc. Se aştepta s-o vadă pe Lindsay lîngă ea, dar nu văzu decît resturile de la priveghi.

Veiozele erau încă aprinse, chiar dacă afară apăruseră zorile, iar Patrick Shields îngenunchease în faţa ei cu o ceaşcă de ceai fierbinte.

– Lindsay trăieşte, Patrick, şopti Kara.

El îi duse ceaşca la buze şi o ţinu strîns cît ea reuşi să înghită o sorbitură, după care o aşeză pe măsuţă.

– Lindsay trăieşte.

– Sînt sigur de asta, spuse Patrick încet, înlăturîndu-i cu blîndeţe o şuviţă de pe frunte. Şi sînt convins că o vom găsi.

În tăcerea care se lăsă, fiecare din ei conştientiză cumplitul adevăr ce rămăsese nerostit de cînd se trezise Kara. Moartea lui Steve plutea deasupra celor doi ca un giulgiu.

Capitolul 38

„Sînt foarte bun în ceea ce fac. Probabil mai bun decît oricine. Însă, pe de altă parte, nimeni altcineva nu-mi cunoaşte activitatea şi aşa va rămîne, tocmai pentru că sînt atît de bun.

Vizionarea publică a mers bine, chiar dacă a fost o zi de simbătă. Mă pregătisem perfect şi m-am strecurat în casă la fel de silenţios şi de invizibil ca şi atmosfera de sărăcie care învăluia împrejurimile. Diferenţa este, desigur, că în timp ce eu am perceput aerul de sărăcie, sînt convins că pe mine nu m-a băgat nimeni în seamă.

Sau cel puţin n-a observat pericolul reprezentat de prezenţa mea.

Interiorul casei s-a dovedit, aşa cum m-am aşteptat, o mică vilă drăguţă în care la un moment dat a domnit dragostea, dar care s-a coşcovit în timp şi a căpătat aspectul locuinţelor lăsate în paragină. Am simţit imediat că cineva renunţase definitiv la ea.

Poate că cineva renunţase la dragoste, iar eu am atîta iubire de oferit.

Dormitorul aparţinea unei femei încîntătoare, exact genul la care am visat dintotdeauna. Un tapet minunat, prin excelenţă feminin, acoperea pereţii, iar tavanul fusese zugrăvit în culoarea piersicii pîrguite.

O nuanţă pe care mi-o aduc aminte foarte bine.

Chiar dacă toată viaţa ei fusese împachetată în cutiile aşezate una peste alta lîngă perete, aveam senzaţia că o cunosc de cînd lumea.

Dulapurile din bucătărie erau aproape goale şi puţinul care mai rămăsese în ele se compunea din conserve cu o mîncare pe care oamenii din vecinătate o consumau în mod obişnuit. Ce păcat! Hrana

este atît de importantă pentru activitatea sănătoasă a creierului şi, poate, dacă ar mînca mai bine, ar duce şi nişte vieţi mai împlinite.

Dar să nu filozofez prea mult...

Sărăcia gospodăriei nu mi-a înrăutăţit deloc starea de spirit; dimpotrivă, ea mi-a confirmat faptul că această femeie va constitui completarea perfectă a micului meu tablou. Ştiind că zilele pînă cînd va deveni a mea vor fi greu de suportat fără un mic suvenir care să-mi aminteaască de ea, mi-am strecurat în buzunar o fotografie de familie de pe noptieră.

Şi-atunci am început să-mi pun planul în aplicare.

Între aventură şi neglijenţă există o graniţă subţire. Cînd am parcat săptămîna trecută în faţa casei am comis o greşeală de neiertat, dar, după ce astăzi am examinat casa mai atent în compania altor zece persoane (agenţii, unul mai ineficient decît altul, iar clienţii din ce în ce mai nepăsători) m-am angajat într-o conversaţie obişnuită cu agentul care se ocupa de vizionare, care – sînt absolut convins – m-a uitat după numai cinci minute. N-am nici cel mai mic dubiu că agentul nu-şi va mai aminti nici discuţia, nici înfăţişarea mea. Totuşi, întîlnirea mi-a oferit o infuzie de adrenalină, aşa cum se întîmplă de fiecare dată cînd mă joc cu oamenii care au impresia că mă manipulează.

Ţinînd în mînă listele lui cu oferte, am încuviinţat constant din cap de parcă aş fi fost interesat de spusele lui. După ce şi-a deşertat întregul sac de platitudini şi aberaţii, am coborît la subsol, unde am descoperit o ascunzătoare ideală în spatele unui şifonier vechi. Am testat nişa, stînd în spatele şifonierului timp de două ore şi am ascultat conversaţiile tuturor celor care au intrat şi au ieşit. După ce în casă s-a lăsat tăcerea şi agentul a venit ca să verifice că totul era încuiat – fără să catadicsească să se uite şi în spatele şifonierului – mi-am închis ochii şi am respirat adînc. Am rămas liniştit, temperîndu-mi nerăbdarea, şi m-am pus pe aşteptat."

Capitolul 39

Ellen Fine își trase mai bine puloverul peste umeri și-și privi ceasul pentru a mia oară. În sfîrșit, Slavă Domnului, se făcuse ora patru.

Vizionarea publică se terminase, așa că ea și cu Emily se puteau duce acasă. Rick Mancuso, care venise imediat după prînz să aranjeze vizionarea, reamintindu-i lui Ellen de sentimentul ciudat pe care-l trăise cînd el o privise lung pe Emily în ziua negocierii acordului de listare, trebuia să fi plecat demult. Aproape că se răzgîndise să mai continue colaborarea cu el, dar cînd bărbatul apăruse cu panourile exact în ziua în care promisese, ajunse la concluzia că numai paranoia ei e de vină.

Bărbatul era un agent imobiliar și nu un pedofil, iar ea trebuia să înceteze să mai vadă monștri ce stau la pîndă în spatele fiecărui bărbat pe care îl întîlnea.

Totuși, se bucurase că putuse astfel să plece cu Emily în parc și, timp de o jumătate de oră, s-a simțit liniștită. Apoi însă, cerul s-a întunecat, și ea a început să se îngrijoreze că va ploua, iar ele nu își luaseră pardesiele.

Temerile ei se dovediseră neîntemeiate; nu plouase, iar Emily se jucase fericită. În vremea asta, fusese atît de concentrată să-și supravegheze fiica, încît nu reușise să citească nici un rînd din cartea pe care o adusese cu ea, cu toate că după-amiaza părea să nu se mai termine. Într-un tîrziu, așezase semnul de carte în același loc în care se aflase la început și își dăduse seama că s-ar putea să fie pentru ultima dată cînd ea și Emily veneau în parc.

Își pusese cartea în geantă și se îndreptase spre fetiță, care se dădea într-un carusel împreună cu alți copii, care veniseră însoțiți de tații lor. La fel ca și tatăl lui Emily, aceștia nu prea păreau interesați de propriii copii.

„Dar măcar sînt aici, își zise în sinea ei Ellen. Măcar nu și-au luat picioarele la spinare și nu au dispărut ca..." Își întrerupse șirul gîndurilor, nedorind să se lase atrasă din nou în vîltoarea furiei pe care o resimțea față de Danny Golden. „Danny Golden, ticălosul! Danny, lua-l-ar naiba!"

– Emily! strigase ea, alungîndu-l din minte pe fostul ei iubit și strîngîndu-și mai bine jerseul, apărîndu-se de adierea răcoroasă care se iscase din senin. Hai să mergem!

Emily sărise din caruselul ce se învîrtea, mersese împleticindu-se cîțiva pași, apoi alergase spre ea, roșie la față, încîntată și chicotind veselă. Nici măcar vorbăria fericită a fetiței nu reușise s-o binedispună pe mama ei la întoarcere, pe drumul spre casă.

Panoul pe care scria „De vînzare" stătea în continuare pe peluză, dar toate afișele cu „Vizionare publică" dispăruseră, iar casa era întunecată și tăcută așa cum spera Ellen.

Agentul care îi dădea fiori plecase cu siguranță.

– Fugi la baie, spuse Ellen după ce descuie ușa de la intrare. Între timp, eu o să-ți pregătesc ceva de mîncare.

Emily urcă scările în goană, iar Ellen cercetă cu privirea livingul. Nu zări nici un semn că cineva ar fi fost pe-acolo. Oare asta însemna că nimeni nu venise la vizionare? Gîndul aproape că-i înmuie picioarele, pentru că odată ce se hotărîse să părăsească orașul, voia să vîndă casa cît mai repede.

În ciuda dorințelor ei, avea să-i fie dor de mica vilă. Ea și Emily duseseră o viață bună aici și era singurul cămin pe care-l cunoscuse fiica ei. „Oh, lasă prostiile, își spuse în gînd. E prea tîrziu. Nu ne-o mai putem permite și vor mai fi și alte căsuțe dragute în viitor. Chiar mai încîntătoare decît asta." Alungîndu-și cu fermitate accesul de sentimentalism, urcă la etaj ca să-și schimbe hainele.

După ce-și scoase blugii și-și trase pe ea o pereche de pantaloni de trening, observă că fotografia înrămată, ce-o înfățișa pe ea alături de Emily pe acoperișului Empire State Building, nu se mai afla la locul ei pe noptieră. Toate celelalte fotografii fuseseră

împachetate în cutiile ce urmau să fie expediate spre casa părinților ei din Missouri, dar pe aceasta o păstrase în mod special afară, pe de-o parte pentru ca dormitorul să nu arate ca și cum s-ar afla pe punctul de a fi abandonat, dar pe de altă parte pentru că era poza ei preferată și îi plăcea s-o privească în fiecare dimineață când se trezea și în fiecare seară înainte de a stinge veioza.

– Iubito? strigă ea.

Emily se învârtea prin dormitor, gata să intre în baie, îmbrăcată doar cu o pereche de chiloței Power Puff Girls.

– Ai luat tu cumva fotografia care era la mine pe noptieră?

Emily scutură din cap.

– Bine, oftă Ellen, încruntându-se și gândindu-se că poate fotografia căzuse după noptieră. Mai bine du-te și dă drumul la apă în cadă. Și nu uita să te speli pe cap, adăugă ea, în timp ce Emily se îndrepta spre baie.

Ellen aștepta până când auzi susurul apei înainte să verifice locul cu pricina.

Nici urmă de fotografie.

Ciudat.

Putea să jure că o văzuse de dimineață pe noptieră. Își aminti chiar că îi făcuse cu ochiul lui Emily, când scotocea după un sutien curat în sertarul de sus.

Și nici nu-și aducea aminte să o fi pus în vreuna dintre cutii. Dar poate că se înșela – *obligatoriu* se înșela, altfel nu s-ar fi explicat dispariția pozei.

Ellen se trezi pentru a nu știu cîta oară că-și dorește ca procesul mutării să se fi încheiat deja. Însă, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, ceea ce ar fi vrut cu adevărat era ca totul să fie ca la început.

Adică, Danny să fie alături de ea și să trăiască împreună ca o familie.

Atunci, din adâncurile memoriei, răzbătură cuvintele mamei ei. „El nu e genul care să fie și un tată bun."

„Îți mulțumesc că mi-ai spus, mamă."

Avusese dreptate. La scurt timp după nașterea lui Emily, Danny și-a luat geaca de piele și rucsacul lui sport, după care s-a mutat la o prietenă de a cărei existență Ellen habar n-avea.

„Las-o moartă, Ellen."

Auzind bâlciitul apei și scârțâitul rățuștei de cauciuc a lui Emily, fapt care-i spunea că totul e în regulă în baie, își îndreptă atenția spre prepararea cinei. Uitînd de fotografia lipsă, coborî în bucătărie, unde aproape totul fusese deja strîns. Păstrase doar două pahare, două farfurii, două cuțite mici, două furculițe, o tigaie obișnuită și un cuțit mare.

Lucruri esențiale.

Luă ultimii doi cartofi din frigider, o ceapă și cîteva ouă, hotărîtă să încropească o mîncare cît de cît comestibilă.

Aprinse televizorul din living ca să audă știrile și se apucă să curețe cartofii de coajă. Starea ei de spirit nu se îmbunătățî defel și puțina energie pe care o mai avea începu să se risipească.

O mamă singură.

Care se mută înapoi la părinți.

Care face bagaje.

Care e pe punctul de a pleca.

Care a eșuat.

Și care acum gătea doi cartofi, o ceapă și niște ouă pentru cină. Prea greu de suportat.

Închise ochii pentru un moment și se sprijini de marginea chiuvetei.

„Rezolvă lucrurile pe rînd, își spuse ea. Unul cîte unul. Și totul va trece."

Brusc, cuvintele ce se auzeau dinspre televizor îi pătrunseră în minte.

– Cercetările continuă pentru găsirea elevei de la liceul din Camden Green, Lindsay Marshall, anunță reportera.

Ellen se întoarse să privească ecranul și văzu imaginea unei adolescente drăguțe cu părul blond.

– Lindsay a dispărut cu aproape două săptămîni în urmă după o vizionare publică...

„După o vizionare publică!"

Nici măcar asta nu mai era sigură în ziua de astăzi.

Îi veni din nou în minte fotografia pe care nu o mai găsise.

„Fotografia lui Emily!"

Ellen se năpusti afară din bucătărie, cu inima bătîndu-i nebunește.

– Emily? Emily!

Nici un răspuns.

Alergă prin living, trecînd peste cutiile îngrămădite și urcă treptele cîte două.

– Emily!

Nici acum nu primi vreun răspuns.

Capitolul 40

Uşa de la baie se trînti cu putere de perete cînd Ellen se repezi înăuntru, dar femeia ignoră atît zgomotul, cît şi gaura pe care o lasă clanţa în ipsos.

Cada era încă plină, iar rățușca de cauciuc încă mai plutea pe apă. Însă fiica ei dispăruse.

Panica i se înfipse în gît ca o ghează şi, pentru un moment, se simţi complet paralizată. Imediat însă ţipă din toate puterile:

– Emily!

Nimic.

Pentru că gîndul la fotografia rătăcită o chinuia din ce în ce mai rău, Ellen se răsuci pe călcîie şi se repezi spre dormitorul lui Emily.

– Emily, unde eşti? strigă, auzindu-şi tremurul din voce.

„Se ascunde, încercă ea să se liniştească. Sigur se ascunde!" Dar o privire iute aruncată în dulapul fiicei ei şi sub pat o sperie şi mai tare.

Pe Emily parcă o înghiţise pămîntul.

Acum îi treceau prin minte tot felul de nenorociri care i se puteau întîmpla fetei, şi gîndul că Danny – nenorocitul ăla de Danny Golden – se întorsese ca să-şi ia fiica o îngrozea teribil. Peste toate astea se adăugau fotografia care lipsea şi reportajul văzut cu cîteva minute în urmă despre adolescenta care dispăruse de acasă după vizionarea publică.

Să se fi ascuns vreun maniac în casă?

Sau poate chiar agentul acela ciudat? Îşi aminti de felul straniu în care o privise Rick Mancuso pe Emily cu cîteva zile în urmă.

Iar ea nici măcar nu cercetase clădirea ca să se asigure că totul e în regulă atunci cînd venise acasă cu Emily. Se uitase doar prin living și o lăsase pe fetiță să facă baie, în timp ce ea coborîse să pregătească cina.

Era vina ei. Dacă Emily pățise ceva rău era numai din vina ei!

O proastă! Fusese o proastă, o proastă!

Ieșind din dormitorul lui Emily, Ellen intră în camera ei, împingînd ușa cu și mai multă forță.

– Emily! urlă ea. Te rog, Dumnezeule, te rog! Emily, unde ești?

Chiar atunci, ușa de la dulap se deschise, și Emily sări în fața mamei ei, goală pușcă.

Goală pușcă și chicotind.

– Surpriză! strigă ea cu un rînjet pînă la urechi.

Panica i se topi ca prin minune, iar Ellen căzu în genunchi, îmbrățișîndu-și strîns fetița.

– M-ai speriat de moarte, rosti ea, abia reușind să-și tempereze mînia din voce.

Apoi însă, cele două amintiri care îi stîrniseră groaza în suflet îi revenira în minte.

– Îmbracă-te și pune-ți și haina pe tine, zise ea.

Emily o privi confuză.

– Ce?

– Exact cum ai auzit, spuse Ellen, străduindu-se să nu-i transmită și fiicei ei spaima care o chinuia.

– De ce?

– Tu fă exact cum ți-am zis, bine?

Ducînd-o pe Emily în camera ei, apucă primele haine care îi picară în mînă, o ajută pe fetiță să le tragă pe ea, apoi îi puse pe deasupra și micul pardesiu roz. Haina ei de ploaie se găsea în cuierul de la intrare.

Luînd-o pe Emily în brațe, Ellen coborî scările în goană, cuprinsă de nevoia subită de a ieși din casă.

Să iasă pînă cînd cineva va putea controla casa și va stabili că e sigură.

Îmbrăcă repede pardesiul, își smulse geanta din cui, dar își aminti că lăsase aragazul aprins.

Cu Emily într-o mînă și cu geanta în cealaltă, se strecură prin labirintul de cutii din bucătărie, moșmondi cîteva secunde, apoi reuși să închidă ochiul care ardea. Se întoarse și mai cercetă pentru ultima oară încăperea...

Cuțitul pe care ea îl folosise să curețe cartofii de coajă nu se mai găsea pe chiuveta.

Un nou val de panică aproape că o sufocă.

– *Haide*, spuse ea, răsucindu-se și alergînd înnebunită să iasă.

Se uită în stînga și-n dreapta, apoi se îndreptă spre casa lui Ralph Larson, vecinul lor. Prea tîrziu observă însă că draperiile lui erau trase și își aduse aminte că bărbatul plecase în vizită la fiica lui.

Apăsă totuși soneria și ciocăni la ușă.

Simțind frica mamei, Emily începu să plîngă.

– Șșșșș, încercă Ellen s-o liniștească. Gata.

– Ce s-a întîmplat? suspină fata. Eu am vrut doar să te păcălesc, mami!

– Nu-i nimic, o liniști Ellen. Nu s-a întîmplat nimic.

Însă tremurul din voce o dădu de gol.

– Nu-i adevărat.

Emily se puse și mai tare pe hohotit, agățîndu-se de gîtul mamei sale.

– Mami, mi-e frică!

– Șșșș, o mîngîie Ellen pe păr, după care apăsă soneria încă o dată. Nici un răspuns.

„La dracu. La dracu, la dracu, la dracu."

Plecînd de pe veranda lui Ralph Larson, Ellen traversă grădina pînă la casa următoare, trăgînd-o pe Emily după ea. Nu-i cunoștea pe cei care locuiau acolo, dar întotdeauna i se păruseră niște oameni drăguți.

Cu siguranță că o vor ajuta.

O vor ajuta dacă vor fi acasă.

Rugîndu-se în tăcere, apăsă soneria.

Capitolul 41

Preț de o clipă, Kara nu fu prea convinsă că va avea puterea să parcurgă drumul de la ușa lui Claire Sollinger pînă la Mercedesul lui Patrick Shields, chiar dacă mașina fusese parcată în fața casei, la numai cinci metri distanță. Se simțea sleită de puteri; atît trupul, cît și mintea ei parcă își consumaseră toată energia. Senzația, oricît de rea ar fi fost, era totuși preferabilă depresiei – un sentiment de deznădejde absolută, de disperare inimaginabilă – care o paralizase timp de o săptămînă întreagă.

Durerea îi învinsese pînă și dorința de a mai discuta cu Patrick și Claire, care insistaseră ca ea să se mute în casa lui Claire pînă cînd va fi în stare să aibă singură grija de propria persoană.

– O să luăm cîteva lucruri de-ale Karei și ne întoarcem în mai puțin de o oră, îl auzi pe Patrick adresîndu-se lui Claire.

Bărbatul așeză un dosar pe bancheta din spate, urcă la volan, înconjură rondul încet și porni spre casa Karei.

– Am aranjat ca înmormîntarea să aibă loc la Summers Funeral Home, spuse el cînd casa lui Claire dispăru din raza lor vizuală. Am ales o urnă normală – drăguță, dar nu foarte scumpă – și a rămas să stabilim desfășurarea funeraliilor lui Steve în funcție de dorința ta.

O privi cu colțul ochiului.

– Și din cîte bănuiesc eu, tu ai vrea să amînăm acest moment la nesfîrșit, corect?

Kara inspiră adînc, oftă și apoi încuviință din cap. Patrick dovedise și de data asta că știe exact ce simte ea.

– Şi în nici un caz înainte de a se întoarce Lindsay acasă, adăugă femeia.

Un hohot de plînş i se ridică în gît: simpla menţionare a cuvintelor „funeralii" şi „urnă" îi umpluse ochii de lacrimi usturătoare. Cum de mai avea putere? Săptămîna care trecuse nu facuse altceva decît să plîngă. N-ar fi trebuit să rămînă fără lacrimi pînă acum? Era deshidratată, iar ochii i se umflaseră şi o dureau. Cu toate acestea, imaginile i se înceţoşară în faţa ochilor din cauza lacrimilor ce păreau că n-o să secre niciodată.

– O să-ţi dau un cec cînd vom ajunge acasă, spuse ea, hotărîtă să reziste valului de suspine ce risca să o copleşească din nou.

– Nici o grabă, zise Patrick. Dar sînt o mulţime de alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Testamentul lui Steve, asigurarea lui de viaţă...

– Biroul lui Steve e plin de avocaţi, îl întrerupse Kara. Pot aranja ei toate astea.

Patrick rămase tăcut tot restul drumului, în timp ce Kara se uită pe geam fără să vadă ceva.

Cînd parcară în faţa casei, clădirea arăta exact ca în urmă cu o săptămînă, cînd Claire şi Patrick o luaseră cu forţa de acolo. Dar cum putea să mai arate casa la fel, cînd lumea ei se schimbase iremediabil?

Acesta era şi răspunsul – numai lumea ei se schimbase. Ceilalţi abia dacă observaseră ce i se întîmplase.

Patrick trase frîna de mînă, opri motorul, ridică dosarul de pe banchetă, apoi ocoli maşina şi deschise portiera de pe partea ei. O ajută să coboare din maşină, iar Kara se clătină nesigură pe picioare, întrebîndu-se dacă o să cadă. Apoi, exact înainte ca genunchii să-i cedeze, se îmbărbătă şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Patrick o apucă de cot, îi luă cheile şi descuie uşa. Conducînd-o cu blîndeţe înăuntru, o aşeză pe canapea.

Canapeaua pe care n-o mai văzuse şi nici n-o mai atinsese din seara în care aflase că soţul ei murise. Se lăsă cu grijă pe ea, de parcă aceasta se pregătea să mai ofere o nouă lovitură sufletului ei deja sfîşiat.

– O să fac nişte ceai, spuse Patrick, mutînd mai aproape de ea o cutie cu şerveţele.

Kara clătină din cap și, în timp ce Patrick începu să se agite prin bucătărie, ochii ei se fixară asupra dosarului verde pe care el îl lăsase pe măsuța de cafea.

Într-un loc pe care privirea ei nu-l putea evita.

Timp de un minut se holbă la literele aurite gravate pe coperta exterioară a dosarului: Summers Funeral Home.

Ciudat nume pentru o casă de pompe funebre. N-ar fi fost mai potrivit „Winters"[1]? Și în ce condiții o alesese? Nu-și mai amintea.

Poate că nu ea fusese cea care hotărîse; poate că Patrick sau Claire aleseseră.

Patrick și Claire.

Cu două săptămîni în urmă, pe Claire o considera mai degrabă o cunoștință, decît o prietenă, iar pe Patrick abia dacă-l știa din vedere și mai mult din cauza nenorocirii care i se întîmplase și nu pentru că era fratele lui Claire. Însă Claire o primise în casa ei cu brațele deschise, iar Patrick se purta cu ea de parcă i-ar fi fost o soră bună. Fără ei, nu-și putea închipui cum s-ar fi descurcat în ultimele zile.

„Și fără Lindsay."

Fata era cea care o ținuse în viață. Se agățase de speranță – nu, de *certitudinea* – că Lindsay trăiește și că are nevoie de ea. Cînd va veni în sfîrșit acasă și va afla că tatăl ei...

Kara tresări sub greutatea acestei viziuni dureroase și își alungă repede din minte o astfel de imagine. O să se descurce. Împreună vor descoperi o modalitate de a-și reconstrui viețile.

„Cînd o va găsi pe Lindsay."

Dar cum avea s-o găsească pe Lindsay dacă ea continua să stea ca o legumă, lăsîndu-i pe Patrick și pe Claire să aibă grijă de ea?

– Poftim, spuse Patrick, așezînd pe o tavă o ceașcă aburindă cu ceai de mușețel.

Luă loc lîngă Kara și suflă în propriul ceai. Femeia nu-l băgă în seamă, holbîndu-se la șezlongul preferat al lui Steve.

Șezlongul în care el nu va mai sta niciodată.

Cum de era posibil așa ceva?

Și, deși nu-i venea a crede, acesta era adevărul.

[1] Joc de cuvinte, *summer* – vară, *winter* – iarnă (n. tr.)

Brusc, pe măsură ce realitatea celor petrecute o izbi cu putere chiar în casa ei – casa care păstra spiritul și energia lui Steve – începu să-și vină în fire. Îndreptîndu-se de spate, Kara se întinse după ceașcă, sorbi ceaiul care fusese îndulcit cu o cantitate perfectă de miere și simți cum iese din starea aceea letargică.

– Nici nu știu de unde să încep, murmură ea, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare. Sînt atît de multe lucruri de făcut.

– Lasă-i o vreme pe ceilalți să te ajute, rosti Patrick blînd.

Kara se întoarse spre el.

– Nu pot. Trebuie să mă ocup chiar eu.

Patrick dădu să zică ceva, dar Kara scutură din cap.

– Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut, Patrick, tu și Claire. Habar n-aveți ce mult a însemnat pentru mine.

El îi strînse mîna încurajator.

– Faptul că te-am ajutat pe tine m-a ajutat și pe mine, recunoscu bărbatul.

Kara îl aprobă înțelegătoare, știind cum are de gînd să procedeze de aici înainte.

– Nu mă mai întorc la Claire în noaptea asta, spuse ea. A venit vremea să mă întorc la treabă. Lindsay are nevoie de mine.

– Poate peste cîteva zile, se împotrivi Patrick. Dar nu în seara asta. E prea curînd. Haide să strîngem cîteva lucruri și să ne întoarcem la Claire, unde te poți odihni.

Kara simți cum prinde tot mai mult puteri, iar hotărîrea ei se întărește.

– Nu, se opuse ea. E timpul să fac față. Dacă nu mă apuc s-o caut din nou pe Lindsay, nimeni n-o va face. Știu că poliția crede că ea a fugit de acasă, dar mai știu și că nu e cu putință una ca asta. E undeva acolo, Patrick, și se bazează pe mine, iar eu trebuie s-o găsesc. *Trebuie!*

Își ridică privirea spre el, așteptîndu-se să descopere îndoiala în ochii lui și fiind pregătită să-l contrazică. Dar el se mulțumi să clatine din cap a încuviințare.

– Dacă tu așa îți dorești, atunci am să te sprijin cît voi putea.

– Nu e nevoie, rosti Kara încet. Ai făcut mai multe decît s-ar fi așteptat oricine.

– Dar nu ne vom opri pînă cînd n-o vom găsi pe Lindsay.

Se priviră în ochi, iar Kara începu deja să pună la cale un plan de bătaie.

Ellen se uita năucită la insignele prinse de cămășile polițiștilor. O'Reilly și Murphy, ca niște personaje dintr-un serial vechi și ieftin de televiziune. Polițiști irlandezi care-i zîmbeau și o asigurau că totul e în regulă. Dar nu era nimic în regulă – fotografia lui Emily dispăruse din casă și la fel și cuțitul pe care-l lăsase pe chiuveta din bucătărie cînd alergase la etaj să vadă ce-i cu Emily. Fiica ei stătea acum pe podeaua soților Sanchez, urmărind o emisiune la televizor sub privirea vigilentă a Angelei Sanchez, în timp ce Ellen se afla chiar în fața casei ei împreună cu Ramon Sanchez și doi polițiști pe nume O'Reilly și Murphy.

– În fond n-ați auzit nimic, nu? o întrebă O'Reilly în timp ce se apropiau de ușa din față.

– Nu trebuia să aud ceva anume, repetă ea pentru a suta oară. Cuțitul era acolo cînd am urcat la etaj și dispăruse cînd am coborît.

Îl fixă pe ofițer cu o privire rece.

– Ceea ce înseamnă că a fost luat de cineva, prin urmare, la mine în casă se găsește un necunoscut.

– Bine, rosti O'Reilly pe un ton care sugera clar că nu înghite povestea lui Ellen. Dumneavoastră și domnul Sanchez rămîneți aici, iar eu și Murphy o să aruncăm o privire înăuntru.

Apoi vorbi încet în microfonul prins pe umăr.

– Intrăm.

Ușa nu era încuiată – pe Ellen o surprinse pînă și faptul că era închisă, avînd în vedere graba cu care părăsiseră casa cu o jumătate de oră în urmă. În timp ce ea și Ramon așteptau pe peluza din față, cei doi polițiști flancară ușa de ambele părți, iar O'Reilly o lovi puternic cu piciorul, deschizînd-o larg.

Iarăși o scenă de film ieftin. Ce-or fi crezut? Că de dincolo va porni o rafală de gloanțe? Pentru o clipă, Ellen de-abia se abținu să nu izbucnească în rîs. Dar cînd bărbații se făcură nevăzuți în interiorul casei, nevoia de a rîde se risipi.

Secundele se transformară în minute.

De două ori observă niște umbre în ferestrele de la etaj și de fiecare dată inima îi bătu mai repede, dar se potoli iute cînd înțelese că sînt doar ofițerii care-și făceau datoria.

După o vreme, O'Reilly apăru în prag.

– Vreți să veniți puțin, doamnă Fine?

Însoțită și de Ramon, Ellen traversă mica verandă și intră în casă.

– Ce părere aveți? întrebă ofițerul. Vedeți vreo diferență?

Ellen se uită de jur împrejurul camerei aproape goale, în care nu se mai găseau decît cutiile stivuite lîngă perete. De unde să știe ea dacă era ceva diferit? Dacă n-ar fi împachetat nimic, dacă locuința ei ar fi fost ca înainte...

Înainte.

Se scutură de gîndurile negre. Ce se întîmplase înainte nu mai conta. Acum nu mai avea importanță decît viața pe care o va duce peste o săptămînă, peste o lună, peste un an.

– Mi se pare la fel, oftă ea.

– Și nu e nimeni aici, o liniști O'Reilly. Nici sus și nici în pivniță.

– Dar cuțitul, protestă Ellen. Și...

– Cuțitul ăsta cumva?

Vorbise celălalt polițist, Murphy. Ellen se întoarse spre el și cînd zări ce ține acesta în mînă, se simți ca o idioată.

– Unde era? întrebă ea gîfîit. Unde l-ați găsit?

– Pe podeaua de la bucătărie, replica Murphy. În spațiul acela strîmt chiar de sub blatul unde găteați. Probabil că l-ați scăpat cînd v-ați dus la etaj.

Ellen luă cuțitul, examinîndu-l cu atenție, parte din ea dorindu-și să fie cuțitul respectiv, parte din ea însă dorindu-și să fie vorba de un altul pentru a scăpa de rușine. Din păcate, era același cuțit pe care-l folosise, și singele i se urcă în obraji de atîta stînjeneală.

– Am verificat și la subsol și totul e în regulă. Nu e nimeni acolo. În casă nu e nimeni.

Ellen oftă.

– Bine. Se pare că v-am făcut să pierdeți timpul.

– Nici o problemă, o asigură O'Reilly. Dacă nu ne-ați fi dat telefon, probabil că eu și Murphy am fi mîncat niște gogoși în plus, care nu sînt deloc recomandabile pentru nici unul din noi.

Ellen încuviință din cap distrată, de-abia auzindu-i cuvintele. Cum de fusese atît de proastă? Cu siguranță împachetase și fotografia și uitase de ea, iar cuțitul îl scăpase pur și simplu! De ce naiba nu-l căutase mai întîi?

– Oricum, continuă O'Reilly, o să scriu un raport și dacă mai aveți probleme, vă rog să ne sunați, da?

Ellen de-abia îngăimă un „bine" și îi conduse la ușă.

– Îi dau telefon Angelei s-o aducă pe Emily acasă, spuse Ramon Sanchez după ce închise ușa în urma celor doi polițiști.

– Nu e nevoie, replică Ellen, merg eu pînă acolo. Mă simt ca o idioată!

– Ai procedat exact așa cum trebuie, îi zise Ramon. Și nu pleci nicăieri. O să aștept aici cu tine, iar Angela o va aduce pe Emily. Sau, dacă vreți, puteți rămîne amîndouă la noi în noaptea asta.

Ellen scutură din cap.

– Și-așa ați făcut destule pentru noi. O să ne descurcăm.

Dar zece minute mai tîrziu, cînd ea și Emily rămaseră din nou singure, se întrebă dacă nu luase o decizie greșită.

Ceva nu era în regulă.

Vocea subțirică a fetiței îi întrerupse gîndurile.

– Mami?

– Mmmm?

Emily încă mai sorbea din sucul pe care i-l dăduse doamna Sanchez, privind-o în același timp cu ochii mari.

– Dormi cu mine în patul meu în noaptea asta?

– Vino-aici.

Ellen se întinse pe canapea și o săltă pe Emily în poala ei, înconjurînd-o cu brațele. „O să fie bine, își spuse în sinea ei. Mai sînt doar cîteva zile și după aia vom pleca din casa asta și din orașul ăsta și ne vom duce în Missouri."

– Ce-ai zice dacă ai dormi tu la mine în pat?

Emily începu să se zbată nerăbdătoare, iar Ellen o lăsă în pace. Fetița se așeză în fața ei, sorbi zgomotos ultimele picături de suc și îi întinse apoi cutia goală.

– Mi-e foame, anunță ea, iar Ellen își dădu seama că uitase de cină. Iar acum era prea tîrziu ca să se mai apuce de prăjit cartofii.

– Ce părere ai de niște unt de alune și jeleu? întrebă ea.

– Da!

Emily sări de câteva ori încîntată, bătînd din palme.

– Și după aia o să dorm cu tine diseară ca să nu-ți mai fie frică!

– Unt de alune și jeleu atunci, spuse Ellen, ridicîndu-se în picioare și alungîndu-și temerile din suflet.

Dacă Emily putea fi atît de bucuroasă pentru un simplu sandvici, atunci nici ea nu se va lăsa mai prejos. Și dacă nu înceta cu spaimele alea, Emily se putea molipsi și ea și vor sfîrși prin a tremura amîndouă exact ca jeleul pe care urma să-l întindă pe pîinea ce o aștepta în bucătărie.

Pentru că Emily plecase deja, femeia o urmă imediat. În timp ce prepara sandviciurile, se trezi că-i vine în minte din nou fotografia lipsă.

Fusese pe noptiera dimineața.

Putea să jure.

Iar acum dispăruse.

Capitolul 42

Ușa de la intrare nu voia să se închidă!

Oricît de tare o împingea, aceasta se deschidea din nou.

Doar încercase de atîtea ori... de ce naiba nu mergea? Trînti ferm ușa grea de lemn și auzi declicul yalei.

Poate că acum reușise.

Dar chiar cînd Ellen se întoarse cu spatele, ușa se deschise larg cu un scîrțiit.

Repetă mișcările din nou, numai că acum puse și siguranța.

Da! Înainte uitase de siguranță.

Ce simplu!

Roti butonul metalic de două ori și, în sfîrșit, se relaxă.

Dar, după ce-i întoarse spatele, scîrțîitul reveni și un curent de aer rece o izbi în ceafă.

Își răsuci încet capul, dar nu mai văzu ușa, ci întunericul ce domnea afară și în care se ascundea pericolul.

Un întuneric ce o voia pe Emily.

Dar ea nu va permite așa ceva! Indiferent de răul care pîndea, indiferent de pericolul ascuns în faldurile nopții, nimeni și nimic nu i-o va lua pe Emily.

Nu fetița ei!

„– Nu!"

Puterea cuvîntului fu suficientă ca s-o trezească din somn și pentru o secundă rămase nemișcată, cu inima bătîndu-i nebunește și sudoarea curgîndu-i în valuri pe trup.

De afară pătrundea zgomotul vîntului care bătea cu furie, dar nu asta o trezise. Nu, era vorba de altceva.

O ușă.

Ușa care nu voia să se închidă în visul ei!

Asta să fi fost? Asta auzise? Sunetul unei uși?

Și-atunci percepu același zgomot din nou.

Un scîrțîit și o lovitură. Un obiect luat pe sus de vînt?

Sau venea de jos?

Dînd la o parte așternuturile și mișcîndu-se cu grijă ca să n-o trezească pe Emily, care dormea adînc lîngă ea, Ellen trase pătura peste fetiță.

Podeaua era rece sub picioarele ei goale, dar se furișă afară din dormitor, ignorînd frigul.

Închise ușa în urma ei cu multă precauție.

În capul scărilor, Ellen se opri și ascultă din nou. Vîntul se întețise și ploaia începuse să răpăie pe acoperiș.

Asta auzise? Vîntul și ploaia?

Sunetul își făcu simțită iarăși prezența și nu venea deloc dinspre acoperiș.

Ci de undeva de la parter.

Din bucătărie?

Coborî treptele ca o nălucă, traversă livingul întunecat și se opri cu urechile ciulite.

Nimic.

Intră în bucătărie și aprinse lumina.

Untul de alune se afla în continuare pe blatul pe care-l lăsase. Cuțitul – pe care se mai zăreau încă urmele de jeleu – era în chiuvetă, iar cartofii în tigaia de pe aragaz. Nu spălase paharele din care băuseră lapte; cînd terminaseră de mîncat, se simțise prea epuizată ca să se mai ocupe de vasele murdare.

Poate le va spăla acum.

Porni spre chiuvetă, apoi îngheță.

Zgomotul!

Venea dinspre pivniță. Dar nu o asiguraseră O'Reilly și Murphy că totul e în regulă acolo jos?

Șovăi, pentru că o parte din ea îi porunci să urce scările, să o ia pe Emily și apoi să plece din casă. Se puteau duce din nou la familia Sanchez și să accepte oferta lui Ramon de a înnopta acolo.

Numai că acum era ora două dimineața, și Ramon ar insista să sune la poliție, iar ea ar părea iarăși o idioată.

Poate că ar fi cel mai bine să se culce la loc.

Bum!

Tresări la auzul zgomotului și nevoia de a o înșfăca pe Emily și de a fugi apoi din casă deveni irezistibilă. Se întoarse, făcu un pas spre ușa livingului, cînd surprinse iarăși sunetul.

Bum!

Acum știa ce e! Una dintre micile ferestre care se deschideau spre cele trei luminatoare din jurul pivniței! Cu certitudine asta era.

Deschise ușa de la pivniță, simți curentul de aer și îi înjură printre dinți pe O'Reilly și pe Murphy.

„Pivnița e în regulă, pe dracu'!" O fereastră rămăsese deschisă și ei nici măcar nu observaseră.

Acum se auzea foarte clar. *Scîrț, bum – scîrț, bum!* Vîntul sufla în ea, deschizînd-o și închizînd-o ritmic.

Tocmai cînd se pregătea să coboare ca să închidă fereastra, ezită puțin.

Ea nu deschisese niciodată vreuna dintre ferestrele de la subsol. Or fi deschis-o polițiștii?

De ce?

Poate că o verificaseră și uitaseră să pună zăvorul.

Pe scară era întuneric beznă. Apăsă întrerupătorul, dar nu se întîmplă nimic.

Fir-ar al naibii de treabă! Trebuia să coboare pînă acolo pe întuneric? Habar n-avea unde pusese lanterna. Probabil că o împachetase pe undeva, alături de becurile de rezervă, ceea ce însemna că nici măcar nu-l putea înlocui pe cel ars.

Ar trebui să se ducă înapoi în pat și s-o lase baltă. Dar și în pivniță avea cutii, și ultimul lucru care îi mai lipsea acum era ca ploaia să bată înăuntru, să le ude și să le distrugă.

Inspirînd adînc, începu să coboare treptele. Raza slabă ce venea dinspre bucătărie nu lumina decît o zonă îngustă de la capătul scărilor. Dar, oricum, era mai bine decît nimic.

Pipăi treptele una cîte una, încet, confundîndu-se cu propria umbră, și cu mare atenție să nu alunece. Un picior rupt sau o gleznă

luxată reprezenta un dezastru chiar mai mare decît niște cutii distruse. Încercă să vizualizeze unde se găsea totul pe podea, astfel încît să nu calce sau să se împiedice de vreun obiect care-i trebuia. Dar mintea parcă i se golise – își amintea doar mormane de cutii împrăștiate peste tot.

Podeaua de beton era chiar mai rece decît parchetul din dormitor, dar ignoră frigul și luă urma zgomotului spre colțul îndepărtat. Abia vizibilă în lumina slabă ce se strecura de la parter, zări fereastra ce se bălangănea în bătaia vîntului.

O închise și fixă zăvorul bine.

Apoi se întoarse și porni din nou prin labirintul de cutii, de data asta însă mult mai sigură pe ea.

Urcă treptele două cîte două și, cînd ajunse sus, trînti ușa cu putere în urma ei.

Gata.

Zgomotul încetase, iar ea se putea culca liniștită.

Trase adînc aer în piept, traversă bucătăria și stinse lumina.

Apoi, prin bezna din living auzi un alt sunet.

Dar prea tîrziu.

Din spate, un braț îi înconjură gîtul și, înainte ca Ellen să apuce să țipe, o mînă îi acoperi nasul și gura cu ceva.

Ceva moale și umed.

Ceva care mirosea atît de rău încît îi veni să vomite.

Se zbătu din răsputeri, încercînd să respire, să strige la Emily, să alerge, să lovească, să îndepărteze mîinile de pe fața ei.

Dar prea tîrziu. Deja își pierduse răsuflarea și, împotriva voinței sale, inhală aburii în plămîni.

Genunchii i se înmuiară și, cu imaginea copilului ei dormind ca un îngeraș în patul din dormitor, Ellen alunecă în brațele întunericului.

O cale de ieșire!

Trebuia să fie o cale de ieșire.

Kara gîfîia tot mai tare în timp ce alerga în picioarele goale prin tunel.

Un tunel atît de întunecat încît nu-i vedea pereții. Dar îi putea simți cum o înconjoară din ce în ce mai strîns. Dar unde era capătul?

Poate că nici nu există vreunul! Poate că avea să gonească la nesfîrșit prin beznă fără să ajungă undeva anume. Dar nici nu se putea întoarce și nici nu putea să se oprească pentru că bărbatul se afla pe urmele ei. Omul în negru care o vina. Trebuia să meargă înainte, tot înainte prin tunelul unde nu se zărea nici o lumină.

Nu putea decît să spere – *să se roage* – să găsească un capăt, și acolo o cale de scăpare.

Brusc – aproape imposibil – tunelul se îngustă. Era și mai mic și mai rece. Alerga încovoiată, iar capul îi atingea tavanul. Spatele o durea îngrozitor și mușchii erau parcă în agonie.

„Afară, își spuse ea. Trebuie să ies... te rog, scoate-mă de aici..."

Tunelul deveni și mai strîmt, iar umerii ei se zgîriau de pereții apropiați.

Și-atunci îl auzi în spate – foarte aproape de ea.

– Angel, șopti el cu un glas blînd, seducător ca o adiere ce plutea deasupra unei ape. Vino la mine, îngerul meu...

– Nu! urlă ea, dar vocea îi ieși din gît înăbușită și răsună stins între zidurile înguste.

Zidurile care se strîngeau și mai mult în jurul ei.

Gemînd, își adună puterile, dar picioarele îi erau atît de grele, încît de-abia le putea mișca. Dar ce mai conta? Dacă tunelul n-avea capăt, oricum n-avea să ajungă nicăieri.

Speranța îi pierea din suflet.

Și avea nevoie de apă. Avea nevoie de...

Pe neașteptate, se opri ca străfulgerată, simțind ceva în fața ei, care-i bloca drumul.

Bărbatul? Nu! Acesta se afla tot în urmă.

Întunericul începea să se risipească și în penumbra cenușie o zări.

Ușa! O ușă imensă, făcută din panouri solide ca trunchiurile copacilor, legate între ele cu benzi groase de fier.

Și un zăvor! Un zăvor pe care-l putea atinge, care se potrivea perfect în mîna ei.

Dar un zăvor care se înțepenise!

În spatele ei, bărbatul redusese și mai mult distanța și răsuflarea lui fetidă îi umplu nările.

Degetele parcă îi amorțiseră tot încercînd să miște zăvorul. Panica risca să o copleșească dintr-o clipă în alta, mai ales că mîinile bărbatului se întindeau spre ea ca s-o înhațe. Peste doar un moment degetele lui îi vor înconjura gîtul și-atunci...

Și-atunci reuși!

Ușa se deschise larg și dincolo de ea se întindea o încăpere scăldată într-o lumină atît de strălucitoare încît o orbi.

În centrul ei se vedea un obiect, pe care nu-l recunoscu imediat, deși i se părea familiar.

Se apropie de el.

Era o masă diformă de metal din care se înălțau rotocoale subțiri de fum.

O mașină!

Asta era – resturile unei mașini distruse! Dar...

Din mijlocul grămezii fumegînde se rostogoli ceva pînă în dreptul picioarelor ei goale.

O minge?

Nu, nu o minge.

Un cap.

Capul lui Steve!

Deschise gura ca să țipe, dar din gît nu-i ieși nici un sunet. În schimb, o voce răsună în pustietatea camerei.

– N-a suferit, spuse polițistul, aplecîndu-se ca să ridice capul lui Steve.

Ochii lui Steve se deschiseră chiar cînd capul lui ajunsese la nivelul privirii ei.

– Căsuța pentru copii, rosti el.

Buzele lui vinete se schimonosira într-un rînjet și sîngele i se scurse printre dinții sparți.

– Se joacă în căsuța pentru copii.

Un urlet se formă în gîtul Karei și gura ei se pregăti să-l elibereze.

Se trezi în patul ei.

Complet dezorientată, îngrozită de imaginile atît de vii ale coșmarului, Kara își lipi palmele de cap, parcă pentru a-și alunga amețeala ce pusese stăpînire pe ea. Supa de linte pe care o mîncase la

cină i se ridică în gît, așa că se dădu iute jos din pat și se repezi în baie, unde de-abia apucă să se aplece peste closet că și vomă.

Se ghemui lîngă toaletă, gîfîind, și în sfîrșit mintea i se mai limpezi. Își răcori obrajii înfierbîntați de porțelanul rece și rămase nemișcată cîteva minute pînă cînd ultimele umbre ale visului se risipiră. Cînd răsuflarea își capătă ritmul normal, se ridică în picioare, se apropie de chiuvetă și dădu drumul la apă. Se spălă pe față, își clăti gura, apoi bău însetată din palmele făcute căuș. De-abia cînd se convinse că greața îi trecuse definitiv, se îndreptă de spate și se privi în oglindă.

– N-o să supraviețuiesc, șopti ea spre reflexia din oglindă.

În capul ei se formă imediat o nouă propoziție: „Și de ce aș vrea?".

Epuizată, Kara mai mult se tîrî pînă în dormitor. La televizor era o emisiune comercială. Uitase să-l oprească atunci cînd se băgase în pat, dar sonorul lui reușea să mai alunge din sentimentul de pustiu ce plutea asupra întregii case.

Kara se băgă sub pătură, purtînd în continuare pijamalele, halatul de baie și perechea de papuci groși, care nu reușeau însă s-o protejeze împotriva certitudinii îngrozitoare că Steve nu se va mai întinde niciodată spre ea ca s-o încălzească în timpul nopții.

N-o s-o mai frece niciodată pe spate cînd va face baie.

N-o va mai trage niciodată lîngă trupul lui ca să-i murmure la urechi vorbe dulci.

Dacă ar mai fi existat vreun veșmînt care s-o izoleze de toate aceste gînduri, l-ar fi îmbrăcat și pe acela, dar, din păcate, așa ceva nu exista. Își strînse brațele în jurul trupului și se lăsă copleșită de agonia teribilă a singurătății și de lacrimile alinătoare.

Lacrimile erau unicele ei prietene, așa că plînse pînă la epuizare. Cînd ochii îi secară, amorți din nou.

Doar un gînd rămase viu: răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese cu ceva vreme în urmă în baie, gîndindu-se la supraviețuirea ei – „Și de ce aș vrea?".

Datorită lui Lindsay, desigur.

Trebuia să supraviețuiască pentru fiica ei.

Și Patrick Shields reușise să suporte tragedia aceea oribilă.

La fel va face și ea.

Agățîndu-se de această speranță, ridică telecomanda și opri televizorul.

Tăcerea ce învăluia casa o înconjură din toate părțile, dar cînd închise ochii știu că măcar în seara asta nu va mai visa din nou.

Emily trebuia să meargă la baie.

Se dădu jos din pat și ieși, pe jumătate adormită, pe ușa de la dormitor, cotind spre stînga așa cum mai făcuse de zeci de ori înainte.

Imediat se izbi de un perete.

Pînă să apuce să-și dea seama ce se întîmplase, era deja întinsă pe podea, țipînd.

– Mami? strigă ea. Mami!

Nici un răspuns.

Pentru prima dată de cînd se știa ea nu primi nici un răspuns.

Dar nici n-o durea foarte tare încît să înceapă să plîngă. Sughiță de cîteva ori, se frecă la ochi și își atinse cu grijă fruntea, în mijlocul căreia crescuse un cucui mărîcel. Își frecă și fundul, în locul în care aterizase după ce se lovise de perete cu capul.

Nici fundulețul n-o durea foarte tare.

În plus, trebuia să ajungă la baie repede.

Se uită de jur împrejur, scrutînd întunericul și încercînd să înțeleagă ce se petrecuse. Atunci își aminti că se culcase la mama ei în pat.

Așadar, baia se afla în direcția cealaltă.

Se întoarse, intră la toaletă și se așeză pe closet. După ce termină, trase apa și porni spre dormitor.

Acesta era gol.

– Mami? strigă ea, mai mult nedumerită decît înspăimîntată.

Tot nici un răspuns. Se urcă la loc în pat, găsi locul cald în care dormise și se culcuși.

Dar unde plecase mama ei?

Se ridică în capul oaselor și o strigă iarăși, de data asta mai tare.

– Mami!

Nimic, cu excepția vîntului și a ploii de afară.

– N-are de ce să-ți fie frică, rosti Emily cu voce tare, repetînd cuvintele pe care i le spusese mama ei de atîtea ori cînd se trezise

speriată din vreun vis urît sau cînd afară tuna și fulgera de se zgîlțîia casa.

Acum, sunetul vorbelor pe care mama ei obișnuia să le rostească o liniștiră.

– O să se întoarcă imediat, continuă ea. Așa zicea ea întotdeauna: „Mă întorc imediat".

Își aminti însă ce se întîmplase mai devreme, cînd mama ei se speriase foarte rău și fugiseră la casa vecinului. Dar apoi a venit poliția și totul a fost bine. Așa că dacă i se făcea frică și mama ei nu era acasă, știa cum să procedeze. Se va duce din nou la casa vecinilor, iar ei o să sune la poliție.

Dar deocamdată, pentru că nu era foarte înfricoșată, avea să mai aștepte. Era o fetiță mare și curajoasă și, în plus, mama se va întoarce în curînd.

Minutele trecură unul după altul, întinzîndu-se cît o veșnicie, iar Emily începu să creadă că o să izbucnească în plîns dacă mama ei va mai întîrzia. Își băgă degetul mare în gură – un gest pe care nu-l făcea niciodată în prezența lui Ellen – și se încovrigă în mijlocul patului mare.

În poziția aceea nu se mai simțea atît de singură.

Cînd nu mai suporta, se hotărî să-și spună o poveste, așa cum îi spunea mama ei cînd nu reușea să adoarmă.

– A fost odată ca niciodată, șopti ea, o fetiță mică, dar curajoasă...

Glasul i se frînse, așa că o luă de la capăt.

– A fost odată ca niciodată, murmură ea, dar pentru a doua oară cuvintele i se opriră pe buze.

Un moment mai tîrziu, Emily își strecură din nou degetul în gură, răsuflarea îi deveni tot mai ritmată și pleoapele tot mai grele...

În visele ei, mama o strîngea în brațe cu dragoste, protejînd-o.

În visele ei, totul era perfect...

Capitolul 43

Rick Mancuso înfipse panoul pe care scria „Vizionare publică" în pământul moale de la colțul străzii, la două case de locuința doamnei Fine, bătători noroiul cu piciorul, apoi făcu un pas înapoi. Panoul se înclină cîțiva centimetri, dar rămase în picioare; suficient pentru cele două, trei ore de care avea el nevoie. În cazul în care cădea pînă la patru, nici o problemă. Satisfăcut, își controlă ceasul de mînă.

Două fără zece, ceea ce însemna că întîrziase. În mod normal, îi plăcea să ajungă la vizionările publice cu cel puțin o jumătate de oră mai devreme, pentru a se asigura că totul e în regulă. Iar Ellen Fine avea o fetiță; copiii dintr-o casă – chiar și unul la număr – însemnau că interiorul nu va arăta îndeajuns de bine pentru ca locul să se poată vinde repede și, de vreme ce lui Rick îi plăceau tranzacțiile rapide, nu-l deranja să mai piardă o jumătate de oră pentru a pune lucrurile în ordine.

Astăzi însă nu va avea timp, așa că nu-i rămînea decît să se bizuie pe Ellen că-și făcuse treaba. Aranjînd pentru ultima oară panoul cu pricina ca să stea drept, deși zadarnic, trînti portbagajul mașinii, după care conduse pînă la casa doamnei Fine, unde parcă pe partea cealaltă a străzii. Cu toate că era mică – foarte mică – casa era totuși atrăgătoare, avînd într-adevăr aspectul unei „mici cabane", așa cum o descrisese el în anunțul publicitar. Iarba verde crescuse frumos și părea proaspăt tunsă, iar copacii care se înălțau de-a lungul drumului în două șiruri paralele înfrunziseră deja. Pe marginea aleii se zăreau chiar și cîțiva boboci de narcise. Drăguț – foarte drăguț: ploaia de noaptea trecută se dovedise o binecuvîntare.

Cînd traversă strada, o observă pe Emily care se uita pe fereastră. Îi făcu un semn cu mîna, dar ea deja dispăruse, lăsînd în urma ei un colț de perdea dantelată ce flutura ușor. Rick mai înfipse un panou cu „Vizionare publică" pe peluză din față, își ridică servieta și dosarul cu fluturași, după care porni pe alee spre casă.

De obicei, clienții erau atît de agitați în ziua vizionărilor, încît la ora cînd apărea pe veranda lor, aceștia îl așteptau cu ușa deschisă. Dar nu și acum. Apăsă soneria.

Nimic.

Încercă din nou, dar nici un rezultat.

Dinăuntru nu răzbătea vreun sunet; nici muzică, nici clasicul „Vin imediat" auzindu-se de undeva din bucătărie sau din dormitor. Doar tăcere.

Dar Emily sigur se afla acolo – o văzuse. Simțindu-se ușor debusolat, Rick ciocăni cu putere la ușa.

– Ellen? strigă el. Ellen, sînt eu, Rick. Am venit pentru vizionare.

Din casă tot nu se auzi nimic.

Încercă ușa.

Încuiată. Și astăzi era ziua în care femeia îi promisese că-i va da o cheie, astfel încît să poată avea acces oricînd. Ce naiba se petrecea? Ellen Fine nu i se păruse genul de mamă care-și lasă copilul singur acasă. În plus, mașina ei se zărea pe stradă.

Pivnița! Asta era; coborîse la subsol să spele rufe – ultimul lucru care-i mai lipsea la o vizionare publică – și nu auzise soneria sau ciocănitul și nici cînd o strigase.

Dădu roată casei și încercă și ușa de la bucătărie.

Descuiată și fără zăvor pus.

Întredeschisă, de fapt.

Rick împinse ușa care se deschise larg. Își strecură capul înăuntru.

– E cineva aici?

Nici un răspuns.

– Ellen? Sînt eu, Rick Mancuso.

Acum, tăcerea din casă i se păru suspectă. Îi veniră în cap tot soiul de povești cu agenți imobiliari care fuseseră împușcați de proprietarii care uitaseră de întîlnirea pe care o stabiliseră pentru vizionare.

După ce se uită prin bucătărie, atmosfera deveni și mai apăsătoare. În chiuvetă erau vase murdare și cîțiva cartofi cruzi zăceau într-o tigaie pe aragaz. Un carton de ouă se vedea lîngă un borcan cu unt de alune și un altul cu jeleu de struguri.

Putea să jure că Ellen Fine nu ar fi lăsat o astfel de mizerie în bucătărie, chiar dacă n-ar fi fost vorba de o vizionare.

Flerul îi spunea că ceva necurat se petrecea. Rick păși înăuntru, își așeză geanta pe masă și porni spre living.

– Emily?

Pe moment, nu primi nici un răspuns, dar chiar cînd se pregătea să strige din nou, o voce firavă răsună din capul scărilor.

– Mai bine pleci.

– Emily? Sînt eu, Rick. Ți-aduci aminte de mine? Trebuia să mă întîlnesc cu mama ta azi. E acasă?

Mai întîi zări pantalonii de pijama. Apoi, pas cu pas, apăru fetița cu părul ciufulit și degetul mare înfipt în gură. Pe la jumătatea treptelor, Emily se opri uitîndu-se la el.

– Hei, Emily... îți aduci aminte de mine?

Ea încuviință din cap. Avea fața umflată și se vedea cît de colo că plînsese.

– Mama ta e acasă?

Fetița scutură din cap.

– Dar unde e?

Ea ridică din umeri, apoi suspină adînc.

– Nu...nu știu, se bîlbîi ea și ochii i se umplură de lacrimi.

Isuse Hristoase, se gîndi Rick. Ce naiba făcuse, își luase tălpășița în ultima noapte? Dar Ellen Fine nu-i dăduse senzația unei femei inconștiente.

Deloc.

– O să urc puțin să mă uit și sus, bine?

Emily încuviință din cap și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

– Hei, hei, gata, spuse Rick înduioșat. Nu plînge, SCUMPETE. Urcă scările și se așeză lîngă ea. Emily se apropie de bărbat și i se urcă pe genunchi, agățîndu-se cu brațele de gîtul lui. Își îngropă fața în umărul agentului și începu să hohotească.

Rick încremeni, neștiind cum să procedeze – niciodată nu i se mai întîmplase ca o fetiță de cinci ani să stea atîrnată de gîtul lui, dar-amîte să mai și plîngă de-ți rupea inima.

– Haide, draga mea, spuse el într-un tîrziu, ridicîndu-se și ținînd-o în brațe. Hai s-o găsim pe mami.

Dar Ellen nu era nici sus și nici în pivniță. Întorcîndu-se în living, Rick o lăsă pe Emily pe canapea, scoase din buzunar o batistă, o ajută să-și sufle nasul și îi șterse ochii. Apoi îngenunche în fața ei și o privi în ochi.

– Cînd ai văzut-o ultima dată pe mami?

Emily se strîmbă de atîta concentrare.

– Cînd m-am culcat, zise ea. Lu' mami îi era frică, așa că am dormit cu ea.

Un semn deloc bun.

– Dar de ce îi era frică? întrebă el.

– Credea că e cineva în casă.

„Lui Ellen Fine îi fusese teamă că cineva îi pătrunsese în casă, iar acum dispăruse."

– O să sun la poliție, murmură Rick mai mult pentru sine decît pentru Emily.

Fața se înseninâ pe loc.

– Sînt niște oameni drăguți!

Rick Mancuso își aplecă fruntea spre ea.

– Îi cunoști pe polițiști?

Emily dădu aprobator din cap.

– Au venit noaptea trecută.

– Pentru că lu' mami îi era frică?

– Da.

Rick își scoase telefonul mobil, formă 911 și în mai puțin de două minute relatase exact ceea ce descoperise cînd sosise cu zece minute înainte în casa lui Ellen Fine.

– Un ofițer se va prezenta acolo în cel mai scurt timp cu putință, îi comunică vocea impersonală a operatoarei de la capătul firului.

Cu Emily agățată de el, Mancuso scoase panoul cu „Vizionare publică" de pe peluză, apoi intră înapoi în casă. N-avea nici un chef

să facă pe dădaca – de altfel, nici nu știa cum – dar nici nu putea pleca nicăieri până când nu venea poliția.

– Ce-ar fi să-mi arăți camera ta? întrebă el într-un final.

Că doar n-o să moară dacă se joacă și el cu păpușile vreo jumătate de oră, nu?

În plus, nu-și pierduse speranța – oricît de mică ar fi fost ea – că Ellen Fine va apărea, va curăța bucătăria, va aranja paturile și vor finaliza aranjamentul lor.

„Da, da, în visele tale, poate!"

Probabil că visase urît. Dar dacă totul nu era decît un coșmar, de ce simțea pe picioare niște arsuri îngrozitoare, ca și cum cineva ar fi tîrît-o pe asfaltul plin de gropi și denivelări de pe aleea din spatele casei?

De ce era cămașa de noapte încă umedă de la ploaie?

Și de ce senzația de panică îngrozitoare pe care o resimțea îndată după ce se trezea dintr-un vis urît nu se risipea? De ce tentaculele groazei se strîngeau tot mai tare în jurul ei cu fiecare secundă?

Pentru că nu era vorba de un coșmar.

Pe măsură ce mintea i se limpezi, Ellen nu numai că simțea juliturile dureroase de pe gambe, dar și junghiurile din coaste și durerea năprasnică din tîmple, care pulsau, gata, gata să-i sfîșie pielea.

Și gîtul o durea.

Și încheieturile.

Și umerii.

Încercă să se miște, sperînd să-și mai domolească puțin suferința.

Și-atunci, de undeva din spatele ei, o voce șopti:

– Se trezește... Mami se trezește!

Ellen deschise larg ochii și nimeri în mijlocul unui coșmar și mai oribil decît cel pe care-l visase. Un urlet gîtuit țîșni din plămînii ei, dar în clipa în care puterea lui ar fi trebuit să zguduie pereții nu se întîmplă nimic. Îngrozită, simți cum gura – obrajii, timpanele, capul – sînt pe punctul de a exploda. Încercă să tragă aer, dar buzele îi erau acoperite cu bandă adezivă.

Nu avea cum să respire!

Se sufoca!

Un nou urlet se ridică în ea, dar un colț din mintea ei o împiedică să se lase copleșită de panică.

„Nasul! îi comandă creierul. Respiră pe nas!"

Își înghiți strigătul de neputință și se strădui să-și calmeze teroarea din suflet. Se concentră – blocîndu-și durerea, arsurile, groaza, imaginile pe care le zărise – asupra unui singur lucru.

Să respire.

Să respire pe nas.

Încet, astfel încît ritmul să mai reducă din starea de panică.

Aproape miraculos, aerul îi umplu plămînii.

Inspiră... expiră... inspiră... expiră...

Pe măsură ce oxigenul îi străbătea trupul, Ellen se mai liniști.

Amintirile o invadară.

Totul era real. Se trezise... auzise un zgomot... coborîse treptele... verificase casa, pînă și pivnița. Și crezuse că totul era în regulă, că se înșelase, că nu era nimeni în casă. Apoi, chiar cînd urca scările...

Simțea și acum gustul drogului în gură și mirosul în nas. Cantitatea însă nu fusese suficientă ca s-o țină inconștientă. Trăise totul ca prin vis. Un vis din care avea să se trezească. Din păcate, realitatea se dovedi mai rea decît ceea ce-și închipuise că e doar un vis.

Se zbatu să-și desfacă legăturile cu care îi erau prinse mîinile și gleznele de scaunul pe care era așezată – un scaun mult prea mic pentru trupul ei.

În fața sa se aflau două fete. Pe una din ele o recunoscu imediat – tînăra din Camden Green care dispăruse după...

O vizionare publică! O vizionare ca aceea pentru casa ei.

Cealaltă fată era mai mică, mai slabă, cu un ten cenușiu, care îi spunea lui Ellen la fel de multe ca și privirea ei goală. Femeia se lămuri după două, trei secunde că zîmbetele de pe chipurile lor se datorau liniilor trasate neglijent cu ruj peste banda adezivă ce le acoperea gurile. Fiecare din cele două fete era strîns legată de cîte un scăunel asemănător cu al ei.

Toate trei stăteau în jurul unei măsuțe de ceai pentru copii, frumos aranjată, în ciuda setului de porțelan crăpat și ciobit și a veselei de argint vechi și ruginite pe alocuri.

Surprinse cu coada ochiului o mișcare și, cînd întoarse capul văzu o altă persoană, învesmîntată în negru, care purta o mască chirurgicală pe care desenase un zîmbet și mai mare, mai roșu și mai grotesc decît al fetelor.

Brusc, își aminti de fiica ei.

„Emily! Oh, Doamne Dumnezeule, Emily!"

„Emily... Emily... Emily", repeta întruna în gînd Ellen. Trebuia să afle dacă fetița pățise ceva. Oare *monstrul* ăsta o răpise și pe Emily? Poate nu – poate o lăsase în pat, acasă. Poate că o dorise doar pe ea, nu și pe fiica ei.

Da, așa stăteau lucrurile cu siguranță. Nu furase fotografia pentru Emily. Ci pentru ea.

Trebuia să fie așa. *Avea nevoie* să creadă într-o astfel de variantă.

Pentru a doua oară panica o copleși și își dădu seama că nimic din ce se petrecea nu făcea parte dintr-un coșmar, că totul se întîmpla în realitate și că ea era singura care le putea ajuta pe cele două fete să scape de acolo.

Iar asta însemna că trebuia să accepte situația. Spunîndu-și încă o dată – forțîndu-se să creadă – că Emily este în siguranță, își îndreptă atenția spre adolescenta blondă. Cum o chema? Lindsay! Da. Lindsay Manson, ori poate Merrill, în orice caz un nume care începea cu M. Fata părea relativ sănătoasă și cînd privirile li se întîlniră, Ellen observă în ochii ei o furie arzătoare. Iar cînd Lindsay își ațintì privirea asupra siluetei în negru, femeia îi simți furia foarte clar, de parcă și-ar fi exprimat-o cu voce tare. „O să-l omor, părea să zică ea. Dacă o să scap vreodată de aici, o să-l omor."

Dar cealaltă fată – copila brunetă și slăbuță cu privire inexpresivă și ten cenușiu – nici măcar nu mai arăta că înțelege unde e și ce se întîmplă cu ea.

Ellen se întoarse din nou spre Lindsay, ai cărei ochi o implorau acum, și înțelese limpede mesajul ei: „Ajută-ne... te rog, ajută-ne!".

Ellen încercă să zîmbească, dar banda adezivă ce-i acoperea gura o împiedică să-și miște buzele. De vorbit nici pomeneală. Străduindu-se disperată să găsească o cale de comunicare cu fata, îi trecu prin cap o idee.

Și Ellen îi făcu un semn cu ochiul.

Inițial nu fu prea sigură dacă Lindsay o observase, dar fata, după ce se uită pe furiș la răpitor să vadă ce face, îi răspunse în același fel.

Ellen simți o rază de speranță. Ea și Lindsay comunicaseră în prezența nenorocitului aluia, chiar sub nasul lui. Dacă reușiseră asta, vor putea găsi și o cale de scăpare. Trebuiau doar să rămînă împreună. Mintea începu să-i lucreze febril. Barbatul în negru i se adresase cu „mami". Așadar, dacă ea era mama, atunci probabil că le considera pe fete copiii ei, așa că ea le va avea în grijă, la fel cum mama altcuiva o să se îngrijească de Emily pînă cînd Ellen se va întoarce acasă. Și *sigur* se va întoarce. Va izbuti cumva să-și păstreze vigilența și simțurile treze și, în ciuda oricăror greutăți – în ciuda gustului oribil din gură, a durerii îngrozitoare de cap provocate de substanța cu care o drogase, a durerii resimțite prin toți porii –, va născoci o cale să învingă.

Oricît de maniac era, pînă la urmă tot bărbat rămînea. Și Ellen știa totul despre bărbați. Căutînd adînc în memorie, redescoperi accesele de mînie pe care le revărsase asupra lui Danny Golden și toate greșelile făcute de el. Le examină cu atenție ca pe niște bijuterii, după care le adună ca pe niște comori prețioase ce aveau să-i întărească nu numai furia, dar și puterile.

Imediat își concentră întreaga forță și mînie asupra răpitorului.

Bărbatul se afla acum lîngă masă, ținînd în mînă un ibric din care ieșeau aburi. Cînd se apucă să toarne apa fiartă în ceșcuțele miniaturale, Ellen cîntări repede ce posibilități are.

Dacă el își dorea ca prizonierele lui să bea, atunci va trebui să le elibereze cel puțin o mînă.

Și dacă se va întîmpla așa, iar apa era suficient de fierbinte...

Imaginea lui urlînd în agonie cînd apa îl va orbi și se va zbate în micuța încăpere părea să-i împrospăteze forțele lui Ellen, iar speranța reveni din nou în sufletul ei. Din păcate, după ce turnă apa în ceașca lui Lindsay, nemernicul își ridică privirea spre ea și se opri.

Așeză ceainicul la loc pe masă.

– Ce-i asta? întrebă el.

Ellen îl văzu cum își ațintește privirea asupra micului ei tatuaj de pe coapsă, un suvenir din primul weekend petrecut cu Danny.

– Cine ți-a făcut asta? o întrebă necunoscutul. Cine ți-a făcut asta?

Se uită spre cele două fete, iar Lindsay scutură violent din cap.

Cealaltă fată nu se mișcă deloc.

– N-ar trebui să fie acolo, îl auzi ea pe bărbat spunînd. Mami n-a avut niciodată așa ceva!

Își plimbă din nou privirea spre cele două fete țintuite de scaune în fața lui Ellen.

– Și cineva va trebui să fie pedepsit pentru asta, adăugă el pe un ton atît de cald și de amenințător în același timp, încît Lindsay se înfioră de parcă ceva întunecat și rece îi atinsese sufletul. Cineva va trebui pedepsit pentru tot!

Imediat, bărbatul începu să scotocească printr-un sertar din dulapul aflat în spatele lui Ellen. Cu toate că ea nu vedea ce face, Lindsay era cît se poate de atentă și femeia îi urmări privirea pentru a ghici ce anume se petrece.

Un moment mai tîrziu, cînd observă expresia îngrozită din ochii fetei, Ellen simți că se sufocă din nou din cauza panicii.

Se luptă cu legăturile, dar picioarele și încheieturile erau atît de bine strînse, încît amorțiseră.

– Ăsta, spuse bărbatul. Îl pot folosi exact ca pe un...

Tăcu pe neașteptate. Apoi reapăru în raza ei vizuală, ducînd în mînă un cuțit mare de bucătărie, cu lama ruginită.

– Da, zise el, cu glas tremurînd și fixînd ca un nebun tăișul. Mi-l amintesc.

Femeii i se făcu așa de frică, încît crezu că o să leșine. Dar n-avea voie. Trebuia să-și păstreze cumpătul ca să se poată opune lucrurilor ce vor urma.

Însă, cînd el începu să-i zgîrie pielea cu lama aceea boantă și ruginită, întunericul o înconjură din toate părțile ca și cum ar fi fost atacată de un roi de albine.

Fărîma de voință rămasă pieri în cîteva secunde.

Capitolul 44

„Ceva nu merge bine.

Simt cu toată puterea ființei mele.

Este aceeași senzație pe care o încercam în copilărie, un fior ciudat în ceafă, când eram privit de cineva.

Sau, ca să fiu mai exact, când o persoană anume mă urmărea.

Ființa aceea nu mă mai privește acum, desigur, – n-am mai dat cu ochii de ea de ani de zile – asta dacă încă mai trăiește. Nu mai face parte din viața mea.

Și totuși, sentimentul pe care l-am trăit în ultimele zile este același: părul de pe ceafă începe să se ridice, exact ca al unei pisici care se zburlește când intuiește pericolul. N-am reușit să detectez cum și de ce se întîmplă. L-am experimentat la prima oră a dimineții când m-am trezit, dar și ocazional când m-am lăsat în îmbrățișarea caldă a lui Morfeu.

Dar poate că mă înșel. Poate că e numai o zămislire a minții mele, nimic altceva decît un rezultat al neglijenței mele recente.

Și trebuie să recunosc faptul că am fost extrem de neglijent.

În plus, cred cu tărie că această neglijență a fost una deliberată, pentru că toate riscurile pe care mi le-am asumat au transformat întreaga experiență într-una excitantă. Să fie oare vorba doar de o criză de paranoia?

Cum pot să fiu sigur?

Răspunsul e simplu: vigilența mă va călăuzi de aici înainte.

Trebuie să-mi ascult flerul pentru a intui primele semne ale pericolului, dar și sursa lui încă din prima clipă. Vor mai fi greșeli,

neîndoielnic, pentru că, în prezent, în loc să mă ocup de ceea ce deja controlez, mă văd nevoit să am grijă de niște lucruri asupra cărora n-am nici un control.

Nu-mi place deloc chestia asta.

Dar ce opțiuni am? Dacă instinctele mele funcționează corect și mă aflu pentru prima dată în pericol de când eram doar un copil, trebuie să mă apăr.

Ce tristețe, când te gîndești că acum ar trebui să mă bucur. Să fiu copleșit de fericire. Să țopăi de colo-colo. Din păcate, nu-mi rămîne decît să fac față suspiciunii care planează asupra mea și alungă lumina soarelui.

Nu pot savura aceste momente, nu mă pot lăsa inundat de strălucirea realizărilor mele.

Și dacă mă înșel? Și dacă senzația ciudată că cineva mă privește *este* doar o consecință a neglijenței mele de săptămîna trecută?

Poate că, fără să vreau, mă pedepsesc.

Dar de unde să știu? Din motive inexplicabile, nu mai am încredere în instinctele mele, cu toate că ele nu m-au înșelat niciodată. Însă aceleași instincte mă avertizează acum asupra unui pericol nevăzut.

Pereții se strîng în jurul meu. Sînt prizonierul propriei nebunii.

Nu știu cum să procedez în continuare. Să abandonez totul și să o iau de la capăt într-un alt loc?

Mi-e frică să fac ceva.

Mi-e frică să stau fără să fac nimic.

Mi-e teamă că frica mea se va transforma în furie și atunci voi pierde controlul.

Iar dacă pierd controlul, atunci pierd totul."

Pentru prima dată în viața ei, Kara își dori să se poată număra printre persoanele care trag cîte-un pui de somn în timpul zilei, dar, cu toate că trupul îi era la fel de epuizat ca și mintea și spiritul, știa că dacă se va băga în pat nu va rezolva absolut nimic. Chiar dacă adormea – deși asta nu era cu putință în opinia ei – cînd se va trezi, Lindsay tot dispărută va fi, iar Steve...

Împovărată de pustiul din casă, nu-și duse gîndul la capăt. Și totuși, chiar dacă se forța să-și alunge realitatea din minte, nimic

n-avea să se schimbe. Rămase perfect nemișcată și rosti cu voce tare cuvintele pe care le evita.

– E mort. E mort și nimeni nu-l va aduce înapoi.

Vorbele răsunară aproape batjocoritor în liniștea de pe scară, dar Kara își luă inima-n dinți și rezistă impulsului de a plînge. Se aplecă din nou asupra balustradei pe care începu s-o lustruiască febril, întrebîndu-se dacă nu riscă să ia lacul de tot cu cîrpa. Ignoră însă o astfel de posibilitate și-și văzu mai departe de treabă pînă ajunse în capul scărilor.

Pe partea cealaltă a holului, ușa de la camera lui Lindsay era deschisă. Singura încăpere de care nu se atinsese astăzi. Închise ușa, hotărînd că e mai bine ca fiica ei s-o găsească exact la fel atunci cînd se va întoarce acasă.

Se declanșă alarma de la uscător, iar Kara începu să coboare treptele, îndreptîndu-se spre spălătorie ca să se ocupe de ultimul rînd de rufe murdare. Brusc însă, se răzgîndi. Cele mai multe haine fuseseră ale lui Steve, așa că vor trebui să mai aștepte pînă cînd va decide dacă le va pune în cutii și le va da de pomană sau le va împacheta și le va așeza în șifonier.

Împinse ușa de la dormitorul lor și privi spre salteaua în dungi; cearșafurile curate se aflau jos, frumos împăturite. Dar dacă se va duce după ele, nu va putea rămîne indiferentă la hainele lui Steve din uscător și atunci...

Și-atunci se va pune din nou pe plîns, oricît de multe promisiuni își făcuse în sinea ei.

Ridică telecomanda și aprinse televizorul. Sonorul o luă înaintea imaginii.

– ... „A fost descoperită singură în casă după ce mama ei a dispărut aseară, probabil în jurul orei zece."

Ecranul se lumină, iar Kara văzu cum o fetiță, nu mai mare de cinci ani, cu ochii mari, înspăimîntați, este condusă spre o dubiță de o femeie chipeșă în uniformă de polițist. Fetița plîngea și, văzînd-o, Kara își mușcă buzele. Camera de luat vederi se focaliză apoi asupra unei blonde serioase într-un costum bine croit, care stătea în fața unei case mici. Pe peluza din față era vizibil un panou pe

care scria „De vînzare" și, cînd reportera își continuă relatarea, Kara simți cum îi îngheață sîngele în vine.

– Potrivit spuselor vecinilor, Ellen Fine s-a temut că în casa ei încă se mai afla cineva, cînd ea și fiica ei s-au întors după ce agentul lor imobiliar găzduise o vizionare publică ieri după-amiază.

Inima Karei bătea nebunește și se apropie de televizor hipnotizată.

– Poliția cercetează împrejurimile, dar nu s-au descoperit urmele unei intrări prin efracție.

„Nici o urmă de intrare prin efracție.

La fel ca și în cazul dispariției lui Lindsay."

Apucă receptorul înainte ca reportajul să se termine. Cartea de vizită a lui Andrew Grant, al cărui număr de telefon de acasă era notat pe verso, se afla pe noptieră. Inspiră adînc, se calmă și formă numărul. Așteptînd ca detectivul să răspundă, privi atentă fotografia lui Ellen Fine care se zărea acum pe ecranul televizorului. Era o femeie drăguță, care avea în jur de treizeci de ani și o figură familiară. După cîteva secunde, Grant răspunse, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

– Vă uitați la televizor, sergent Grant? întrebă ea fără nici un fel de introducere. În caz contrar, ați face bine să dați pe Channel 5.

Se lăsă tăcerea un moment, după care îl auzi pe detectiv oftînd și murmurînd un singur cuvînt:

– Rahat.

În sfîrșit, îi captase atenția.

Andrew Grant sună la ușa lui Rick Mancuso și se rugă la Dumnezeu ca Mancuso să-i dea răspunsurile cele mai potrivite. Nu că ar fi contat foarte tare – indiferent de spusele agentului, preconiza o după-amiază de duminică lungă. Ar fi vrut să amîne pentru a doua zi problema Karei, cînd se întorcea la birou, dar n-avea cum; nu și dacă mai dorea să poată dormi la noapte.

Așa că se văzuse nevoit să sune la secția de poliție Smithton după Sean O'Reilly, dar O'Reilly era deja ocupat pînă în gît cu acest nou caz de dispariție și, prin urmare, lui Grant nu-i mai rămăsese altceva de făcut decît să-și ia pistolul, vesta antiglonț și să plece spre Smithton.

În timpul scurtei sale întîlniri cu polițiștii din orașul apropiat, intuiția îl atenționase cînd auzise menționat numele lui Rick Mancuso, motiv pentru care îi prezentă lui O'Reilly pe larg cazul Lindsay Marshall. Acesta se mulțumi să ridice din umeri.

– Am discutat deja cu el și cred că e curat. Dar dacă tu ai un cui împotriva lui, eu oricum n-am cum să te opresc, nu?

Și uite-așa ajunsese aici cu degetul înțepenit pe soneria agentului imobiliar. Cînd Mancuso deschise în sfîrșit ușa și polițistul îi arătă legitimația, gazda clătină din cap de parcă s-ar fi așteptat să mai fie căutat de alți polițiști și îl pofti înăuntru.

Se așezară pe niște taburete la barul din bucătărie. Pentru un tip singur, cugetă Grant, Mancuso avea o casă foarte îngrijită. Prea îngrijită?

– Așadar, ne întîlnim din nou, începu el pe un ton amiabil. O altă vizionare publică, o nouă răpire. Ai vreo idee de ce numele tău apare de fiecare dată?

Mancuso ridică din umeri.

– E o comunitate destul de mică. Nu cred că am fost singura persoană prezentă la ambele vizionări.

Grant nu spuse nimic, dar nu-și dezlipi privirea de pe chipul lui și, într-un tîrziu, agentul se îndreptă de spate.

– Ce vreți de la mine? Nu știu nimic. Cînd am plecat din casa lui Ellen Fine ieri, totul era încuiat. Nici măcar nu am cheia de acolo – pentru că femeia n-a vrut să mi-o dea. De aceea a trebuit să sun la sonerie astăzi cînd m-am întors.

Își mijì privirea, precaut.

– Dar am mai spus asta la poliție de cel puțin zece ori.

– Ați păstrat un jurnal al zilei de ieri?

– Sigur că da. E la polițiștii din Smithton.

Telefonul mobil al lui Grant îi sună în buzunar. Îl scoase, aruncă o privire spre ecran și acceptă apelul.

– Grant? întrebă bărbatul de la celălalt capăt al firului. Sean O'Reilly la telefon. Ascultă, tocmai am găsit un raport despre o altă dispariție după o vizionare publică.

– Glumești, nu?

– Aș fi vrut eu. S-a întîmplat în Mill Creek cam acum trei săptămîni. O fată de nouăsprezece ani pe nume Shannon Butler. A dispărut în miez de noapte. Nici un indiciu. N-a apărut pînă acum – e pe lista cu persoane dispărute. Se pare că avem o pistă.

– Te sun eu mai încolo.

Grant închise telefonul și îi aruncă lui Mancuso o privire rece.

– Ai avut vreo vizionare publică în Mill Creek?

Oare ezitase Mancuso înainte să clatine din cap? Grant nu putea să bage mîna-n foc.

– E prea departe, răspunse agentul.

– Nu chiar din cale-afară de departe, îl contrazise Grant. N-ai arătat niciodată vreo proprietate acolo? N-ai fost niciodată la vreo vizionare în locul acela?

Acum Mancuso părea mai puțin sigur pe el.

– Stați așa, n-am de gînd să zic că niciodată... începu el, iar Grant se ridică în picioare.

– Ia-ți o geacă, spuse el. Cred că trebuie să stăm de vorbă la secție.

Mancuso simți cum îi îngheață sîngele-n vine.

– O să am nevoie de un avocat?

– Ai făcut ceva despre care nu vrei să-mi povestești?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci de ce ai avea nevoie de un avocat? Haide.

Grant nu știa ce legătură are Mancuso cu toate astea, dar ar fi pariat oricît că dacă sapa suficient de adînc în dosarul lui Shannon Butler, avea să găsească numele lui Mancuso.

Capitolul 45

„Fă-o să înceteze, se rugă Ellen în tăcere. Doamne, Dumnezeule, fă-o să înceteze." Dar, oricît de tare se ruga, durerea mistuitoare din piciorul ei părea să se înrăutățească. Cînd văzuse ce îi făcuse bărbatul, cînd zărise prima dată mușchiul sîngerînd sub locul unde bărbatul – *monstrul* – îi tăiase micul tatuaj de pe coapsă, nici nu-i venise să-și creadă ochilor. Dar cînd sîngele începu să mustească din rana roșie și cînd simți cum suferința i se răspîndește în tot corpul, adevărul o izbi cu putere. Cel care o răpise nu era un simplu om.

Ci un maniac.

Ceea ce însemna că trebuie să se poarte cu el ca atare.

Mai degrabă gîndul acesta, decît suferința îngrozitoare, aproape că o determină să renunțe, să lesine iarăși, să se scufunde în întunericul din care se trezise doar cu cîteva ore în urmă.

Sau să fi fost numai cîteva minute?

Dar ce mai conta? Chiar dacă zăcea inconștientă o vreme, tot avea să se trezească pînă la urmă în cosmarul care nu era numai al ei, ci și al celor două fete. Așa că făcu tot posibilul să-și învingă slăbiciunea, să suporte durerile și să-și limpezească mintea.

Nu se mai afla în camera cu masa și scaunele micuțe. După ce-i răzuise tatuajul – și terminase cu parodia aceea hidoasă a servirii ceaiului –, necunoscutul o tîrîse de-a lungul unor trepte abrupte, apoi printr-un tunel pînă într-o încăpere umedă, rece, cu saltele așezate direct pe podea și cătușe prinse în pereți cu lanțuri.

O temniță.

Îi legase încheieturile, apoi o lăsase singură fără să-și mai dea osteneala să-i lipească o bucată nouă de bandă adezivă în locul celei pe care i-o smulsese de pe buze în timpul „ceaiului".

După cîteva minute o adusese și pe Lindsay, cărcia îi prinsese de asemenea cătușele.

Lipsise multă vreme și apoi, cînd revenise, o purta în brațe – aproape tandru – pe cea de-a doua fată. Cînd o așezase pe podea, aceasta nu se mai mișca.

Era inconștientă sau...

Ellen nu-și continuase gîndul.

Monstrul – pentru că asta era – o prinsese în lanțuri pe Shannon la fel de strîns.

În cele din urmă, își luă lanterna, urcă scările și dispăru, lăsîndu-le într-o beznă absolută, claustrofobică. Temerile cele mai negre o copleșiră pe Ellen cu o forță uluitoare.

Nu putea să respire. Panica se trezea în ea și, pentru o clipă, se lăsă învinsă de intensitatea acesteia, fiind pe punctul de a începe să urle și să cedeze psihic.

Se concentră însă asupra respirației ritmice, chinuindu-se să-și relaxeze trupul, mușchi cu mușchi. Ignoră întunericul, imaginîndu-și o zi perfectă la plajă.

Și acolo, cu ochii minții, o văzu pe Emily, jucîndu-se fericită în nisip.

Însă panica își făcu din nou drum în inima ei.

„Relaxează-te, altfel ești pierdută. Atîta vreme cît te afli aici, nu poți face nimic pentru ea. În plus, acum trebuie să ai grijă de Lindsay. Dacă n-o poți ajuta pe Emily, măcar găsește o cale să faci ceva pentru Lindsay și..."

Cum o chema pe cealaltă fată? Întrebarea simplă învinse valul de panică și în sfîrșit reuși să gîndească limpede.

Inspiră adînc și o senzație de calm i se insinuă încet, încet în suflet.

– Lindsay? întrebă ea, șoapta ei răsunînd ca un tunet în liniștea deplină.

Pentru că nu primi nici un răspuns, repetă întrebarea, mai tare de data asta.

Un moment mai tîrziu auzi sunetul lanțurilor undeva în dreapta.

– De unde îmi știi numele? întrebă o voce slabă, aproape fără viață.

– Ți-am văzut fotografia la televizor. Pe mine mă cheamă Ellen Fine.

Zăngănitul continuă.

Ellen bănui că fata încearcă să se salte în capul oaselor.

– Mama ta te caută.

– Ai văzut-o pe mama? sări fata, parcă mai vioaie acum.

– A apărut la televizor, încerca să dea de urma ta.

– Ăăăă... de cînd sînt aici? întrebă ea după o pauză ceva mai lungă.

În loc să-i răspundă, Ellen se repezi cu o altă întrebare:

– Cine e cealaltă fată?

– Shannon, șopti Lindsay.

Numele nu-i spunea nimic lui Ellen.

– Vă dă ceva să mîncați sau să beți?

– Uneori. Dar nici măcar nu știu...

Glasul lui Lindsay se frînse și Ellen o auzi înăbușindu-și un suspin. Cînd vorbi din nou, glasul ei devenise grav și nu se străduia deloc să-și ascundă teama.

– Dar nici măcar nu știu cît este ceasul, sau ce zi e... Eu doar...

Se opri din nou, numai că acum Ellen era pregătită.

– O să fie bine, zise ea. O să scăpăm de aici – noi sîntem trei, iar el e unul singur. Avem șanse dacă punem la punct un plan și ne bizuim una pe alta.

Nici un răspuns. Apoi, spărgînd tăcerea, Ellen o auzi pe Lindsay plîngînd și își aduse aminte de Emily cînd hohotea în camera ei din cauza vreunui coșmar.

Numai că ele nu aveau un coșmar.

Asta era chiar realitatea.

– Ascultă-mă, Lindsay, spuse Ellen. O să fie bine. O să ieșim de aici.

Lindsay își trase nasul și rosti un singur cuvînt:

– Cum?

Disperată, Ellen își concentră atenția asupra momentelor de groază pe care le trăise cînd se trezise în scena ireală ce se petrecuse în

încăperea cu mica masă și scăunelele din jurul ei, iar amintirea zîmbetelor groteștí îi sugeră următorul pas.

– Trebuie să-i dăm ceea ce vrea.

– Dar nu știu ce vrea, gemu Lindsay.

– Ba sigur că știi, o contrazise Ellen. Gîndește-te la zîmbete, Lindsay. Și la ceea ce a spus. Mă striga mami și vorbea întruna despre cît de fericiți sîntem cu toții. Nu înțelegi? Își dorește o familie fericită. El vrea ca noi să fim familia lui și să părem fericire. Fii atentă cum o să procedăm...

Încet, neștiind dacă Lindsay mai are suficientă energie ca să priceapă măcar, darămite să mai și acționeze, Ellen se apucă să-i explice planul ei.

Andrew Grant își trecu degetele prin păr, încercînd să încetinească iureșul gîndurilor care îi alergau haotic prin minte. Se lăsă pe spătarul scaunului și inspiră adînc. Avea un milion de lucruri de făcut, dar dacă nu își stabilea niște priorități, totul se putea transforma într-un dezastru.

Treptat, situația în ansamblul ei nu i se mai părea atît de complexă și de încîlcită.

În prezent, primise autoritate interjurisdicțională, ceea ce însemna că tipii din Smithton vor fi obligați să coopereze cu el, cel puțin pînă cînd sosea FBI-ul. Iar pînă acum polițiștii nu-i refuzaseră nimic, oferindu-i tot ce le ceruse. Puține informații, dar suficiente cît să susțină o conferință de presă coerentă ce urma să aibă loc la ora nouă.

Ceasul imens de pe perete arăta că este 8.38.

Avea să fie o noapte lungă.

Dar să nu se pripească.

Îi mai rămîneau șaptesprezece minute în care să pună la punct ce va spune și apoi...

Și de-abia apoi va *începe* noaptea lungă.

Doi polițiști, care fuseseră chemați mai degrabă pentru spectacol decît pentru că cineva se aștepta ca ei să fie de folos, se tot agitau într-un colț, iar în hol se strînseseră deja șase reporteri, care-și priveau nerăbdători ceasurile de la mînă, numărînd secundele pînă

la începerea conferinței. Andrew Grant îi considera un grup de vulturi, pregătiți să se năpustească asupra unui leș și dacă făcea și cea mai mică greșeală, atunci leșul cu pricina avea să fie chiar el. Uitîndu-se sfidător spre ei, îi trecu prin minte chiar să mai amîne puțin startul.

Telefoanele sunau constant de cînd se anunțase după-amiază dispariția lui Ellen Fine și nu conteniseră deloc. Reporterii sesizaseră imediat legătura dintre cele două cazuri, poate la fel de repede ca și cele două secții de poliție implicate și pînă seara posturile de radio locale își dăduseră silința să stîrnească o adevărată frenezie publică. Funcționase: aparent oricine din Long Island văzuse pe cineva „ciudat" în timpul unei vizionări publice din ultimul an.

Crainicii inventaseră pînă și un nume pentru necunoscutul inculpat: Ozzie – Vizitatorul Groazei. Dacă lucrurile sfîrșeau prost, aveau șansa să apară într-una din cărțile lui Annei Rule[1], iar el va deveni personajul principal dintr-un serial TV.

Dar cel mai probabil, îl păștea concedierea pentru că fusese cap sec și se comportase ca un cătir. De ce nu o ascultase pe Kara Marshall și insistase că fata ei fugise de acasă?

Zidurile biroului parcă se strîngeau în jurul lui.

Își luă cana și se îndreptă spre filtrul de cafea, o umplu cu puțin lichid cafeniu rămas de la prînz, îi tăie amăreala cu o doză dublă de zahăr și mult lapte, după care reveni la masa de lucru. Amestecînd alene în cană, își alungă din minte gîndurile negre, concentrîndu-se asupra lucrurilor pe care le avea de făcut.

În primul rînd va trebui să împiedice orice altă dispariție după vreo vizionare publică. Vestea că cele trei răpiri se petrecuseră în urma unui astfel de eveniment va trebui să se răspîndească în toată regiunea Long Island.

Era duminică noaptea; din cîte știa el, o altă răpire avusese loc chiar în acea zi, ceea ce însemna patru cazuri. Nu cunoștea prea multe detalii, dar O'Reilly și Murphy se puteau ocupa de ea, împreună cu băieții care îl informaseră despre dispariția lui Shannon Butler din Mill Creek.

Își însemnă ceva în agenda sa.

Pasul doi presupunea găsirea lui Shannon, a lui Lindsay și a lui Ellen. De asta avea să se ocupe el personal. Rick Mancuso rămînea în topul listei sale de suspecți, dar asta se întîmpla mai mult pentru că el era și singurul suspect. Mancuso se dovedise cooperant, dar individul nu avea alibi pentru nici una dintre nopțile în care se înregistraseră răpirile.

Fapt care, din păcate, nu însemna nici pe departe ceea ce opinia publică credea și, ca atare, nu mai avea nici un drept să-l rețină.

Pînă în prezent nu exista nici un cadavru, așa că – deși se agăța de un fir de pai minuscul – era foarte posibil ca cele trei victime să fi fugit de acasă pur și simplu.

„Da, da, și porcii zboară."

Trase iarăși aer în piept și îi făcu semn unuia dintre polițiștii chemați de acasă.

– Vreau toate jurnalele cu vizitatori de la orice vizionare publică pe o rază de cinci kilometri. Din ultima lună.

Polițistul, care se alăturase secției respective de-abia de trei luni, căscă gura uimit.

– Dar o să dureze toată noaptea.

Grant își dădu ochii peste cap.

– Și oamenii n-o să se ducă la culcare. Mare pagubă. Fă-o.

În timp ce ofițerul plecă să găsească un telefon, Grant ordonă altor doi polițiști să îi verifice pe agenții locali: faxuri, telefoane și date despre persoanele care intraseră în casele familiilor Fine, Marshall și Butler. Punea pariu pe orice că bărbatul nu se înregistrase niciodată, dar nu strica să acționezi conform unei scheme prestabilite. Și cine știe, poate tipul nu era atît de isteț pe cît credea el.

Sorbi din cafea și se strîmbă din cauza gustului, rugîndu-se în același timp la zeii cofeinei să-l țină treaz toată noaptea.

Își îndreptă apoi atenția spre cea de-a treia prioritate: relația cu presa și încercarea de a ține departe de el lumina reflectoarelor.

Preconiza un adevărat circ mediatic. Odată cu venirea celor de la FBI, mingea trecea la ei în teren. Dimineață, cînd vor sosi, nimeni nu va mai avea nici un cuvînt de spus. Pînă atunci însă, el

constituia ținta ziariștilor și ar fi făcut bine să se arate cît mai stăpîn pe situație.

Sau, în cel mai bun caz, să le găsească pe fetele alea.

Grant se uită la ceas. Trecuseră cinci minute. Cu fiecare clipă, simțea cum atmosfera se tensionează și mai tare în clădire și, peste alte cîteva minute, el se va afla pe podium, supravegheat îndeaproape de locotenentul său, care se găsea în public.

Asta dacă era norocos. Dacă avea ghinion, atunci însuși șeful său avea să vină să-l vadă.

Rahat.

Mai luă o înghițitură de cafea, își ridică agenda și plecă să înfrunte presa, care pînă astăzi se redusese la persoana lui Marguerite Gould, o jurnalistă încîntată să anunțe orice eveniment minor din Smithton și Camden Green sau din orășelele de pe costa de nord, chiar dacă era vorba de un simplu ciine scăpat din lesă prin parc. În seara asta, din cauza atmosferei tensionate, probabil că Marguerite nu va fi în stare să formuleze nici o întrebare.

Billy Ferguson își iți capul de după un colț.

– Sergent?

– Am conferință de presă acum.

– Știu, spuse ofițerul, dar uitați-vă puțin aici.

Îi arătă jurnalul de înregistrare al oaspeților de la vizionarea publică pentru casa familiei Butler.

– Mark Acton – știți dumneavoastră, agentul acela care s-a ocupat și de vizionarea pentru soții Marshall...

Grant se întoarse brusc interesat spre tînărul ofițer.

– Ce-i cu el?

– A fost și la soții Butler.

Pe Grant îl trecu un fior. „Acton e o vulpe șireată."

– A fost și la vizionarea doamnei Fine?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu știu. Dacă a fost, atunci nu și-a trecut numele.

Grant își îngustă privirea, iar buzele i se subțiară, schițînd un rînjet.

– Du-te și saltă-l.

– Da, domnule.

Tînărul dispăru imediat.

Simțindu-se dintr-odată mai bine, Grant își aranjă geaca, își netezi părul și își pregăti agenda. Măcar acum se putea zice că are un suspect în carne și oase.

Mark Acton – un individ pe care nu-l plăcuse de la prima vedere. Și dacă ar fi fost nevoit să numească doar un singur lucru pe care-l învățase de-a lungul anilor de cînd lucra în poliție, atunci acesta era: „Întotdeauna să ai încredere în intuiție".

Lumina o trezi pe Ellen. Și, de asemenea, geamătul scos de Shannon, primul sunet pe care-l auzi din partea fetei.

El se întorsese.

Inima începu să-i bată cu putere. Cît timp se scursese? Minute? Ore? Nu zile, dar cum putea ea să știe sigur? Nu mai conta. Cel mai important era acum să-și păstreze calmul și să urmeze planul.

Indiferent de ce avea să se întîmple, trebuia să se țină de plan și să se roage ca Lindsay nu doar să fi înțeles, ci să aibă tăria și voința să îl respecte.

Alungînd ultimele rămășițe ale somnului ce-i învăluiau mintea și ignorînd teama care îi chinuia stomacul, se săltă în capul oaselor pe saltea, își strînse picioarele sub ea și se sprijini pe un braț, încercînd să pară relaxată ca și cum ar sta pe o pătură la picnic. Rana din coapsă îi sfredeli carnea cînd se tîri pe salteaua aspră, dar își înghiți urletul care i se ridică în gît atunci cînd în deschizătura chepengului se zări silueta învăluită în lumină a bărbatului. Se făcu beznă un moment, după care se aprinse o lanternă. Urmări fasciculul strălucitor pe măsură ce bărbatul cobori treptele și înaintă prin încăperea întunecată. Cînd se apropie, îi vorbi:

– Tu ești, iubitule? întrebă ea, sperînd ca intonația din vocea ei să nu i se pară artificială. Cum ți-ai petrecut ziua?

Bărbatul se opri ca electrocutat și se întoarse spre ea, dezvăluindu-i masca grotească și zîmbetul desenat cu roșu.

– Ai adus ceva ca să pregătesc cina? N-am avut timp să ajung la magazin și fetelor le este foame.

Necunoscutul bîjbîi puțin prin întuneric și, o secundă mai tîrziu, temnița fu invadată de lumina unui singur bec ce atîrna în tavan. Ellen văzu nebunia din privirea lui.

– Gura, spuse el, dar femeia avu senzația că percepe o undă de nesiguranță în glasul său.

– Nu te purta așa, iubitule. Copiii trebuie hrăniți. De-aia n-au fost așa de fericiți în ultimele zile.

Brusc, ochii bărbatului aruncară flăcări.

– Oprește-te. Oprește-te! *Strici totul!*

– Tati?

Vocea lui Lindsay se auzi atît de încet, încît Ellen abia dacă o percepu.

Bărbatul se răsuci, dar în loc să se îndrepte spre Lindsay, se apropie de Shannon, o descătușă, o ridică în brațe și porni spre ușa ce ducea în tunel.

– Nu i-a acoperit gura, șopti Lindsay.

– Poate nu crede că e nevoie, îi răspunse Ellen tot în șoaptă. Și poate are dreptate – poate fata nici nu mai poate vorbi.

După cîteva minute, necunoscutul se întoarse și se aplecă spre Lindsay.

Ellen o auzi cum îi șoptește ceva, apoi el îi scoase cătușele de la mîini și o smuci în picioare. O împinse spre gura tunelului, fără ca fata să opună rezistență.

Urma Lindsay planul ei sau pur și simplu voința îi fusese anihilată definitiv?

Cînd el se întoarse, Ellen îl întîmpină surîzătoare, dar chiar cînd se pregătea să spună ceva, acesta îi dădu o palmă peste față și îi înăbuși țipătul, astupîndu-i gura cu mîna, atît de tare încît își înfipse involuntar dinții în propriile buze. În timp ce ea simțea gustul sîngelui, el îi lipea banda adezivă peste gură. Străduindu-se să nu reacționeze violent din cauza durerii, Ellen nu se împotrivi cînd îi fu înfășurat în jurul gîtului un lasou. De-abia după ce o legă bine, o eliberă din lanțuri și trase de frînghie, vădit iritat.

Comportîndu-se ca și cum nu se întîmpla nimic extraordinar, Ellen se ridică în picioare, ignoră junghiul din coapsa rănită și îl urmă spășită prin tunel.

Cele două fete stăteau la masuță, cu mîinile și picioarele legate ca de obicei, numai că acum nu le acoperise gurile.

Lindsay îi întîlni privirea pentru o clipă, înainte de a se opri asupra răpitorului.

– N-o lega pe mami, spuse ea pe un ton perfect calm. Vreau să-mi perie părul.

Ellen îi mulțumi în gînd cînd zări zîmbetul lui Lindsay care-i însoțea ultimele cuvinte.

Bărbatul se uită mai întîi spre fată, apoi spre ea, și o rază de speranță se aprinse în sufletul lui Ellen. Însă, imediat scutură din cap, iar ea înțelese că nu reușise să se poarte la fel de convingător ca Lindsay.

– Ea nu se află aici pentru *tine*, zise el.

Blîndețea din vocea lui spori atmosfera de teroare.

– Ea e aici pentru mine, așa cum ar fi trebuit dintotdeauna!

O împinse în același scăunel pe care-l ocupase mai devreme, prinzîndu-i picioarele cu bandă adezivă. Exact cînd termină, un glas subțire se auzi dinspre partea cealaltă a mesei și pulsul lui Ellen își mări ritmul.

– Te iubesc, tati, șopti Shannon.

Speranța care aproape murise cu cîteva clipe în urmă, renăscu în Ellen. Shannon nu-și pierduse cunoștința și le auzise, înțelesese, intrase în joc!

Bărbatul urlă:

– Să nu îmi mai zici așa niciodată!

Aplecîndu-și fața pînă cînd atinse chipul lui Shannon, se răsti la ea furios din cale-afară:

– Nu sînt tatăl tău! Să nu mai îndrăznești să-mi spui „tati"!

O privi mînios pe Ellen:

– De ce nu faci ceea ce trebuie să faci? De ce?

Ellen tresări speriată, cînd el înconjură masa, scoase o carioca roșie, o apucă de păr și îi trase capul pe spate. Simți markerul mișcîndu-se peste banda adezivă de deasupra gurii și o clipă mai tîrziu el o împinse cu brutalitate.

– Poftim! Mami arată așa ca întotdeauna, indiferent de ce s-ar întîmpla. Zîmbește, mami! Zîmbește și poartă-te de parcă totul ar fi perfect!

Ellen încuviință din cap, dar el își pierduse deja interesul față de persoana ei și, ducîndu-se lîngă Lindsay, o mîngîie blînd pe păr.

– Vrei să te pieptăn eu? șopti el.

O vreme o mai dezmierdă pe păr, după care îi atinse obrazul cu degetele, și Ellen văzu cum fata încearcă să nu se ferească atunci cînd șoapta lui se transformă într-un mîrîit.

– Sau asta este ceea ce vrei să-ți fac?

Ochii lui o priviră din nou pe Ellen.

– Tu n-ai văzut niciodată, așa e? Numai că acum o să vezi! De data asta te fac eu să vezi!

Ellen încremeni, de teamă ca nu cumva și cea mai mică reacție să înrăutățească și mai tare lucrurile.

– E atît de frumoasă, spuse el, degetele lui coborîndu-i pe gît și apoi pe umăr. Cel puțin pe-afară.

– Tati? șopti Lindsay

– Nu-mi zice așa!

– ... Îmi pare rău, se bîlbîi Lindsay. Eu vreau ca tu să mă iubești la fel de mult pe cît te iubesc eu.

Ochii bărbatului străluciră ușor.

– Dragoste? întrebă el amenințător. La asta te gîndeai? De-aia zîmbeai mereu?

Lindsay clătină din cap aprobator, aparent indiferentă la pericolul ce pîndea în vocea lui.

– Nu vrei să te iubesc acum?

Ellen îngheță. Ce naiba voia Lindsay să facă?

Atunci vorbi și Shannon.

– Și eu, bălmăji ea.

„Nu, le porunci Ellen în gînd. Găsiți o cale să mă dezlege pe mine. Dar nu faceți asta! Nu!"

Bărbatul le privea pe ambele fete cu o licărire diabolică în ochi.

– Te iubim, spuse Lindsay pe o voce cu tentă seducătoare, care nu-i mai reflecta deloc vîrsta. Nu vrei să ne lași să-ți arătăm cît de mult?

Glasul ei deveni un fel de o răgușeală ispititoare:

– Te rog?

Bărbatul scoase un cuțit din buzunar – același cuțit ruginit, cu lama pătată de sînge pe care-l folosise ca să-i curețe tatuajul lui Ellen ceva mai devreme – și tăie banda de la picioarele și de la mîinile lui Shannon. După aceea o ajută să se ridice în picioare.

Cu toate că era atît de slăbită încît de-abia își putea ține capul drept, Shannon se întinse spre Lindsay.

– Și pe ea, șopti ea. Amîndouă te iubim... amîndouă...

Ochii din spatele măștii lucrau.

– Da, aprobă el. A venit vremea să-i arătăm lui mami cît de mult mă iubiți, nu-i așa?

Se întoarse spre Lindsay, dar înainte să apuce să-i taie banda adezivă, Ellen observă cum Shannon își încordează mușchii și ghici pe loc ce are de gînd să facă.

„Nu, o imploră ea, încercînd să-i transmită lui Shannon gîndurile ei, dar convinsă că n-avea nici un rost. Așteaptă pînă o eliberează și pe Lindsay!" Dar era deja prea tîrziu. Shannon își adună puținele forțe pe care le mai avea și îl lovi pe bărbat cu piciorul chiar în zona scrotului.

Necunoscutul se încovoie și căzu în genunchi, iar Lindsay și Ellen se luptară să-și smulgă legăturile.

Shannon se aruncă peste bărbat și se apucă să-i tragă masca de schi de pe față, dar masca chirurgicală pusă pe deasupra rezistă exact cît să nu dezvăluie nimic. Înfuriat din cauza atacului, se îndreptă de spate și o izbi pe Shannon de perete, zdrobind-o cu greutatea lui. Ellen auzi horcăitul ce ieși din plămînii fetei. Strînsoarea slăbi și fata căzu la pămînt, ca o cîrpă.

– E vina ta, urlă bărbatul, răsucindu-se spre Ellen. Vezi ce-ai făcut? Și ele spun că mă iubesc! Dar asta nu e dragoste! Nu!

Cînd Lindsay Marshall începu să țipe, el o lovi pe Shannon cu piciorul exact între coaste. Fata nu mai contenea din urlat, iar el își luă avînt și mai tare și o izbi pe Shannon cu gheata în cap atît de tare încît gîtul acesteia pîrîi.

Țipetele lui Lindsay deveniră niște hohote de plîns neputincioase. Bărbatul se aplecă deasupra lui Ellen, răsuflînd greoi, cu ochii întunecați de furie.

– E vina ta, șuieră el. Numai vina ta.

Se lăsă și mai tare peste ea și teroarea puse stăpînire pe trupul și e sufletul femeii. „Emily, Emily, Emily. O să mor și nu pot să-mi iau la revedere de la copilul meu."

– Ai greșit! Tu ești cea care a greșit! *Un singur lucru trebuia să faci și n-ai fost în stare!*

Scos din minți, trase de lasoul din jurul gîtului femeii și Ellen simți cum i se oprește respirația, iar ochii îi ieșiră din orbite.

Lumina din cameră începu să pălească.

Apoi, auzi un urlet de neputință și, pe neașteptate, tensiunea din frînghie dispăru.

– Te urăsc, șopti bărbatul. Vă urăsc pe toate și nu mai vreau să mă joc cu voi niciodată!

Dispăru în jos pe treptele ce duceau la tunel. Ellen tuși, înecîndu-se, încercînd disperată să-și umple plămînii cu aer. De-abia după un minut de eforturi imense, vederea i se limpezi și panica se mai domoli puțin. Își ridică privirea și se uită spre Lindsay.

Însă nici una din ele nu îndrăzni să privească spre Shannon. „Ce-am făcut? se gîndi Ellen. Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?"

Capitolul 46

Kara stătea nemişcată la biroul ei în lumina dimineţii, cu o ceaşcă de ceai rece lîngă ea. În faţă avea împrăştiate listele pe care notase tot ce avea de făcut şi toate numerele de telefon ale persoanelor pe care urma să le sune. Mai erau şi teancuri de fluturaşi cu chipul strălucitor al lui Lindsay, un dosar plin cu documentele pentru asigurarea de viaţă şi un dosar gros cu facturi neachitate.

Toate îi cereau atenţie necondiţionată. Dar în loc să acţioneze, ea stătea acolo amorţită, privind mormanele de hîrtii, negăsind suficientă putere pentru a-şi ridica ceaşca de ceai, darămite să se apuce de rezolvat probleme.

Dar n-avea încotro.

Cecurile trebuiau scrise, poliţele trebuiau încasate, iar fluturaşii distribuiţi. Ştia asta. O mie de oameni o încurajaseră să procedeze astfel.

Viaţa mergea mai departe.

Şi asta ştia.

Luă un pix şi, uitîndu-se spre birou, se întrebă cu ce să înceapă.

Dar nu se putea gîndi decît la visul avut cu o noapte în urmă.

Şi fusese un vis. Sigur fusese un vis.

Dădu drumul pixului pe birou şi îşi prinse capul în mîini.

Nu fusese un vis. Auzise ţipătul de groază al lui Lindsay atît de clar, de parcă fata s-ar fi aflat în camera alăturată. De fapt sărise ca arsă din pat şi se repezise în dormitorul lui Lindsay înainte să se dezmeticească prea bine şi să-şi dea seama că fiica ei nu mai e acolo.

Dar țipătul fusese atît de real. Ecoul lui încă mai răsuna între zidurile casei și, ascultînd, *știuse*.

Lindsay trăia încă și suferea. Așa de rău încît urla de frică, urla temîndu-se pentru viața ei și își striga mama cu disperare.

Iar ea stătea neputincioasă la masa de scris, cu capul în mîini.

Disperarea era un cuvînt prea sărac pentru a-i descrie rana deschisă din suflet.

Și ultima farîmă de speranță părea că va muri.

Nimeni n-o va crede că o auzise pe Lindsay țipînd în noapte. Îi vor spune că a visat și visul unei mame nu va motiva nici o forță polițienească din lume să intensifice cercetările.

Dar nu fusese un vis.

Primul ei impuls a fost să-l sune pe Patrick. El ar fi înțeles-o. Ar fi putut s-o ajute. Dar trecuse bine de miezul nopții și Kara conștientiza că trebuie să învețe să se descurce de una singură. Patrick îi oferise sprijinul lui necondiționat, dar nu avea cum s-o țină de mînă în fiecare minut al zilei.

Trebuia să petreacă zilele și nopțile fără nici un reazăm exterior.

Dacă făcea lucrurile pe rînd, puțin cîte puțin, poate reușea.

Se uită la ceasul cu alarmă și-și stabili primul obiectiv: în următoarele șaizeci de minute va scrie cecurile pentru facturile cele mai urgente, se va spăla, se va îmbrăca și va mînca ceva.

În timpul mesei, va planifica ora următoare.

De-abia după ce vor trece cele două ore, își va îndrepta atenția spre cea de-a treia.

Și dacă la sfîrșitul zilei se va considera satisfăcută, drept recompensă, îl va suna pe Patrick și îi va împărtăși progresul ei. Simpla imagine a ochilor lui înțelegători și a zîmbetului cald îi dădu putere.

Ridică pixul din nou, încercînd disperată să ignore ecoul țipătului lui Lindsay care-i răsuna încă în minte și își deschise carnetul de cecuri.

Soneria ținii înainte ca ea să apuce să arunce o privire asupra situației sale financiare.

Inima i se făcu cît un purice.

Vești! Cineva îi aducea vești!

Aproape împiedicîndu-se de poalele halatului, Kara se năpusti în jos pe scări și deschise ușa cu repeziciune, convinsă că va da ochii cu sergentul Grant.

Dar un bărbat cu chip grav, îmbrăcat într-un costum negru stătea pe verandă cu un pachet în mînă; în fața casei zări o limuzină Lincoln Town. Se scutură înfiorată cînd își dădu seama ce conține pachetul. Semnă formularul pe care i-l întinse bărbatul, luă cutia și intră înapoi în casă.

Cu un nod în gît, Kara smulse hîrtia maronie de deasupra și durerea sfîșietoare din piept îi confirmă bănuielile.

„Pe toate cutia se vedeau ștanțate în roșu cuvintele „Rămășițe umane".

Sus de tot fusese imprimat „Summers Funeral Home".

Cenușa lui Steve.

„Doamne, Dumnezeule!"

I se înmuiară genunchii și se trînti pe un scaun din sufragerie. Din străfundurile ei se ridică un urlet mut.

Pe masă, lîngă cutie, se afla telefonul.

Cu o mînă tremurîndă, îl ridică și formă numărul lui Patrick.

Capitolul 47

– Isuse, şopti Patrick Shields, privind cutia care încă se mai găsea pe masa din sufrageria Karei. Chiar te-au pus să semnezi de primire?

Ea încuviinţă din cap, oftind atît de epuizare, cît şi pentru eliberarea poverii ce-i apăsa sufletul. Deşi nu se schimbase nimic, simpla prezenţa a lui Patrick o făcea să se simtă mai bine.

– De necrezut, continuă Patrick, ai cărui ochi – atît de calzi şi de liniştitori de obicei – se întunecară de mînie. Le-am dat instrucţiuni precise. Nu înţeleg cum mi-aş fi putut exprima doleanţele mai clar. Le-am spus...

– Nu mai contează ce le-ai spus, interveni Kara. Şi oricum, nu de asta te-am sunat. Ci pentru că... pentru că... of, nu mai suport, Patrick!

Şovăind la început, femeia vorbi din ce în ce mai repede, pînă cînd cuvintele se revărsară din ea într-un torent de nestăvilit ce reflecta ca într-o oglindă toate sentimentele trăite. Kara îi povesti tot ce i se întîmplase de cînd se întorsese acasă cu o zi în urmă.

– Pur şi simplu nu cred că am să reuşesc, spuse ea la final, cînd epuizase toată energia negativă ce se strînsese în ea. Nu cred că o să mă descurc. Şi gîndul la noaptea asta...

Glasul i se frînse, înecîndu-se şi scuturînd din cap neajutorată. Patrick îşi puse blînd palmele pe umerii ei şi o privi direct în ochi.

– Ştiu exact cum te simţi, o asigură el, fără ca vocea sau privirea lui să mai păstreze nici cea mai mică urmă de furie. Oh, Doamne, cît de bine ştiu. Aşa că primul lucru pe care o să-l facem e foarte simplu. O să te duc din nou la Claire.

Kara se împotrivi cu tărie.

– Nu la Claire, replică ea puțin cam pripit. Nu că nu s-ar fi purtat minunat cu mine, din contră. Dar... of, nu știu... E ca și cum și-ar pune mănuși cînd vorbește cu mine. De parcă...

– Îi e frică să nu clachezi, termină Patrick în locul ei, rostind exact cuvintele pe care le-ar fi spus ea. Cunosc foarte bine senzația. Uneori mă aducea într-o asemenea stare că-mi venea s-o pocnesc!

Buzele lui schițară un rînjet trist.

– Și nu numai ea... toată lumea. Dar ce poți face? Nimeni nu ne vrea răul. Doar că ei n-au habar prin ce trecem noi.

– Așadar, ce să fac? întrebă Kara, fără să-și dea seama că vorbise cu voce tare.

– Vii la mine acasă, hotărî Patrick fără să stea prea mult pe gînduri.

Observînd că femeia e gata să protesteze, ridică mîna.

– Nici măcar nu știu de ce nu mi-a trecut asta prin cap de la bun început, spuse el, apoi zîmbi. Adică m-am gîndit, dar nu ți-am propus și știu și din ce motiv. La urma urmei, ce ar zice oamenii? Vecinii? Claire? Și cel mai rău, ce ar spune Neville Cavanaugh?

– Neville? Dar parcă el e majordomul tău, nu? De ce ți-ar păsa de părerea lui?

– Nu-mi pasă de părerea, ci de uitătura lui specifică.

Patrick se strîmbă, parodiind exagerat expresia de dezaprobare a servitorului său.

– Neville n-ar *spune* niciodată ceva. *Ar sugera*, în schimb. Și aerul s-ar răci brusc. Habar n-ai cum e... angajații pot fi uneori mai răi decît părinții. Au un fel al lor de a-ți arăta cît de tare te dezaprobă, dar manifestînd tot respectul din lume. Te vei convinge singură peste cincisprezece minute. Fă-ți bagajul.

– Patrick, nu pot!

– Ba sigur că poți. N-ai cum să rămîi aici. Nu încă. Nu singură. Acum încetează să te mai împotrivești și du-te și fă-ți bagajul.

În mai puțin de cincisprezece minute, Patrick parcă Mercedesul său în fața vilei Cragmont. Lăsîndu-i geanta în portbagaj, o conduse pe Kara în sus pe trepte, împinse ușa imensă din stejar și o invită mai întîi în fastuosul hol principal și apoi în bibliotecă.

– Hai să bem ceva, spuse el. Ceva fierbinte, cred, cu mult coniac.

Dar în loc să se ducă la barul încastrat în perete, apăsă un buton, după care se trînti dezinvolt într-un scaun masiv așezat în fața canapelei pe marginea căreia stătea Kara. Femeia se uită la șirurile lungi de cărți. Un zîmbet ușor apăru pe fața bărbatului.

– Nu vrei să te relaxezi? întrebă el. Să știi că nu e muzeu, chiar dacă asta e prima impresie. E locul în care trăiesc. De fapt, continuă el, pe un ton mai mohorît, am dormit pe canapeaua aia pînă săptămîna trecută.

Cînd Kara se sprijini de spătar ceva mai liniștită, Neville Cavanaugh apăru în ușa bibliotecii. Ochii lui se ațintiră întrebător asupra lui Patrick pentru un moment, dar cînd observă că stăpînul său nu e singur, starea lui de spirit se schimbă imediat. Temperatura din cameră păru să scadă instantaneu cu cîteva grade, iar Kara își acoperi picioarele cu o pătură din cașmir.

– Un Grand Marnier fierbinte pentru doamna Marshall, te rog, Neville. Iar pentru mine niște brandy cu puțină apă.

În timp ce Neville se apucă tăcut să prepare băuturile, Patrick se întoarse spre Kara.

– Eu tot insist să discut cu cei de la Summers, începu el, dar Kara scuturâ din cap.

– Ideea e că n-au făcut ceva așa de îngrozitor. Numai că, atunci cînd am auzit soneria, mă așteptam să aud că au găsit-o pe Lindsay.

Ochii ei străluciră.

– Nu-i o prostie? Chiar am crezut că sergentul Grant a venit să-mi spună că au găsit-o.

Patrick se aplecă și o luă de mînă.

– Nu-i deloc o prostie – e ceva normal. Nici nu-mi mai amintesc cîte nopți am stat aici, chiar în camera asta, așteptînd. Așteptînd ca cineva să vină acasă. Pîndind zgomotul ușii deschise și dorindu-mi din tot sufletul ca Renee sau unul din copii să mă strige din hol.

Se foi în scaunul său agitat.

– Ai urmărit știrile în după-amiaza asta?

Ceva din glasul lui accelerâ pulsul Karei.

– Știrile? repetă ea. Nu. Eu...

– Se pare că a mai fost răpită o fată. Acum o lună, din Mill Creek.

Kara făcu ochii mari de uimire.

– După o vizionare publică?

Patrick dădu din cap, în timp ce Neville, care plecase de lîngă bar, așeză o tavă cu două pahare pe măsuța de cafea. Patrick ridică paharul din care ieșeau aburi și-l oferi Karei, apoi sorbi dintr-al său.

– Ăăă... și au găsit-o? întrebă Kara, tonul ei dînd spuselor un sens limpede precum cristalul.

– Nu. Dar măcar poliția nu mai poate pretinde că Lindsay a fugit de acasă. Nu după ce dispar trei persoane, iar una dintre ele își lasă copilul singur în casă. Acum mai sînt practic alte două locuri unde să caute indicii. E imposibil să nu fi lăsat vreo urmă.

După ce Neville părăsi încăperea, Kara își termină băutura.

– Cred că ar fi bine să-l sun pe sergentul Grant.

– E un telefon pe birou, spuse Patrick, nedezlipindu-și privirea de pe ușa prin care tocmai ieșise Neville Cavanaugh. Folosește-l, te rog. Eu mă întorc imediat.

Plecă după Neville în antreu.

– Neville? strigă el, dar servitorul său se făcuse deja nevăzut în bucătărie.

Cînd Patrick îl ajunse din urmă, acesta se așezase la masa mare din centrul camerei, pe care se zărea un tort. Cînd ușa se închise în spatele lui Patrick, Neville făcu ochii mari văzîndu-și stăpînul. Patrick se încruntă, uitîndu-se cînd la Neville, cînd la tort.

– Sper că nu e un tort pentru ziua mea de naștere, spuse el. Știi prea bine că nu-mi plac chestiile astea.

– Este pentru nepotul doamnei McGinn, răspunse majordomul. De la Beech House, adăugă el cînd observă că Patrick se încruntă și mai tare. Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

– Bagajul doamnei Marshall se află în portbagajul Mercedesului. Te rog să-l duci într-una dintre camerele pentru oaspeți.

Neville își arcui abia sesizabil o sprînceană.

– Aici?

– Dar unde în altă parte? se răsti Patrick, ațintindu-l cu privirea.

Neville șovăi.

– Dacă-mi permiteți, domnule... începu el, dar Patrick i-o reteză scurt.

– Nu-ți permit.

Ignorînd dezaprobarea rece a majordomului său, Patrick o luă înapoi spre bibliotecă și închise ușile.

Kara își înăbuși un căscat în timp ce Patrick se întinse după sticla de Grand Marnier.

– Nu, mulțumesc, nu mai vreau, se împotrivi Kara, cînd Patrick se aplecă să-i mai toarne. De obicei nu beau decît un pahar de vin sau două și niciodată atît de tîrziu.

– Încă unul te va ajuta să dormi, răspunse Patrick, turnîndu-i o porție serioasă în paharul așezat lîngă farfuria goală.

Trecuseră cîteva ore bune de cînd o adusese acasă la el, timp în care nu făcuseră altceva decît să stea liniștiți în fața șemineului aprins de Patrick, urmărind știrile de la televizor. Mîncaseră tot aici pentru că femeia nu dorise să se îndepărteze de căldura plăcută a încăperii cu lambriuri de mahon. Cînd ceasul bătu de zece, el îi zîmbi.

– Trebuie să te odihnești. Crede-mă, adăugă el trist, știu cît de mult te ajută. Vei suporta mai ușor suferința.

– Nu știu dacă mă poate ajuta ceva pe lumea asta, spuse ea. Iar după noaptea trecută, nu prea sînt sigură că vreau să adorm.

Totuși, sorbi puțină băutură și privi flăcările prin lichidul aramiu. În ciuda convingerii ei, alcoolul începea încet, încet să-i mai domolească din vîrtejul emoțiilor și să-i încălzească puțin locul acela din suflet care înghețase în ultimele două săptămîni. În orice caz, senzația de rău n-o mai tortura.

– *E* așa bun, oftă ea, sorbind din nou și schițînd un zîmbet ușor. Sper doar să nu devin dependentă de brandy acum.

Patrick zîmbi ironic.

– Există vicii și mai rele.

– Bănuiesc.

Puse paharul pe masă și se întinse.

– Cred că a venit vremea să mă bag în pat.

– Neville ți-a aranjat una dintre camerele pentru oaspeți. Te conduc eu.

Ea îi luă mîna și-l lăsă să o sprijine cînd se ridică în picioare, simțindu-se puțin amețită. Observîndu-i nesiguranța, Patrick o înconjură cu un braț pe după mijloc.

– Te simți bine?

Kara dădu din cap, sperînd că nu e așa de beată, încît să se împiedice pe scări. Se scuturâ însă și, după ce-și găsi echilibrul, îl urmă fără probleme afară din bibliotecă, apoi prin foaier și în sus pe treptele somptuoase.

Patrick se opri în fața unei uși închise.

– Aceasta a fost camera fiicei mele, Chrissie, spuse el. Încă îmi este greu să mă uit înăuntru.

Tăcu o vreme, după care continuă:

– Dar „a-ți fi greu" nu este o scuză pentru a nu înfrunta realitatea, corect?

Deschise ușa și aprinse lumina.

Kara aruncă o privire și descoperi un dormitor care parcă își aștepta stăpînul să apară în orice moment; sub birou zăcea o pereche de pantofi, împinși și uitați acolo, iar pe pat o geacă ce urma să fie pusă la loc în cuier.

– Cîți ani avea Chrissie? întrebă ea cînd tăcerea deveni apăsătoare.

Kara își mușcă buzele cînd zări servieta de școală și teancul de cărți de pe birou. „Așa ar arăta și dormitorul lui Lindsay peste doi ani, se gîndi ea. Jucăriile lăsate de o parte și viitorul în fața ei."

Durerea din suflet i se citi clar pe față, iar Patrick o luă de cot, trăgînd-o afară.

– Arăți extrem de obosită. Haide.

Stinse lumina și închise ușa în urma lor.

– Aici era baia fetelor, zise el cînd trecură pe lîngă o altă ușă închisă, iar aici dormitorul Jennei.

Atinse clanța cu vîrful degetelor, apoi deschise o ușă situată de cealaltă parte a holului.

– Sper să te simți bine aici.

Camera era de cel puțin două ori mai mare decît dormitorul din casa ei, cu două fotolii imense tapițate cu motive florale ce stăteau la dreapta și la stînga unui șemineu. Focul ardea molcom, iar la marginea patului o aștepta un halat de casă.

– E foarte frumos, șopti Kara, apropiindu-se de una dintre cele patru ferestre mari.

Lumina lunii învăluia în razele ei strălucitoare pajiștea care se întindea până la malul râului Sound.

– Pot s-o deschid puțin?

– Sigur că da.

Ridică fereastra grea și inspiră aerul proaspăt și sărat.

– Dumnezeiesc, oftă ea, simțindu-se dintr-odată mai bine.

– Dacă ai nevoie de ceva în timpul nopții, mă găsești în camera mea, aici, pe hol, spuse Patrick. Să nu eziți să mă chemi. Serios.

– O să mă descurc.

Ochii lui o fixară un moment, de parcă ar fi cîntărit cît adevăr există în vorbele ei.

– Atunci, noapte bună, mai adăugă el.

Un moment mai tîrziu, ușa se închise ușor în urma lui.

Rămasă singură, Kara se întoarse la fereastră, ca să mai inspire o gură de aer proaspăt și dulce și, cu toate că ultimii stropi de amețeală se risipiră, epuizarea începu s-o copleșească din nou. „Nu te gîndi, își porunci ea. În noaptea asta, nu te gîndi la nimic." Lăsînd geamul larg deschis, se îndreptă spre baie, dar după cîțiva pași, se auzi un ciocănit la ușa dormitorului.

– Intră, strigă ea, convinsă că era Patrick care voia să-i mai zică ceva. Nici măcar n-am apucat să mă schimb.

Cînd văzu că singurul răspuns primit este doar un alt ciocănit politicos, se duse chiar ea la ușă, o deschise și dădu peste Neville Cavanaugh care ținea în mîini o tavă mică. Pe ea se zărea o cană cu lapte fierbinte așa cum îi făcea bunica ei în vremea copilăriei.

– O să vă ajute să dormiți, rosti el, copiind aproape întocmai cuvintele folosite de bunica ei.

Kara îl pofti înăuntru, iar bărbatul îi așeză tava pe noptieră.

– Ce drăguț din partea dumitale. Îți mulțumesc.

Servitorul se îndreptă de spate și o privi cu o expresie serioasă.

– Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră.

Se uită la ea scrutător, pătrunzîndu-i cu privirea parcă pînă în adîncul sufletului, după care se întoarse brusc.

– Somn ușor, îi ură el.

Într-o clipă dispăru din cameră și închise ușa.

Kara se dezbrăcă, își puse halatul ce-i fusese lăsat pe pat și intră în baie. Tot ce avea nevoie era așezat pe blatul de marmură ce înconjura chiuveta, inclusiv o periuță de dinți nouă, în ambalajul ei original. Chiar cînd începuse să se spele pe dinți, îi reveniră în minte vorbele lui Neville Cavanaugh.

„Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră."

Cuvinte normale, pe care le auzise probabil de sute de ori în ultima săptămînă.

„Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră."

Aceleași cuvinte alese de toată lumea, cu mici diferențe.

„Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră."

Și atunci, de ce anume o deranjaseră cînd le auzise rostite de Neville Cavanaugh?

„Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră."

Se urcă în pat.

„Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră."

Se întinse după cana cu lapte cald.

„Îmi pare atît de rău pentru soțul și pentru fiica dumneavoastră."

O ridică între palme.

„Îmi pare atît de rău..."

Și-atunci înțelese.

Nu cuvintele o supăraseră.

Ci felul în care fuseseră pronunțate.

Neville Cavanaugh folosise vorbele potrivite, dar nu dăduse deloc senzația că i-ar părea rău. Îi oferise pur și simplu o formulă pe care el știa că femeia o așteaptă.

Kara își apropie cana de buze.

„Îmi pare atît de rău..."

Auzind din nou în minte vocea rece a servitorului, Kara Marshall puse cana la loc pe noptieră, neatinsă.

Capitolul 48

Paralizată!

Era paralizată, nu putea respira şi orbise!

Un val de panică inundă sufletul lui Lindsay, iar ea deschise instinctiv gura ca să ţipe, dar în loc să audă glasul terorii, un horcăit îi ieşi din piept şi simţi că-i explodează capul.

Începu să se sufoce.

Zbatându-se ca să-şi recapete răsuflarea, i se făcu greaţă şi simţi gustul amar de fiere.

O să vomite!

O să vomite şi o să se înece în propria vomă!

Gîndul activă ultima resursă de energie adînc îngropată în sufletul ei, obligînd-o să înghită şi să împingă înapoi în esofag lichidul amar. Imediat însă trupul i se convulsionă din cauza lipsei de oxigen.

De ce nu putea respira?

„Banda!"

Avea bandă adezivă lipită peste gură.

Se concentră şi se străduí din răsputeri să-şi alunge panica. Treptat, dădu drumul aerului din gură prin nări şi inspiră încet, tot pe nas, lăsînd aerul proaspăt să coboare lent spre plămîni.

Valul de groază care aproape o omorîse se mai domoli.

Inspiră a doua oară, apoi a treia oară.

Mintea îi funcţiona din nou.

„N-am orbit, îşi spuse ea. E doar întuneric. Şi nici n-am paralizat."

Era în continuare legată de scaun. Dar durerea arzătoare care o chinuise mai devreme – durerea pe care credea că n-o s-o mai poată suporta – dispăruse.

O învinsese și încă mai trăia, încă mai gîndea și...

Un sunet slab se strecură pînă aproape de ea și pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Dar îl auzi din nou și înțelese despre ce este vorba.

Ușa de la capătul celălalt al tunelului se deschidea.

Pași ce se apropiau, tot mai repede, tot mai clar.

„Adormită, își zise Lindsay în sinea ei. Prefă-te că ești adormită și te va lăsa în pace."

Apoi, din întuneric, avu o viziune – care se dovedi însă a fi o simplă amintire.

Imaginea lui Shannon, inconștientă, zăcînd pe podea.

Lovită întruna pînă cînd gîtul îi pocnise și capul i se izbise de zid precum cel al unei păpuși de cîrpă în mîinile unui copil furios.

Iar dacă Lindsay pretindea că adormise, i se va întîmpla același lucru. Așa că va sta treaz și va înfrunta noul capitol al torturii. Gura îi era atît de uscată, încît limba i se umflase și părea ca de vată. Ori de cîte ori clipea, avea senzația că cineva îi toarnă nisip în ochi.

Totuși, poate că ar fi mai bine să moară.

Bărbatul urca scările acum, iar panica risca din nou să o copleșească violent, chiar mai rău decît cu cîteva momente în urmă.

„Nu, se rugă ea în tăcere. Fii puternică. Mai puternică decît Shannon. Mai puternică decît *el!*"

Se mai liniști puțin, dar frica rece se înfipse în sufletul ei ca o gheară cînd prima rază de lumină și silueta torționarului ei se ivira prin chepengul din podea.

– Bună dimineața, spuse el cu o voce blîndă, dar atît de amenințătoare, încît lui Lindsay i se înmuiară picioarele.

Fata observă că necunoscutul adusese cu el o cutie mare.

– E o zi specială, anunță el, așezînd cutia pe masă. O zi specială pentru toți!

Smulse banda de pe gura lui Lindsay, iar ea gemu din cauza durerii, gîfîi încercînd să respire normal, dar se abținu să țipe pentru a nu-i oferi satisfacție.

Lanterna se stinse și imediat încăperea se umplu de lumina pîlpîitoare a luminărilor aprinse. Lindsay văzu trupul lui Shannon, zăcînd în continuare pe podea, cu capul într-o baltă de sînge uscat.

Un urlet i se ridică în gît, dar își mușcă buzele și, întorcîndu-și capul, surprinse privirea lui Ellen Fine.

Ochii femeii se ațintiră asupra ei, iar Lindsay pricepu întocmai mesajul pe care Ellen dorea să i-l transmită.

„Planul, strigau ochii lui Ellen. Nu uita. Dă-i ceea ce vrea și așteaptă."

Sforțîndu-se să acționeze împotriva a ceea ce-i dicta instinctul, adolescenta își arcui buzele într-un zîmbet și rosti cu greutate două cuvinte.

– Te rog!

Bărbatul o privi, iar Lindsay mai reuși să rostească ceva:

– Mi-e așa de sete.

– Dar asta nu e petrecerea ta, răspunse el aspru. Ci a mea.

Lindsay se uită spre Ellen, care stătea cu urechile ciulite.

După ce termină de aprins vreo douăzeci și patru de luminări, răpitorul deschise cutia și se apucă să o golească, așezînd cu grijă fiecare obiect pe mica masă.

Un tort ornat cu luminările.

Coifuri caraghioase, strălucitor colorate, învelite în folie, pe care Lindsay și prietenele ei le foloseau cînd își sărbătoreau ziua de naștere.

Trompete de jucărie și fluiere din care apăreau niște limbi de hîrtie cînd suflai în ele.

Și, în sfîrșit, mici farfurii de hîrtie, furculițe de plastic și șervețele asortate cu farfuriile.

Bărbatul rîndui totul pe masă, după care privi cînd la Ellen, cînd la Lindsay. Zîmbetul mîzgălit peste masca chirurgicală părea să prindă viață în pîlpîitul luminărilor, dîndu-i fetei fiori reci pe șira spinării.

– E ziua mea, spuse el. Așa că o să facem o petrecere!

Ridică un coif și i-l așeză pe cap, trecîndu-și elasticul pe sub bărbie. Avea aspectul unui clovn maniac și Lindsay știa că avea să-i bîntuie visele pentru tot restul vieții.

Fără să rostească nici un cuvînt, îi așeză și ei un coif, apoi unul lui Ellen, iar Lindsay de-abia se stăpîni să nu-și sucească gîtul pentru a se feri de atingerea lui.

După ce se asigură că ornamentele n-o să cadă de pe creștetele lor, sălta trupul lipsit de vlagă al lui Shannon de pe podea și-l puse în scaunul ei.

Trupul căzu în față și chipul lipsit de viață se izbi de tablia mesei.

– În picioare! porunci el, îndreptînd-o pe Shannon.

Dar imediat ce îi dădu drumul, ea căzu din nou în față. Tăcut, o sălta din nou, numai că acum o prinse cu bandă adezivă de spătar în dreptul pieptului ca să stea dreaptă.

Obrazul lui Shannon care rămăsese atîtea ore în contact cu podeaua se turtise, iar sîngele adunat se transformase într-o mare vînătaie.

Unul dintre ochi era deschis și privea în gol spre Lindsay.

Aceasta își întoarse capul cînd bărbatul o dichisi la fel de sinistru pe fata moartă, trăgîndu-i elasticul pe sub bărbie.

– Nu-i așa că ne distrăm? întrebă el pe un ton rece. Sîntem fericiți cu toții?

Lindsay se chinui să zîmbească, simțind cum buza de jos i se crapă din cauza efortului și nu se mai gîndi decît la apă.

Din păcate însă, acolo nu era apă.

Nu mai exista altceva decît tortul, coifurile grotești și silueta îngrozitoare care se aplecase la numai cîțiva centimetri de fața ei.

– Nu zîmbești, șopti bărbatul, smucind-o de păr și apropiindu-se și mai mult.

Lindsay încercă să se uite într-o parte, dar vorbele lui o usturară ca loviturile unui bici.

– Uită-te la mine!

Vocea lui tremura de mînie și smulse o bucată de bandă adezivă pe care i-o lipi peste gură, după care folosi un marker aproape consumat pentru a-i desena zîmbetul dorit. Încă furios, îi acoperi și ochii, desenîndu-i deasupra altă pereche de ochi grotești.

După ce termină, îl simți cum se retrage, admirîndu-și opera.

– Mult mai bine, zise el. Acum pari fericită.

În timp ce Lindsay se străduia să intuiască ce se întîmplă, bărbatul se întoarse spre Ellen.

– Sîntem cu toții fericiți? întrebă el.

Făcînd tot posibilul pentru a nu-şi trăda spaima, Ellen încuviinţă din cap.

– Foarte bine, atunci, spuse bărbatul.

Luă bricheta şi se apucă să aprindă luminările de pe tort.

– Sper că mi-aţi adus cadouri, rosti el. Ştiţi doar cît de mult le plac băieţeilor darurile.

Cînd termină se ridică în picioare şi se extazie în faţa scenei macabre.

– Minunat, croncăni el. Minunat.

Lindsay, orbită şi amuţită de banda adezivă, stătea absolut nemişcată, rugîndu-se în tăcere şi nădăjduind că dacă nu va face nimic, poate avea şanse să scape din vizorul răpitorului, cel puţin pe moment. Apoi, acesta vorbi din nou şi fata îşi dădu seama că speranţele ei fuseseră zadarnice.

– Cîntaţi, le porunci vocea ameninţătoare. E vremea să cîntaţi!

Inima i-o luă la galop, întrebîndu-se ce va face el dacă ea nu se va supune ordinului. Dar cum ar putea? Nu cu...

O durere cumplită îi sfîşie faţa în zona gurii şi pentru o clipă crezu că buza ei de jos fusese ruptă o dată cu banda adezivă. La fel se întîmplă şi cu cea de la ochi, care-i smulse cea mai mare parte din gene şi din sprîncene. În ciuda hotărîrii ei de a nu-şi arăta frica, scînci, dar chiar atunci bărbatul se puse pe cîntat.

– Mul...ţi... ani... tră... ias... că... la... mul... ţi... ani...

Pronunţa fiecare silabă de parcă acestea constituiau cuvinte separate.

– Mul... ţi... ani... tră... ias... că...

Se opri brusc, privind-o furios pe Ellen. Agitat, îi eliberă gura la fel de violent.

– Acum puteţi cînta. Cu toţii o să cîntăm.

Mîna lui se mişca ritmic, iar Lindsay pricepu cu greu ce făcea: le dirija, ca şi cum ea şi Ellen ar fi alcătuit un cor.

O auzi pe doamna Fine dregîndu-şi glasul şi, deşi Lindsay nu era prea sigură că ar putea biigui vreun cuvînt, se gîndea cu groază la ce ar putea păţi dacă n-ar fi făcut-o.

– Cîntaţi! porunci bărbatul. Cîntaţi pentru mine!

Brusc, ridică tortul cu luminările arzînd, lipindu-l de fața lui Lindsay.

– Cîntă! zbieră el, și flăcările îi arseră fetei sprîncenele. Cîntă! îi ceru omul acela nebun încă o dată. Mul... ți... ani... tră... iaș... că...

Obrajii o usturau din cauza cerii fierbinți cu care o stropise, dar își ignoră suferința.

– La mulți ani, continuă Lindsay, încercînd să-i țină isonul alături de Ellen.

– Mai tare!

Lindsay și Ellen se luptară să-și găsească forța de a merge mai departe.

– Mulți ani trăiască, cîntară ele împreună.

Bărbatul se răsuci și apropie tortul pe jumătate turtit de fața lui Shannon. În timp ce Lindsay privea neajutorată, părul lui Shannon se aprinse și începu să ardă, umplînd aerul cu fumul și duhoarea oribilă a firelor arse.

– Cîntă! țipă la ea, făcîndu-se că nu observă ce se petrece.

Lindsay și Ellen își intensificară glasurile, dar pe măsură ce flăcările se stinseră, la fel se petrecu și cu voința lor.

– Cîntați din nou! porunci maniacul. Mai tare!

Disperarea topea încetul cu încetul și puțina hotărîre pe care o mai aveau și Lindsay simți că-și pierde mințile. Știa că nu e în stare să facă nimic care să satisfacă acea creatură a întunericului care o răpise din siguranța căminului ei și că, într-un final, ea și Ellen vor muri. Vor muri aici, la lumina luminărilor, la fel ca și Shannon.

Nimeni nu va veni după ele; nimeni nu le va salva.

Lindsay se uită la Ellen, dar privirea acesteia devenise la fel de inexpresivă.

– Cîntați! urla bărbatul. Mai tare! Mai tare!

Intuind că aceasta ar putea fi ultima ei șansă, Lindsay inspiră adînc și începu să cînte cît mai convingător.

Capitolul 49

Kara se foi neliniştită în mijlocul cearşafurilor din patul care nu-i era familiar şi inspiră adînc aerul proaspat, dulce, dar necunoscut al oceanului. Incapabilă să adoarmă, deschise ochii ca să mai privească încă o dată camera de oaspeţi perfect decorată, care căpătase un aspect aproape magic în lumina lunii ce se strecura prin ferestrele deschise spre rîul Sound. Judecînd după luxul aşternuturilor de satin sau al tăbliei patului sculptate în formă de nori, Kara ar fi trebuit să adoarmă din clipa în care se lăsase îmbrăţişată de căldura lui plăcută. Dar nu reuşise; odihna părea un lucru de neatins – la fel de greu de obţinut ca şi acasă la ea. Însă măcar aici pusese ceva distanţă între ea şi amintirile dureroase din propriul cămin şi putea sta întinsă în patul fin şi se putea gîndi la ceea ce are de făcut în continuare.

Steve şi Lindsay nu-i ieşeau din cap şi pace.

Steve, care nu se va mai întoarce niciodată, iar Lindsay, care...

Îşi întrerupse gîndurile, dar era deja prea tîrziu. Treptat, de-a lungul săptămînii trecute, ajunsese să accepte realitatea morţii lui Steve, dar ideea că şi Lindsay s-ar putea să fie moartă aproape că o scoase din minţi.

Închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte cele mai fericite momente trăite de familia ei. Tot felul de imagini îşi făcură apariţia: zile de vară petrecute pe plajă, cumpărăturile de Crăciun în Manhattan, o zi care se termina întotdeauna cu o cină la Sea Grill în Rockefeller Center, unde admirau toţi trei patinatorii care se învîrteau pe gheaţa de sub strălucitorul brad de Crăciun.

Săptămîna petrecută cu cinci ani în urmă, cînd plecaseră la Orlando şi se bucuraseră de fiecare bucăţică a parcului Disney.

Zilele de naștere ale lui Lindsay, la care participau întotdeauna zeci de prietene de-ale ei.

Chiar și acum Kara își putea reaminti acele ocazii la fel de limpede de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Mai ales prima zi de naștere a lui Lindsay, cînd fiica ei, îmbrăcată într-o rochie roz cu volane, stătea cuminte în scaunul înalt, făcînd ochii mari la bucata de tort și la adulții din jur care cîntau.

„Mulți ani trăiască, la mulți ani..."

Amintirea deveni atît de vie, încît aproape că-i auzea așa cum o făcuse cu cincisprezece ani în urmă.

„La mulți ani, dragă...."

Brusc, i se păru că aude niște voci în realitate și sări drept în sus, ascultînd.

Se întoarse și deschise geamul.

Nimic altceva decît sunetul valurilor și țipătul cîtorva pescărușI.

Cînd briza răcoroasă o învălui, se așeză la loc și se înfășură bine în pilotă. Desigur că nu auzise pe nimeni cîntînd *La mulți ani*. Mintea ei obosită îi juca feste. Dacă ar putea adormi...

Închise ochii și încercă să se liniștească.

Respiră adînc și regulat, concentrîndu-se asupra aerului proaspăt și sărat.

„La mulți ani..."

Versurile țîșniră de niciunde, dar nu se auziră atît de slab, încît să nu pară reale.

Se dădu jos din pat și se apropie de fereastră. Vîntul se înteți și în încăpere răzbătea doar zăngănitul bărcilor prinse de ponton și adierea ce foșnea printre frunzele copacilor.

Undeva, o pisică mieună, fie de frică, fie de furie.

Cu toate acestea, chiar dacă erau acoperite de celelalte sunete, putea să jure că sesizează niște voci cîntînd.

Așa să fie oare? Sau își pierdea mințile?

Rămase pe loc, chinuindu-se să elimine pe rînd toate posibilitățile. Oare mintea ei o luase razna sau cineva – un vecin? – sărbătorea o zi de naștere la miez de noapte? De neînchipuit.

Ascultă din nou, ciulindu-și urechile, dar nu mai auzi decît vîntul și păsările.

Somnul îi fugise însă definitiv.

Își trase pe ea halatul lăsat de Neville Cavanaugh, își încălță pantofii, deschise ușa și păși în holul tăcut.

Casa imensă o copleși cu prezența ei solemnă; singurul zgomot era scos de ticăitul pendulei din marele antreu de la parter.

Privirea îi fu atrasă de ușa de pe partea cealaltă.

Camera Jennei.

Traversă holul lat, apăsa clanța și se strecură în dormitorul fetei, închizînd repede ușa în urma ei.

Cînd aprinse lumina, observă că încăperea era ca o imagine în oglindă a camerei lui Chrissie, deloc diferită de cea a lui Lindsay, cu excepția poate doar a dimensiunilor mai mult decît generoase.

Kara se plimbă încet de jur împrejur, uitîndu-se la toate lucrurile acelea venerate de o adolescentă: animale de pluș, CD-uri, afișe ale cîntăreților.

Și cărți. Ca și lui Lindsay, Jennei îi plăcea să citească.

Kara se apropie de rafturile cu cărți, gîndindu-se că dacă va găsi ceva de citit, o va ajuta să adoarmă mai repede.

Cercetă titlurile pînă cînd ajunse la un volum pe care nu scria nimic, aflat la capătul unui raft. Îl scoase de acolo și îl deschise.

O fotografie căzu pe podea. Cînd se aplecă s-o ridice, înțelese ce ținea în mînă.

Jurnalul Jennei Shields.

Se îndreptă de spate și privi spre rîndurile ce acopereau prima pagină. Scrisul fetei era uniform și citeț. Kara răsfoi paginile iute. Jenna își umpluse jurnalul nu numai cu evenimente ale copilăriei, ci și cu visele ei.

Oare Lindsay ținea un jurnal? Dacă da, îl ascunsese suficient de bine, pentru că nici ea, nici poliția nu-l descoperiseră.

Jenna nu și-l ascunsese pe al ei. De fapt, îl lăsase la vedere, unde putea fi găsit de oricine.

Se aplecă într-un tîrziu și ridică fotografia. Mai, mai să leșine.

Se înșela, încercă să se convingă singură. Probabil că lumina era de vină. Se duse la biroul Jennei și aprinse veioza pentru a studia fotografia mai cu luare-aminte.

Poza înfățișa întreaga familie Shields: Patrick, Renee, Jenna și Chrissie.

Iar Jenna Shields semăna perfect cu fiica ei, de parcă ea și Lindsay ar fi fost gemene.

Cu ochii plini de lacrimi, Kara își mută privirea, se șterse cu mîneca halatului și gîndindu-se că poate s-a înșelat, se mai uită o dată la fotografie.

Dar nu, nu greșise. Avea senzația că Lindsay se strecurase cumva în poza de grup a unei familii străine.

În loc să pună poza la loc în jurnal, Kara o vîri în buzunarul halatului, așeză volumul în același loc pe raft, stinse luminile și păși pe hol.

Pe deplin trează acum, nu mai voia să se întoarcă în camera ei, așa că începu să coboare scara masivă cît putu de încet, trecu prin antreul îmbrăcat în marmură și intră în salon.

Sperînd ca sistemul de alarmă să nu fie pornit, trase de ușile glisante și ieși pe terasa ce dădea spre pajiște și spre rîul Sound. Pămîntul era scăldat în razele argintii ale lunii, aerul curat și rece, iar cerul inundat de stele. O noapte perfectă.

O noapte perfectă care fu tulburată de un strigăt înăbușit.

Strigătul unui bărbat!

Uimită, Kara își mîji privirea pentru a scruta întunericul, căutînd sursa zgomotului.

Apoi auzi un alt sunet.

Un cîntec?

Da, cineva *cînta*.

I se păru că aude iarăși *La mulți ani*.

Strîngîndu-și halatul și mai tare pe lîngă ea, Kara coborî treptele spre pajiște.

Aveau să moară.

Shannon era deja moartă, iar acum le venise și lor rîndul și numai ea era vinovată.

Dăduse greș!

Cum de se întîmplase asta? Cînd pusese la punct planul – cînd îl expusese cu grijă atît lui Lindsay, cît și lui Shannon –, era convinsă

că vor reuși. Erau trei împotriva unuia singur și, chiar dacă Shannon fusese deja înfometată la maximum, ea și Lindsay tot ar fi putut să-l doboare pe bărbat. Eșuaseră însă.

Acum, privind scena ireală care se desfășura în fața ei, Ellen Fine înțelese și de ce.

Răpitorul lor era complet nebun.

Un tăcănit, care dădea din mîini în lumina pîlpîndă a luminărilor și le poruncea tuturor – pînă și lui Shannon – să cînte pentru el.

Să cînte pentru el!

Cît timp pierduse gîndindu-se că are de-a face cu cineva a cărui minte mai păstra o fărîmă de raționalitate?

Iar acum Shannon murise, Lindsay era pe punctul de a-și da ultima suflare, iar dacă ea nu acționa cît de curînd, avea să împărtășească aceeași soartă. Dar chiar și cu moartea lor, lucrurile nu se vor termina aici. Animalul, lunaticul, *monstrul* va găsi noi victime pe care să le tortureze în propria temniță.

El nici măcar nu știa că le torturează.

El credea că le iubește. *Că le iubește!*

Le iubea, în timp ce le ținea captive în întuneric, hrănindu-le cu țîrîita, fără să le dea voie să-și potolească setea. Poate că nimic nu era real. Poate că totul se dovedea pînă la urmă un coșmar. Poate că încăperea aceasta micuță cu mobila ei minusculă și un strat gros de praf, cu aerul umed și stătut care se amestecase cu fumul ce-i irita ochii nu existau decît în imaginația ei.

Poate că nu bărbatul era nebun. Poate că ea își pierduse mințile! Poate că avea halucinații și își închipuia luminările, tortul și cîntecul ce părea să nu se mai isprăvească niciodată...

Una dintre lumînări pîlpîi mai tare și se stinse după ce ceara se topi de tot și fitilul arse. Bărbatul se opri brusc din cîntat.

– A venit vremea să-mi pun o dorință, spuse el pe un ton la fel de rece ca și privirea lui. Și o să-mi doresc exact ce mi-am dorit dintotdeauna.

Își dădu capul pe spate și Ellen înțelese că se pregătește să inspire adînc și apoi să sufle în lumînări ca un băiețel de șase ani care încearcă să-și impresioneze amicii. Într-un final, cînd flămînzii i se

umplură, se aplecă în față și sufla peste luminări, masca de schi umflîndu-se sub puterea răsuflării sale.

Dar nu fu suficient – mai bine de jumătate din luminările rămaseră aprinse.

Sufla încă o dată, apoi și a treia oară și în sfîrșit ultima lumînare se stinse.

Cînd văzu privirea lui răutăcioasă mutîndu-se de la una la alta, furia și frustrarea îi învinseră lui Ellen groaza din suflet.

– La mulți ani! urlă ea, scoțînd cuvintele răgușite din gîtul pe care-l încordă cu ultimele picături de energie. La mulți ani și du-te dracului!

Bărbatul tresări și îi aruncă o uitătură plină de mînie.

– De ce nu mori odată? strigă Ellen cu glas tremurat. N-o să ți se împlinească nici o dorință, așa că de ce nu mori și să te ia dracu', nenorocitule!

Lovitura veni atît de repede, încît Ellen n-avu timp să se ferească. Pumnul lui o izbi în maxilar așa de rău, încît i-l dislocă, iar durerea intensă ca un fier roșu, fierbinte, aproape că-i tăie respirația. Căzu cu scaunul pe spate și capul i se izbi de podea.

„Emily. Oh, Emily." Numai gîndul la fiica ei o determină pe Ellen să lupte împotriva leșinului ce i-ar mai fi putut alina suferința.

Atunci el îngenunche lîngă ea, iar Ellen se pregăti să încaseze următoarea lovitură. În schimb, el se apropie și, cu buzele lipite de urechea ei, îi șopti:

– Tu ar fi trebuit să mă ajuți. De ce n-ai făcut-o? Ăsta e singurul lucru pe care mi l-am dorit – să mă ajuți. Dar tu nu te-ai învrednicit – le-ai lăsat să-mi facă ce au vrut, iar eu am fost nevoit să pretind că-mi place! Așa că acum trebuie să ne prefacem cu toții. Fiecare dintre noi...

Ellen încercă să se tragă într-o parte, dar cînd își mută capul, un fulger dureros îi sfîșie falca ruptă și un țipăt slab îi scăpa de pe buze. Văzu rola în mîna bărbatului și îl privi mută și paralizată cum acesta taie o bandă lungă.

Cînd îi apăsă banda peste gură, oasele se frecară între ele, iar suferința deveni de nesuportat. Pentru prima dată de la începutul coșmarului, Ellen se trezi că se roagă în tăcere pentru eliberarea adusă de bezna inconștientului.

Să leşine sau să moară.

Necunoscutul o lasă să zacă în continuare pe podea, iar el se ridică în picioare şi se îndreptă spre Lindsay. Se aşeza pe vine, întinse mîna şi o mîngîie blînd pe sîni.

– Acum tu o să afli cum e, şopti el, iar degetele i se strînseră tare în jurul sfîrcului fetei. O să simţi tot ce am simţit eu şi o să vezi cum e!

În timp ce bărbatul o pipăia tot mai însetat pe Lindsay şi agonia din trupul ei ameninţa s-o copleşească dintr-o clipă în alta, Ellen Fine se agăţă de singurul gînd care îi mai dădea forţa de a supravieţui.

„Emily... Emily... Emily..."

Capitolul 50

„Nimic, își spuse Kara în sinea ei. N-ai auzit nimic, pentru că nu e nimic de auzit."

Și totuși, pe măsură ce repeta cuvintele în gînd, sunetele nopții o învăluiau și se apropiau tot mai tare cu fiecare pas pe care îl făcea, lăsînd în urmă treptele terasei și afundîndu-se în întunericul ce înconjura domeniul Cragmont. Valurile se loveau de țărm, iar vîntul oftă și fluieră printre copaci și pe deasupra acoperișurilor diverselor clădiri împrăștiate peste tot. Întreaga atmosferă părea să-i transmită un avertisment și o îndemna să se întoarcă în casă pentru că afară nu era nimic de văzut.

Nimic, în orice caz, din ceea ce ea ar fi dorit ea să vadă.

Privi nervoasă peste umăr, dar silueta vilei imense ce se profila pe cerul întunecat nu reuși s-o liniștească și, pentru un moment, își imagină că aude zgomotul mecanismului invizibil ce aducea stelele pe cer.

Dar cîntecul – dacă fusese real – dispăruse, așa că își strînse halatul și mai tare pe lîngă ea pentru a se proteja împotriva frigului și a nopții.

Undeva în stînga, aproape invizibil în spatele unor tufișuri, cavoul familiei Shields se ridica somptuos prin beznă, iar Kara se opri puțin ca să-i privească zidurile din calcar.

Se cutremură.

Oare sunetele pe care le auzise și de care era convinsă că sînt niște voci ce intonează un cîntec ar fi putut să răzbată dinăuntrul acestuia? Își aminti apoi că Patrick îi povestise cum se trezise cu cîteva săptămîni în urmă în interiorul cavoului, rece ca gheața și tremurînd chiar în fața criptelor unde se odihneau membrii familiei sale.

Oare locul respectiv il atrăsese și în noaptea asta? Era posibil să-l fi auzit pe Patrick, care își plîngea nenorocirea singur, între blocurile de piatră? Kara se grăbi într-acolo și o clipă mai tîrziu se găsi în fața ușii din lemn masiv de la intrarea în cavou.

Un lăcat greu atîrna de încuietoare și chiar fără să-l atingă, Kara își dădu seama că ușa e bine zăvorîtă.

Așa cum stătea pe treptele reci de piatră ale criptei, zgomotele nopții se intensificară și păreau că o înconjoară din nou. Se îndepărtă puțin, dar chiar cînd ajunse în mijlocul aleii ce ducea înapoi spre peluză, tentaculele claustrofobiei o înhățară zdravăn.

Se întoarse să se uite la cavou și viziunea cenușii lui Steve – sigilată în urna ce rămăsese pe masa din sufrageria casei ei părăsite – i se înfățișă în fața ochilor.

Se scutură înfiorată.

„Nu fi proastă. Nu deveni isterică. Nu cîntă nimeni, iar în cavou nu se află nici Patrick, nici nimeni altcineva."

Porni spre casă din nou, dar surprinse cu coada ochiului o clădire mică.

O clădire care, în întuneric părea o miniatură perfectă a vilei enorme ce se înălța mîndră în vîrful pantei ce urca alene.

Privind-o mai atent, Kara își dădu seama ce reprezintă.

O casă de joacă pentru copii.

Căsuța unde Chrissie și Jenna se jucaseră atunci cînd erau mici.

Poate că era locul în care se jucaseră și Claire și Patrick în copilărie.

Kara părăsi aleea și păși în iarba deasă, pe care roua strălucea în lumina lunii. Cu toate că umezeala îi pătrunse repede prin papucii subțiri, de-abia dacă băgă de seamă că picioarele îi înghețaseră.

Se apropie și mai mult.

Căsuța fusese încuiată definitiv, avînd ușile și ferestrele acoperite cu panouri grele din lemn.

Normal. După tragedie, Patrick nu ar mai fi fost în stare să suporte vederea locului în care se jucaseră fetele lui.

Kara mai zăbovi o vreme, cutremurîndu-se la gîndul amintirilor ce probabil că musteau în fiecare colțișor al căsuței. O rafală de vînt îi ridică poalele halatului, trezind-o din reverie. Posomorită, se îndreptă din nou spre vilă.

Dar chiar cînd urca treptele terasei spre salonul din spate, auzi un sunet.

Înnăbușit, dar clar.

Un țipăt!

Țipătul unei femei!

Kara se răsuci, simțind cum i se face pielea ca de găină și brusc îi reveniră în minte vorbele bunicii ei: „Cineva calcă pe mormîntul meu". Alungă repede gîndul sinistru și își ciuli urechile, ascultînd.

Nimic.

Doar valurile și vîntul, șoptind prin beznă. Urcă iute scările, traversă terasa, puse mîna pe clanța ușii, dar înainte să o împingă, aceasta se deschise dinăuntru.

Neville Cavanaugh stătea în prag, îmbrăcat complet și uitîndu-se la ea cu ochi reci și bănuitori. Speriată, spuse adevărul fără să stea prea mult pe gînduri:

– Am auzit niște zgomote.

Expresia lui nu se schimbă, cu toate că deschise ușa mai larg și făcu un pas înapoi ca s-o lase să intre.

– Ca și cum ar cînta cineva, continuă ea. Am crezut că... Oh, Doamne, mi se pare o prostie acum, dar...

Se împotmoli, iar Neville își arcui sprîncenele și așteptă.

– Am crezut că cineva cînta *La mulți ani*, reuși ea să articuleze într-un final. Și că cineva țipă.

Privirea bărbatului se întunecă.

– De unde venea zgomotul?

– Ăăăă... de acolo... de la cavou, cred.

După o clipă, Neville încuie ușa în urma lor.

– Păsările de la țarm, spuse el. Scot tot felul de sunete ciudate în timpul nopții. Iar pe proprietatea de alături sînt și niște păuni. Uneori ai senzația că sînt niște copii care plîng, alteori, zici că...

Șovăi, după care buzele lui se curbară, într-un zîmbet forțat.

– Uneori nici eu nu știu a ce sună. Și mai umblă și tot felul de povești...

Vocea i se frînse, iar Kara crezu că el o să continue, dar bărbatul se mulțumi să dea din umeri.

– Pasările și animalele scot sunete destul de ciudate noaptea. Însă după o vreme nu le mai auzi deloc.

Păsări! Așadar totul fusese din cauza păsărilor. Kara se simți ca o proastă și spera ca penumbra din salon să-i ascundă îmbujorarea de pe chip.

– Mai aveți nevoie de ceva? o întrebă Neville.

Kara clătină din cap, părăsi salonul și urcă grăbită scările. Ajunsă în camera ei, închise ușa, răsuci cheia în broască, își aruncă pantofii uzi din picioare și se strecură la adăpostul așternuturilor calde, pășrîndu-și halatul pe ea. Așa cum stătea pe întuneric, cuvintele servitorului începură s-o bîntuie:

„Păsările... păsările și animalele... După o vreme nici nu le mai auzi."

Dar dacă el nu le auzise deloc, ce naiba făcea, treaz și îmbrăcat la patru ace, rătăcind prin casă în miez de noapte?

Lindsay avea senzația că se pierde, că se cufundă în ceva ce nu mai înțelegea deloc. Totul în jurul ei devenise ireal – luminările aveau aură, umbrele grotești îi șopteau cuvinte neinteligibile din colțurile întunecate ale tavanului, iar sunetele îi răsunau în cap pînă cînd se goleau de semnificație.

Nimic nu era adevărat.

Nu-și mai dorea decît să cadă într-un leșin binecuvîntat, în care nu exista nici durere, nici frică, nici teroare, unde coșmarurile aveau întotdeauna un final fericit, iar tatăl și mama ei se aflau acolo lîngă ea, îmbrățișînd-o, sărutînd-o și ștergîndu-i lacrimile.

Pe măsură ce strigătele răgușite ale inconștientului își făcură simțite prezența, Lindsay se lăsă o vreme în voia acestui cîntec negru. Dar versurile întonate se dovedeau la fel de lipsite de sens ca și șoaptele umbrelor ce pîndeau pe la colțuri. Auzi pe cineva țipînd, dar prea obosită, prea bulversată, prea epuizată ca să răspundă, nici măcar nu reuși să-și salte capul ce-i atîrna lipsit de vlagă.

La fel ca și Shannon...

Atunci începură visele – visele rele – și deși știa că e treaz, nu se putea mișca sau vorbi și nici nu se putea apăra de monstrul cu ochi roșii care urla la ea din întuneric.

Se zbătu să scape de strînsoarea legăturilor, încercînd să sfîşie vălul greu al somnului, să se lupte cu fiinţele din vis, dar forţele ei se topiseră definitiv.

O spaimă imensă o rodea pe dinăuntru, o spaimă căreia se străduise să-i reziste încă de la începutul coşmarului. Monstrul cu ochi roşii o urmărea? Nu exista decît această frică îngrozitoare? Păi, dacă era aşa, de ce nu pleca? Voia să plece – se sătură să-i mai fie teamă, nu mai suporta o astfel de presiune. Voia să înfrunte lucrurile oribile, să ignore spaima, dar nu mai ştia cum să procedeze.

Lumea devenise un ocean al spaimei.

O frică solidă, impenetrabilă, care o sufoca.

O teamă care o ucidea treptat şi sigur.

Trebuia să scape de ea, să se elibereze...

Se chinui să se concentreze, să se retragă din faţa ei, să şi-o smulgă din trup şi s-o alunge departe, cît mai departe.

Încet, totul păru că se schimbă în jur. Reuşise cumva să se detaşeze de propriul corp, iar acum privea de undeva de sus. Văzu bestia îmbrăcată în negru, care o făcuse prizoniera lui şi o torturase, cum îi taie banda cenuşie ce-i ţinea gleznele şi încheieturile mîinilor prinse de scaun.

Observă cum o ridică şi o aşaza pe masă cu o blîndeţe nefirească.

Cu o curiozitate aproape morbidă, se uită cum el îi desface picioarele.

Şi-atunci, într-o clipă, ciudatul sentiment al detaşării luă sfîrşit şi reveni în corpul ei, înţelegînd exact ce i se întîmplă. Groaza care ameninţase să o distrugă ceva mai devreme se transformă într-o furie de nestăpînit care o smulse din letargia ce o paralizase, o furie care îi insuflă un val de energie uluitor.

Adrenalina îi invadă fiecare fibră a trupului ei înfometat şi rănit. Lindsay inspiră adînc şi urlă. Urlă pentru Shannon şi pentru Ellen, pentru mama şi tatăl ei şi pentru un Dumnezeu care poate asculta de undeva. Ţipă, folosindu-şi ultimul strop de energie şi o uimi pînă şi pe ea sunetul care se izbi de pereţii şi de tavanul încăperii.

O mînă îi acoperi repede gura şi strigătul dispăru.

– Nimeni nu aude, îi şopti o voce aspră. După o vreme, nimeni nu mai aude ţipetele.

Un strigăt străbătu mintea Karei și femeia sări ca arsă din pat înainte să se dezmeticească. Pe moment se simți dezorientată, dar cînd și ultimele rămășițe ale somnului se risipiră, concentrarea îi reveni. Se afla la Cragmont, purtînd încă halatul lăsat de Neville Cavanaugh. Din păcate, nu se mai simțea deloc în apele ei – avea senzația că este o intrusă într-o casă care nu mai voia s-o găzduiască.

Casa asta îi dădea coșmaruri.

Tocmai fusese trezită de un țipăt pe care încă și-l mai amintea.

„Lindsay!"

Kara își vîri picioarele în papuci, se îndreptă spre ușa de la dormitor și ascultă puțin. Pentru că nu auzi nimic, o întredeschise ușor.

Domneau un întuneric și o tăcere apăsătoare.

Era genul acela de liniște care îi spunea că ceva – ceva periculos – pîndea dincolo de puterea de înțelegere a simțurilor ei. O parte din ea își dorea să închidă ușa și să se bage la loc în pat, dar o altă parte o îndemna cu tărie să-l găsească pe Patrick, să-i spună de urletul care o trezise.

Dar fusese oare un urlet? Sau doar un vis urît? Dar cît de real i se păruse. „Atît de real."

Trebuia să discute cu cineva.

Trebuia să stea de vorbă cu Patrick.

Ieși pe hol, o luă la dreapta, se strecură în tăcere pînă la dormitorul lui Patrick și ciocăni cît putu ea de ușor.

Nimic.

Ciocăni mai tare și, pentru că tot nu primi nici un răspuns, ezită și vru să se întoarcă. Brusc însă, se răzgîndi. Apucînd mînerul de cristal al ușii, îl răsuci și împinse ușa grea.

În șemineul construit în perete mocnea doar jarul.

Veioza de pe noptieră arunca o lumină difuză, iar așternuturile de pe pat fuseseră frumos aranjate în același stil pe care-l întîlnise în camera ei.

Numai că, aici, cearșafurile erau neatinse.

– Patrick? șopti ea, și numele lui răsună grav de parcă l-ar fi strigat cu voce tare.

Se apropie de ușa de la baie și bătu ușurel.

Nici un răspuns.

Apăsă clanța și deschise ușa încet, dar pentru că înăuntru era întuneric înțelese că bărbatul nu se află acolo. Totuși, Kara aprinse lumina și privi în jur.

Prosoape din belșug, pregătite pentru a fi folosite. Dar neatinse, ca și dormitorul.

Biblioteca. Patrick îi povestise că dormise în bibliotecă, acolo unde băuse un pahar de Grand Marnier cu câteva ore în urmă în fața focului și unde, pentru scurt timp, se simțise aparată de toate grozăviile lumii. Oare tot acolo se dusese să doarmă și în noaptea asta?

Kara ieși din dormitor, străbătu holul întunecat, cutremurîndu-se când trecu pe lîngă camerele fiicelor lui Patrick.

Pe la jumătatea scării, un zgomot o sperie atît de tare, încît inima mai, mai că-i sări din piept. Dar când pendula din antreu începu să bată ora exactă, pricepu că zgomotul nu fusese nimic altceva decît o mișcare a mecanismului său învechit. Grăbindu-se să parcurgă și restul de trepte ale scării curbate – profitînd de faptul că mișcările ei vor fi acoperite de dangătul pendulei – se opri la capătul lor chiar când ceasul anunța ora patru dimineața.

Când ultima bătaie se stinse și liniștea învălui casa ca într-un giulgiu, Kara se repezi de-a lungul antreului și ciocăni la ușile duble ale bibliotecii.

– Patrick? strigă ea delicat, și încă o dată ecoul vocii ei păru să umple întreaga clădire. Patrick, sînt eu, Kara!

Pentru că nu primi nici un răspuns, bătu din nou și din nou.

De ce nu se trezea?

Era bolnav?

– *Patrick!*

Tot nici un răspuns.

Se întîmplase ceva cu el?

Se întoarse cu spatele și scrută bezna din antreu. Cufundată în întuneric, încăperea îi dădea senzația că e și mai mare decît în realitate și toate elementele sale – panourile de mahon brun, colțurile umbrite de sub scară, draperiile grele ce acopereau ușile glisante care duceau pe terasă – căpătaseră o tentă de pericol iminent.

„Doamne, Dumnezeule, își spuse Kara în sinea ei. Vino-ți în fire!"

Însă cuvintele nu reușira să domolească panica dureroasă ce se ridica în ea.

Disperată să iasă, plecă de lîngă biblioteca și se apropie de ușile de la terasă. Trase una dintre draperii într-o parte, bîjbîi după încuietoare pînă cînd o găsi într-un final, după care păși în aerul proaspăt al oceanului. Sentimentul de panică începu să se mai domolească. Dar numai pentru o secundă.

Închise ușa în urma ei și străbătu terasa pentru a ajunge în dreptul bibliotecii, gîndindu-se că acolo va putea intra tot prin ușile glisante. Un moment mai tîrziu încercă primul set de uși. Acestea erau încuiate, dar prin perdele răzbătea o lumină slabă din interior.

Cineva se afla înăuntru.

– Patrick? strigă ea, lipindu-se de fereastră, ridicînd vocea, astfel încît să pătrundă atît prin geam, cît și prin materialul gros al draperiilor.

Pentru că nu primi răspuns, ciocăni și strigă mai tare:

– Patrick, trezește-te. Lasă-mă să intru!

Tot nici un răspuns.

Bătu și mai tare. Unde-ar putea să se afle Patrick dacă nu înăuntru? Trebuia să fie acolo!

Să-l strige pe Neville? Dar numai gîndul la prezența ciudată a barbatului o determină să abandoneze o astfel de idee. Se deplasă pînă la al doilea set de uși, dar fără succes, și apoi spre al treilea.

Toate erau încuiate. Tocmai se pregătea să ciocăne iarăși, cînd privirea îi pică pe un suport de fier pentru plante care se găsea undeva lîngă ea. Ezită, dar numai pentru o clipă. Îl ridică și izbi cu el micul geam din dreptul încuietorii.

Acesta se sparse, cîteva cioburi căzînd pe terasă și mare parte din geam se prăbuși pe podeaua din lemn a bibliotecii, sunetul fiind înăbușit de draperie.

Îndepărtînd cîteva fragmente ascuțite ce rămăseseră agățate de rama geamului spart, Kara își vîri mîna prin gaură și descuie ușa, după care intră.

Camera era întunecată cu excepția luminii împrăștiate de o lampă cu abajur verde de sticlă așezată pe birou.

Nesigură pe ea, ca și cum casa în sine constituia o amenințare, pași în bibliotecă, simțind dintr-odată că se sufocă. Cînd vorbi, vocea se auzi ca o șoaptă:

– Patrick?

Ochii ei deslușiră canapeaua în lumina difuză. Pledul de cașmir cu care se încălzise în seara trecută fusese frumos împăturit într-un colț.

Un tăciune căzu de pe grătar în șemineu, scoțînd cîteva șuierături, iar Kara tresări, speriată.

Nici urmă de Patrick. „Cum ar fi putut ieși din camera dacă aceasta era încuiată pe dinăuntru?"

Veioza de pe birou nu lumina decît o porțiune din imensa încăpere, așa că ocoli canapeaua și se îndreptă spre întrerupător. Cînd candelabrul de deasupra se lumină, se trezi în fața unei scene care n-avea nici un fel de sens. Enormul covor oriental care acoperea un sfert din podeaua bibliotecii fusese rulat, lăsînd să se vadă parchetul din stejar.

Curioasă, Kara se apropie și chiar în spatele covorului rulat, ascuns în umbra lui, mai văzu ceva.

Un chepeng deschis.

Se holbă la el, nevenindu-i să-și creadă ochilor. De ce să existe un chepeng chiar în mijlocul bibliotecii? Pe acolo ieșise Patrick?

Mai făcu un alt pas spre gaura largă din podea, apoi se opri. La ce naiba se gîndea? Era patru dimineața și Patrick dispăruse, iar ea găsise un chepeng care numai Dumnezeu știe unde ducea.

Se întinse după telefonul de pe birou și mîna îi tremură cînd ridică receptorul. În timp ce degetele ei bîjbîiau peste taste, se chinui să-și amintească numărul pe care i-l dăduse detectivul – numărul lui de acasă. Dar acum, cînd avea nevoie de el, nu și-l mai amintea deloc.

„911!"

Asta era – o să sune la 911 și va veni cineva. Dar chiar cînd apăsă pe prima dintre cele trei cifre care îi puteau oferi ajutorul necesar, un alt strigăt sfîșie întunericul.

Dar și inima ei.

„Lindsay!"

De data asta știa că nu mai e vorba doar de un vis.

De data asta putea să jure că Lindsay era cea care strigase şi îi îngheţa sîngele în vene cînd preţul de unde se auzise strigătul.

Toate temerile şi panica îngrozitoare care o copleşiseră ceva mai devreme se risipiră. Apucînd un vătrai aşezat lîngă şemineu, privi fix treptele abrupte ce duceau spre o beznă profundă.

Instinctul îi sugera Karei să se întoarcă, să fugă de treptele ce se afundau în puţul acela întunecat de sub podeaua bibliotecii. Dacă ar fi ridicat telefonul, cineva mai puternic decît ea – cineva care ar fi ştiut cum să procedeze – ar fi venit aici în doar cîteva minute. Dar ţipătul lui Lindsay stăruia în mintea ei cu putere, iar Kara era convinsă că nu fusese nici vis, nici vreo festă pe care i-o juca imaginaţia.

De data asta fusese real, iar ea nu mai avea timp de şovăieli sau de întrebări. Strîngînd tare vătraiul, coborî treptele una cîte una pînă ajunse la capăt. Cu excepţia razei de lumină ce se strecura din bibliotecă, beznă ce o înconjura era totală.

„O lanternă. De ce nu-i trecuse prin cap să găsească o lanternă?"

Dar nu mai avea timp să se întoarcă – Lindsay se afla undeva aici, jos, şi ea trebuia să-şi găsească fiica. Paşi în afara razei de lumină şi ochii ei se obişnuiră treptat cu umbrele. Nimeri într-o arie mai lată, unde pereţii păreau extrem de departe. O serie de imagini stranii, aproape ireale se derulară în faţa ei.

Nişte saltele subţiri pe podea.

O găleată lîngă fiecare saltea.

Cercetînd tavanul, Kara zări un bec, ce atîrna la cîţiva metri deasupra. Bîjbîi cu mîna şi găsi cordonul. Trase de el şi într-o lumină orbitoare observă că se află într-un soi de temniţă.

Duhoarea insuportabilă îi umplu nările şi un val de greaţă îi chinui stomacul. Cînd zări lanţurile şi inelele de fier prinse în ziduri, instinctul îi porunci să o ia la goană înapoi pe scări, dar amintirea strigătului fiicei sale învinse panica şi o împinse să pătrundă şi mai adînc în camera ciudată.

Cum era posibil? Cum să fie Lindsay aici? Aceasta era casa lui Patrick – casa în care venise pentru refugiu, pentru protecţie şi....

Şi Lindsay se afla aici! Simţea asta în adîncul sufletului.

Dar nu în încăperea asta, nu în temniţa întunecată.

Şi totuşi, nu foarte departe de ea.

Ochii Karei rătăcirâ de jur împrejur, căutînd o altă cale de ieşire decît gura chepengului şi o clipă mai tîrziu o descoperi. O uşă mică, construită din stejar masiv, chiar în zidul de beton din capătul celălalt al încăperii.

Cu grijă, îşi croi drum prin gunoiul ce acoperea podeaua pînă nimeri uşa ce rămăsese uşor crăpată. Cu o mînă tremurîndă se întinse s-o deschidă.

În faţa ei se întindea un tunel, în care de-abia puteai sta în picioare, dar suficient de lat ca să încapă un om.

La o oarecare distanţă întrezări o strălucire difuză, o rază de lumină ce mai împrăştia puţin din întunericul care domina în tunel. Cît de departe era? Douăzeci de metri? Cincizeci? Nouăzeci?

Strîngînd vătraiul atît de tare că o dureau degetele, porni spre lumină.

Încotro ducea tunelul? Pe măsură ce înainta, sprijinindu-se de pereţii aspri, îşi aminti din nou de momentul în care Patrick îi povestise că se trezise în cavou fără să ştie cum nimerise acolo. Aceasta să fie destinaţia finală? Încercă să-şi alunge gîndurile şi să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Cînd lumina deveni mai puternica înţelese.

Casa de joacă! Copia în miniatură a reşedinţei Cragmont care se ridica lîngă pădure, între vilă şi cavou.

Căsuţa ale cărei uşi şi ferestre erau acoperite cu panouri de lemn.

Convinsă de ceea ce o aşteaptă, Kara îuţi pasul şi, pe măsură ce strălucirea de la capătul tunelului se intensifica, locul păru că începe să pulseze, ca şi cum ar fi fost alimentat de energia bătăilor unei inimi.

„Inima lui Lindsay!"

– Vin acum, şopti Kara. Vin.

Se grăbi şi mai tare, dar nu într-atît încît să se împiedice în podeaua denivelată şi să-şi sucească glezna. Cînd mai avea încă vreo cinci metri, auzi ceva şi se opri ca trăsnită.

Voci.

Ascultă şi, în lumina difuză, zări în sfîrşit locul spre care se îndrepta.

Un alt set de trepte, exact ca acelea pe care le coborise din bibliotecă, numai că acestea duceau în sus. Inspirînd adînc, Kara se mișcă încet pînă la capătul lor. „Lindsay, își spuse în sinea ei, privind prin deschizătura de deasupra. Numai la asta trebuie să te gîndești. Găsește-o pe Lindsay și scoate-o de aici."

Începu să urce scările tiptil.

Ceea ce văzu cînd ochii îi ajunseră la nivelul podelei depășea orice închipuire. Chiar deasupra ei, două picioare prinse cu bandă adezivă de un scaun care fusese țintuit de podea cu niște cîrlige de fier. Apoi, urma o masă, de asemenea pironită în podea.

Își mută privirea și întîlni o siluetă îmbrăcată în negru.

Intră complet în cameră, iar realitatea scenei o izbi ca o lovitură de ciocan. În lumina pîlpîitoare a luminărilor, două femei erau legate de scaunele miniaturale. Una din ele o privea cu niște ochi atît de goi, încît Kara pricepu îndată că e moartă. Ochii celeilalte femei erau umbriți de o groază pe care n-o mai întîlnise niciodată.

Dar zîmbeau! Amîndouă zîmbeau!

Un strigăt neputincios i se ridică în gît cînd observă gura acoperită cu bandă adezivă a lui Ellen, pe care fusese desenat acel rînjet hidos.

Imediat o zări și pe Lindsay.

Fata ei se afla pe o masă la fel de mică precum scaunele din jurul ei, iar între picioarele fiicei sale se găsea silueta înaltă, îmbrăcată în negru, ce purta de asemenea o mască chirurgicală pictată oribil.

Un tort pe jumătate turtit stătea pe o masă alăturată. Luminările arseseră pînă nu mai rămăseseră decît niște bobițe de ceară albastră. Brusc înțelese ce se petrece.

Neville! De aceea se tot plimba treaz prin casa întunecată! De aceea îl simțise urmărind-o! Îi răpise fiica și...

– Lindsay!

Numele copilului ei izbucni de pe buzele Karei într-un urlet plin de neliniște.

Lindsay începu să se zbată pe masă, scoțînd bolboroseli neinteligibile.

Silueta în negru se răsuci, ridicîndu-și mîinile în timp ce se îndepărta de fată.

Kara sări vătraiul.

– Dă-te la o parte, spuse ea încet, dar îndeajuns de amenințător pentru ca bărbatul să se supună.

– Nu e vina mea, șopti el.

– Dezleag-o, porunci Kara, ridicînd vocea. Dezleagă-le pe toate!

– E vina *ei*, scînci bărbatul, lipindu-se de perete și arătînd spre fata moartă.

O furie clocotitoare crescu în ea și Kara îl amenință cu vătraiul.

– Dezleagă-le! urlă femeia, învîrtind arma și țintind spre capul lui.

Bărbatul însă se trase în lături, iar vîrful drugului de fier se înfipse adînc în zid, atît de adînc încît atunci cînd Kara încercă să-l smulgă din perete, îi alunecă din mînă. Monstrul profită și se aruncă asupra ei, țintuindu-i brațul cu mîinile.

Cu mîna rămasă liberă, Kara se întinse și-l zgîrie pe față, încercînd să-i înfigă unghiile în ochi. Dar bărbatul își feri capul în ultima secundă, iar degetele ei nu nimeriră decît materialul tricotat al măștii negre de schi.

Femeia trase cu putere, smulgînd nu numai masca de schi, dar și pe cea chirurgicală.

În lumina ciudată și tremurătoare a flăcărilor ce pîlpîiau, Kara se trezi față-n față cu Patrick Shields.

Capitolul 51

Casa fu cea care îl trezi pe Neville. Chiar înainte de a deschide ochii, intuì că se petrecea ceva necurat.

Era un sentiment pe care îl încercase de nenumărate ori în ultimele luni, cînd ascultase cu atenție liniștea, apoi se ridicase din pat ca să bîntuie prin casă, verificînd ușile și ferestrele și asigurîndu-se că domeniul stăpînului său nu era amenințat. Deja patrulase în noaptea asta, cînd o găsise pe doamna Marshall venind dinspre terasă și cînd îi povestise balivernele alea cu nu știu ce zgomote pe care era imposibil să le fi auzit. O liniștise, spunîndu-i că pescărușii sînt cei care scot astfel de sunete și o trimisese înapoi în pat. Își terminase apoi turul înainte să se întoarcă în dormitorul lui.

Adormise.

Acum însă era treaz din nou și avea o senzație ciudată în piept. Nici nu apucă bine să se dezvelească și să se întindă după halat, cînd auzi.

Un zgomot ca de sticlă spartă.

Instantaneu, mintea lui analiză posibilitățile. Poate că domnul Shields scăpase paharul de brandy, în timp ce se chinuia să reziste unei alte nopți nedormite. Ori poate geamul uneia dintre fotografiile vechi de familie ce acopereau pereții de la parter se desprinsese din rama sa.

Numai că zgomotul nu semănase deloc cu un pahar sau un tablou căzut.

Îmbrăcîndu-și halatul, Neville zori tăcut de-a lungul coridorului și coborî scara ce lega apartamentul lui de bucătărie, încercînd să se convingă că nu se întîmplase nimic grav.

Dar după ce ieşi din bucătărie şi păşi în camerele de zi, casa îi şopti că pericolul pîndeşte în apropiere.

Pătrunse în holul imens de la intrare, îşi încetini pasul şi ascultă, dar nu surprinse decît ticăitul grav al pendulei; casa era cufundată în beznă şi într-o linişte mormîntală.

Aşa cum era şi normal.

Şi totuşi nimic nu era ceea ce părea a fi. Neville traversă holul, se strecură în salon, unde o întîlnise mai devreme pe doamna Marshall, dar nu găsi nimic nelalocul lui. Dincolo de uşile mari de sticlă, cerul înstelat anunţa venirea zorilor.

În lumina aceea firavă, nu putea găsi geamul spart care-i tulburase somnul.

Neville Cavanaugh se deplasă tăcut mai departe.

Uşile de la bibliotecă erau închise, ceea ce îi spunea că domnul Shields se odihnea iarăşi acolo şi nu în dormitorul lui. Ridică mîna să ciocăne, dar se răzgîndi; dacă stăpînul său dormea, nu voia să-l trezească, cel puţin nu pînă nu descoperea problema.

Lăsă în spate biblioteca şi se îndreptă spre imensa masă rotundă din mijlocul antreului, a cărei suprafaţă de mozaic era înfrumuseţată de imensul buchet de lalele galbene culese de sora domnului Shields.

Lalelele care se ofiliseră şi care ar fi trebuit aruncate cu o săptămînă în urmă. Neville se opri, ignorînd florile veştejite, dar concentrîndu-se în schimb asupra casei în sine. Ştia că dacă va aştepta răbdător, aceasta îi va transmite care sînt locurile ei bolnave.

Aşa făcuse dintotdeauna; aşa va face şi de aici încolo. Îi înţelegea subtilităţile – îi cunoştea fiecare centimetru de zidărie, fiecare zgîrietură a lambriurilor, fiecare firicel neuniform din marmură şi fiecare cută a perdelelor.

Îi ştia fiecare crăpătură, fiecare articulaţie dureroasă şi fiecare bîrnă. De-a lungul deceniilor se îngrijise de ea, şi casa îl protejase la rîndul ei. Considera că între el şi vila imensă se stabilise un parteneriat; se înţelegeau reciproc.

Dar în noaptea asta, lucrurile nu păreau tocmai în regulă.

Neville simţea slăbiciunile casei chiar în adîncul sufletului.

Aşteptă ca impresiile să se clarifice, dar nerăbdarea lui împiedică receptarea oricăror mesaje supranaturale şi, lăsîndu-se păgubaş, în cele din urmă urcă iarăşi la etaj.

Uşile de la camerele fetelor erau închise ca de obicei.

Uşa de la camera de oaspeţi era însă deschisă şi, virîndu-şi capul înăuntru, văzu că patul e gol şi cuvertura deranjată.

Aşadar, doamna Marshall se trezise şi bîntuia de colo-colo. Fără îndoială, ea era cea care spărsese ceva. Convins că nu mai are ce să descopere aici sus, coborî în grabă treptele pînă la parter, căută prin restul camerelor de zi şi într-un tîrziu ieşi afară pe terasă, folosind aceeaşi uşă a salonului pe care doamna Marshall recunoscuse mai devreme că o utilizase. Aerul era răcoros, iar Neville îşi strînse halatul pe lîngă el, în timp ce se deplasa de-a lungul terasei, controlînd fiecare set de uşi glisante.

Găsi spărtura din dreptul bibliotecii. O bucată de geam de lîngă clanţă fusese spartă – cu ajutorul unui suport din fier forjat pentru plante a cărui prezenţă el o dezaprobase de la bun început, dovadă că acesta fusese folosit pe post de obiect contondent.

Suportul se zărea înăuntru, chiar în faţa uşii.

Prin urmare, *se confrunta* cu un intrus.

Neville împinse uşa stricată şi intră în bibliotecă. După ce zăvorî totul cît putu de bine, îşi dădu seama că această încăpere reprezenta sursa neliniştii sale.

Şi nu din cauza prezenţei aproape materiale a durerii domnului Shields ori a parfumului ieftin pe care-l întrebuinţa doamna Marshall. Era ceva mult mai întunecat, mai tulburător. Dar ce? În camera domnea frigul şi o senzaţie de pustiu, iar în şemineu abia dacă mai mocneau cîţiva cărbuni.

Observă covorul oriental din faţa biroului dat într-o parte.

Încruntîndu-se, se apropie şi se uită la gaura care se deschidea în podea.

Pe moment, nu reuşi decît să privească uluit chepengul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. De cîte ori nu fusese strîns covorul în ultimii ani? Cum de era posibil să nu fi observat nimic?

Cercetînd mai atent modelul parchetului, pricepu că întreaga podea fusese aranjată, astfel încît să poată deghiza ascunzătoarea; cînd chepengul se închidea, devenea practic invizibil.

Dar unde ducea?

Preocupat, Neville Cavanaugh alergă spre bucătărie să caute o lanternă.

Capitolul 52

– Patrick!

Vocea părea să vină de la mare distanță.

Îl striga pe nume:

– Patrick!

Și încă o dată, și mai tare:

– *Patrick!*

Patrick voia să răspundă, dar avea senzația că se afundase într-un somn din care nu se putea trezi; era ca și cum cineva îl striga prin vis și, cu toate că își dorea să răspundă, nu putea.

Era paralizat; nu putea vorbi, nu se putea mișca și respira cu greutate. Parcă cineva îl legase. Se simțea prins într-o pînză de păianjen, ale cărei fire delicate nu le vedea, dar care reușeau să îl imobilizeze.

Vocea se auzi din nou, urlîndu-i numele, iar Patrick se zbătu să scape din strînsoarea legaturilor. Ar fi dat orice să-i vorbească celeilalte persoane, să-i spună că e acolo. Și doar *era* acolo, știa asta cu certitudine. Nu dormea și nici n-avea un coșmar, chiar dacă realitatea părea să fie alta.

Glasul îi rosti iarăși numele, iar gîndurile începură să devină coerente. Lumina îl înconjura din toate părțile; dar nu o lumină strălucitoare, nu lumina candelabrului din bibliotecă și nici a veiozei de pe noptieră.

Era lumina luminarilor.

Da, așa era, lumina luminarilor. Scînteind peste tot, scăldînd camera într-o strălucire caldă, aurie.

Dar ce ciudată era încăperea. El părea un uriaș printre piese de mobilier mici.

Casa de joacă! Acolo se afla – casa de joacă din mijlocul pajiștii, unde Claire și prietenele ei...

Claire!

Oare ea îl striga? Privi în jurul său, încercînd să vadă unde e sora lui, dar nu zări nimic. Ceva îi bloca vederea.

„Adormi la loc!" îi șopti o voce nouă, iar de data asta Patrick o recunoscu imediat: era chiar vocea lui.

Dar cum să fie posibil așa ceva, de vreme ce el nu vorbise și nici nu dormea? Vocea din el îi vorbi din nou:

„Haide. Adormi la loc. Vrei să te culci. Știu că vrei să dormi, așa că nu mai zăbovi. Fă-o. Fă ceea ce vrei să faci și atunci eu o să fac ce ne place la amîndoi, așa ca întotdeauna."

Patrick se mai relaxă puțin și, supunîndu-se îndemnului, alunecă în lumea tăcută și întunecată a somnului binefăcător.

Dar un alt glas îl strigă pentru a nu știu cîta oară. Nu vocea lui Claire, ci un glas familiar, pe care îl cunoștea.

Un glas ce-i plăcea.

– Patrick! Patrick, ce faci?

Kara!

Kara Marshall! Ea era. Iar el o strîngea tare în brațe, aproape rănind-o. Dar ce căuta femeia în casa de joacă a copiilor? Nimeni nu mai intrase aici de cînd el îi blocase ușile și ferestrele. Nici măcar fiicele lui nu avuseseră voie să se joace aici. Și totuși, Kara venise și...

„Locul ei nu e aici, interveni cealaltă voce – vocea din capul lui. N-ar trebui să se afle aici și de altfel nici tu. Du-te la culcare și lasă-mă pe mine să fac ceea ce amîndoi ne dorim. Adormi și voi avea grijă ca totul să fie bine. Și nimeni nu ne va da de gol."

Să ne dea de gol? Cum adică? O împinse pe Kara într-o parte și își întoarse capul cînd femeia căzu pe podea. Atunci, pentru o clipă, vălul care-i acoperea ochii se topi și văzu întinsă pe masă o fată care-l privea îngrozită.

De ce?

De ce îi era frică de el?

Apoi, pe un scaun zări o altă fată, al cărei cap atîrna nefiresc și care nu se mișca deloc.

Și încă una.

O tînără femeie care i se părea cunoscută. Era legată de unul dintre scăunele – scăunelele în care Claire și prietenele ei se așezau în vremea copilăriei.

Cînd erau copii și-l aduseseră aici și...

Viziunea celor petrecute cu mulți ani în urmă căpătă contururi tot mai clare în mintea lui și simți o dorință nebună să dispară, să fugă în locul unde amintirile trecutului nu-l mai puteau răni.

„Așa, îl îndemnă vocea din cap. Culcă-te la loc, Patrick. Lasă-mă pe mine să mă ocup. M-am ocupat și atunci și de-a lungul întregii tale vieți, așa că asta e floare la ureche pentru mine. Și tu nu vei fi implicat. Deloc!"

Pe măsură ce vocea îl ademenea și mai mult, Patrick se lăsă doborît de nevoia de a uita, ignorînd vătraiul din fier înfipt în perete, cu care Kara Marshall încercase să-l lovească mai devreme.

Kara auzea vocea lui Patrick, dar cuvintele lui n-aveau sens. Cu cine vorbea? De cînd îi dăduse drumul, nici măcar nu o privise. Acum, bărbatul, ținînd în continuare vătraiul în mîna dreaptă, se uita de jur împrejur ca și cum nu știa unde se afla. Iar cînd deschise gura, vorbele lui păreau aberante. De ce anume să se ocupe? Ce naiba tot îndruga acolo?

Atunci văzu cum se schimbă ceva în ochii lui și acum parcă stătea în fața unei persoane complet diferite. Acesta nu era Patrick Shields pe care îl cunoștea. Acesta nu era bărbatul care o sprijinise în ultimele două săptămîni, oferindu-i putere ca să accepte tot ceea ce i se întîmplase. Trasaturile erau aceleași, dar bărbatul acesta nu era Patrick. Imposibil!

– Patrick! țipă ea din nou. Patrick, pentru Dumnezeu, ajută-ne! Ajută-mă!

Chipul care se apleca deasupra ei tresări de parcă l-ar fi lovit cineva, iar ochii lui se schimbară din nou.

Patrick cel adevărat revenise...

Cînd vocea Karei îl smulse iarăşi din uitarea binecuvîntată, Patrick înregistră scena macabră din preajma lui cu o claritate teribilă, numai că de data asta se împotrivi din răsputeri şoaptelor întunecate din capul său şi lăsă ca imaginile – şi amintirile declanşate de ele – să vorbească de la sine.

Amintirile, pe care le îngropase atît de adînc şi de atîta vreme, încît le uitase, năvălirâ peste el cu putere, dansînd şi unduindu-se la lumina luminărilor într-un balet nebunesc.

Se întoarse în timp la ultima petrecere dată cu ocazia zilei lui de naştere, care fusese sărbătorită în casa de joacă. Avea şase ani şi petrecerea adevărată – organizată de mama şi de tatăl lui – se sfîrşise cu cîteva ore înainte. Se găsea în camera lui cînd Claire venise să-i spună că are un cadou special pentru el – un cadou oferit de ea şi de prietena ei în casa de joacă.

O urmase nerăbdător, întrebîndu-se ce dar avea să primească şi, cînd intraseră aici, luminările ardeau deja în toate colţurile.

Ca acum.

Prietena lui Claire stătea întinsă pe masă.

Exact ca Lindsay Marshall acum.

– O să ne jucăm de-a mama şi de-a tata, îi explicase sora lui, după ce încuiase uşa cu cheia pe care o vîrîse în buzunar. Numai că o să ne jucăm aşa cum fac oamenii mari.

Nu înţelesese la început, dar apoi, cînd Claire începuse să se dezbrace, pricepuse despre ce era vorba.

Şi Claire îl mîngîiase, şi la fel procedase şi prietena ei şi atunci...

Nu mai voia să-şi amintească, nu mai voia să revadă lucrurile pe care îl forţaseră să le facă, felul în care îl legaseră de masă fără ca el să se poată împotrivi, fără să se poată mişca. Fetele nu se limitaseră doar la mîini şi la picioare. Nu. Îl legaseră cu o funie groasă şi de locurile în care nu s-ar fi cuvenit să-l atingă, după care trăseseră de sfoară cu toată puterea.

Atît de tare că pînă şi astăzi mai simţea durerea sfîşietoare din pîntece.

Şi nu se mulţumiseră cu atît.

Băgaseră o mulţime de lucruri în el – o coadă de mătură şi tuburi de plastic şi...

Tresări, dorind să oprească valul amintirilor, dar nu reuși. Pe măsură ce momentele teribile ale lucrurilor petrecute cu mulți ani în urmă – și nu numai de ziua lui de naștere, dar și în nenumărate alte ocazii – îi reveniră în minte, Patrick sesiză că își pierde luciditatea. Vocea necunoscută îi șoptea din nou la ureche, spunîndu-i vorbe pe care nu voia să le audă. Din pacate, nu mai avea putere s-o oprească.

„Ne-a plăcut, șopti vocea. Nu-i așa?"

– Nu! urlă Patrick. A fost o greșeală! A fost un lucru rău!

„Dar nu ne-am oprit!"

– Ea m-a obligat, scînci Patrick, aparîndu-și fața cu mîinile împotriva imaginilor și a amintirilor ce explodaseră în el. Claire m-a obligat! Ea și...

„Dar ne-a plăcut! țipă vocea. Ne-a plăcut la nebunie!"

– Dar a fost o greșeală! se văicări Patrick. Mami ar fi trebuit să...

„Lu' mami nu-i pasă, se răsti vocea. Uită-te la ea – stă acolo ca o momîie și nu face nimic, nu-i așa? Zîmbește și e fericită!"

Vocea avea perfectă dreptate! Femeia legată de scaun, care arăta exact ca mama lui cînd el era mic, îl privea tăcută, zîmbind la tot ce se petrecea în jurul ei.

Dar ea nu zîmbea în realitate! Zîmbetul era pictat pe banda adezivă ce-i acoperea gura.

„Omoar-o, îi porunci vocea din cap. Nu te-a ajutat atunci, așa că omoar-o! Omoar-o acum!"

Degetele lui Patrick se strînseră în jurul unui obiect pe care îl ținea în mînă și se uită în jos, curios să vadă ce e. „De unde apăruse vătraiul ăsta?"

– Patrick! De ce faci asta?

Privi spre femeia de pe podea. Ce căuta aici? Chipul ei i se părea relativ familiar, dar din pricina confuziei ce-l stăpînea, nu prea știa de unde să o ia. Era o prietenă de-a părinților lui?

Sau o adusese Claire?

Oricum, nu mai conta – dacă era o prietenă de-a lui Claire, avea să-i facă aceleași lucruri îngrozitoare pe care i le făcuseră Claire și Susanna, și chiar dacă nu le va face, oricum, va ști.

Ridică vătraiul în aer.

– Patrick, ascultă-mă! urlă femeia de pe podea. Sînt eu, Kara!

„Kara... Kara... Kara." Numele îi răsuna în minte și păru să se lovească de toate zidurile încăperii. Brusc, simți cum se sufocă. Tavanul se lăsase prea jos, erau prea multe luminări, prea mult fum și nu mai avea aer.

Prea mult fum, exact ca...

O altă amintire țîșni din subconștientul său încărcat.

Crăciunul trecut, în casa din Vermont, casa care arsese pînă la temelie.

În lumina strălucitoare ce pulsa în interiorul căsuței de joacă pentru copii, își revăzu fetele – pe Jenna și pe Chrissie. În camerele lor, dormind adînc. Le privise din pragul ușii, mingîiat de razele lunii.

„A trebuit s-o facem, șopti vocea din el. Urmau să ne pîrască. Voiau să-i povestească mamei lor ce le făceam..."

– Nu *noi!* zbieră Patrick cînd amintirea tratamentului pe care îl aplicase fetelor aproape că îl gîtui de furie. *Tu!* Numai *tu* ai făcut asta!

„Eu sînt tu! îl tachină vocea. Întotdeauna am fost unul și același și întotdeauna eu am făcut lucrurile pe care tu ți le doreai, dar erai prea fricos ca să le duci pînă la capăt! Ești un laș, Patrick! Dintotdeauna ai fost un laș!"

Într-un tîrziu, confuzia din mintea lui se risipi și se trezi din nou în Vermont, privindu-și casa și familia pierind în mijlocul flăcărilor.

Flăcările pe care el le provocase.

Flăcările care îl consumau încă din copilărie cînd Claire îl adusese aici și începuse coșmarul.

Coșmarul lui desăvîrșit.

Un coșmar fără imperfecțiuni, pe care îl ascunsese atît de bine în sufletul lui.

Și toate astea din cauza...

„Trebuie să le omorîm, îi comandă vocea. Dacă nu, o să ne pîrască, așa cum voiau Jenna și Chrissie! Trebuie, Patrick! Fă-o!"

Patrick ridică vătraiul în aer, vîrful lui plutind deasupra capului femeii de pe podea.

„Omoar-o!" urlă vocea.

Și vătraiul coborî, formînd un arc impecabil...

– Patrick!

Kara încercă să fugă, dar nu avea unde să se ducă – era deja lipită de zid. Dar cînd vătraiul se apropie de ea, se feri cît putu și drugul de fier se izbi de unul dintre rafturile de lemn ale casei. Acesta se sfărîmă, iar luminările de pe el zburară care încotro, ceara fierbinte împrăștiindu-se peste tot. Patrick ridică vătraiul din nou, dar Kara se feri și acum, adăpostindu-se sub masă. Și mai multe lumînări căzură pe podea. Hîrtia groasă ce acoperea ferestrele se aprinse și cînd flăcările începură să se întindă, Patrick se opri, holbîndu-se mut la incendiul roșiatic. Se uită la Kara și buzele lui murmurară cîteva cuvinte.

– Le-am iubit, șopti el, nescăpînd-o din ochi. Crede-mă. Le-am iubit.

Apoi, în clipa în care flăcările se întinseră spre el, Patrick Shields dispăru prin trapa din podeaua casei de joacă.

În timp ce Lindsay urla de groază, Kara smulse banda adezivă ce o ținuia pe Ellen de scaun și o eliberă. Apoi se duse și sfîșie cu unghiile și banda de la încheieturile fiicei ei. Cînd Lindsay își simți una din mîini liberă, se rostogoli într-o parte și-și scoase și banda de la mîna cealaltă. Kara se lăsă în genunchi să-i elibereze picioarele femeii.

– Fac eu asta, strigă Lindsay. Stinge focul!

Dar focul se întinsese deja în toată încăperea.

Patrick fugi ca un nebun prin tunel, ținînd în continuare vătraiul în mînă, copleșit tot mai tare de amintirea celor săvîrșite în trecut și, cu fiecare pas, simțea cum nebunia ce-l chinuise atîția ani se instalează în el pentru totdeauna.

Oricum, nu-și mai dorea să scape de ea.

Dar nu-i strica încă puțină luciditate.

Nu încă.

Tunelul părea că nu se mai termină, dar cînd ajunse la ușa din capătul îndepărtat se trezi față-n față cu Neville Cavanaugh.

O clipă, cei doi bărbați se priviră fix în ochi, după care Neville se dădu din instinct un pas înapoi.

– Domnule Shields, ce faceți... începu el.

Atunci auzi țipetele din tunel și văzu strălucirea aurie a limbilor de foc ce brăzdau întunericul din celălalt capăt.

– Doamne, Dumnezeule, ce-ați făcut?! strigă el cînd țipetele din tunel se intensificară.

Observînd privirea dementă din ochii stăpînului său, se retrase încă puțin.

– Nu eu! se răsti Patrick.

Și fără să se mai gîndească, ridică vătraiul și-l înfipse cu sete în capul lui Neville Cavanaugh.

– Nu eu, rosti el răgușit. Niciodată n-am fost eu.

Trecînd peste trupul lui Neville, traversă pivnița și urcă aproape în patru labe treptele ce duceau în bibliotecă, apoi ieși afară pe terasă.

Pentru un moment rămase nemișcat, admirînd pajiștea care se întindea pînă la malul apei. În stînga se întrezărea silueta neagră a cavoului, ascunsă în fumul ce se rostogolea spre cer din casa pentru joacă.

Aruncă vătraiul însîngerat pe dalele de piatră și ultimele detalii ale coșmarului pe care-l înăbușise de atîta vreme îi reveniră în minte cu putere.

Nu fusese deloc un coșmar.

Totul se întîmplase în realitate, iar el își amintea.

Totul.

Se mai uită o dată la casa nenorocirii sale, unde flăcările cuprinseseră deja toate panourile de lemn pe care le prinsese în cuie peste ferestre.

Apoi se răsuci pe călcîie.

Mai avea un ultim lucru de făcut.

Capitolul 53

Cauciucurile Mercedes-Benzului scrîșniră cînd Patrick vîră brusc prin curbele drumului șerpuitor ce-l purtau spre destinația finală. Singura mașină pe care o întîlni pe drum trase pe dreapta, iar el o depăși razant, ignorînd claxonul de protest al șoferului speriat. Doar o mică parte din el îl ghida să nu rateze direcția corectă, pentru că mintea lui se ocupa în mare măsură de amintirile ce-i ardeau sufletul. Furia și groaza continuară să se intensifice, pînă cînd avu sentimentul că pielea o să i se crape și o să explodeze.

Cînd intră pe aleea lungă ce ducea la casa lui Claire, lacrimile îi brăzdau obrajii și gîtul îl durea din cauza urletelor de neputință și mînie pe care le scosese în scurta sa călătorie. Mașina derapă pe pietrișul din față și, cînd bărbatul apăsă brusc frînele, se răsuci haotic, după care se opri cu spatele în grădina de trandafiri ce reprezenta mîndria și bucuria lui Claire de mai bine de un deceniu.

Claxona de cinci ori prelung ca să se asigure că sora lui se trezește în cazul în care dormea și se dădu jos din mașină. Lăsînd farurile aprinse, motorul în funcțiune și portiera deschisă, urcă treptele două cîte două spre veranda vilei imense și, o secundă mai tîrziu, se propti cu toată forța pe butonul soneriei, după care se apucă să bată cu pumnii în ușă. După o vreme care i se păru o eternitate, se trase înapoi doi metri și urlă numele surorii sale.

– Trezește-te, luate-ar toți dracii din lume! strigă el învăluit în lumina palidă de pe peluza artificială. Coboară imediat și deschide-mi!

Tocmai se pregătea să ciocăne din nou cînd becul de pe verandă se aprinse. Ușa se deschise larg, iar sora lui apăru, ținîndu-și halatul strîns pe lîngă gît.

– Patrick? spuse ea, părînd surprinsă. Patrick, ce s-a întîmplat? Dumnezeule, știi ce oră e?

În loc să-i răspundă, el se năpusti înăuntru, dezechilibrînd-o pe Claire. Nu făcu nici cea mai mică mișcare cînd aceasta se împiedică și căzu. Se așeză deasupra ei și o privi cu ochi ce licăreau drăcește. Avea chipul livid de furie și tremura din toate încheieturile.

– Patrick, gîfîi Claire, încercînd instinctiv să se îndepărteze de el. Ce...

Piciorul lui drept o lovi cu sete chiar sub sîni.

– Le-am ucis! gemu el. Le-am omorît cu mîna mea!

Copleșită de durere, Claire se tîrî puțin mai încolo și reuși cu chiu cu vai să se ridice.

– Despre ce vorbești? bălmăji ea, ținîndu-se cu mîna de piept și încovoindu-se de durere.

– Pe Renee! urlă Patrick. Și pe Jenna, și pe Chrissie, și pe fata aia, și...

Glasul i se frînse, înecîndu-se în propriile suspine, dar apoi continuă:

– Și cîte au mai fost? Cîte?

Claire se uită uluită la el, încercînd să descopere la ce se referea. Apoi, în lumina candelabrului văzu demența din ochii lui. Cercetă iute antreul, căutînd ceva – orice – cu care ar fi putut să se apere.

Nu găsi nimic.

– Patrick, liniștește-te, spuse ea, străduindu-se să păstreze distanța cînd observă că fratele ei se apropie. Spune-mi ce s-a...

– *Știi* foarte bine ce! zbieră el. Cum ai putut să faci așa ceva? Eram doar un băiețel! Ce fel de monstru ești? Aveam doar șase ani! Chiar în ziua aia împlinisem șase ani și tu și...

Tăcu și se întinse spre ea.

Claire își miji privirea cînd în sfîrșit își dădu seama despre ce era vorba și mai făcu un pas înapoi.

– Patrick, calmează-te. Asta s-a întîmplat cu mulți ani în urmă și...

Dar Patrick nu voia să se calmeze. Voia s-o rănească pe Claire la fel de tare. Se apropie și mai mult, îndeajuns cît să-i observe teama din ochi.

Teama și încă ceva.

Vina. Era acolo, în ochii ei. Sora lui ştia perfect din ce pricină venise el aici plin de furie.

Claire se întoarse atunci şi fugi, năpustindu-se pe scări, cu poalele halatului fluturînd în urma ei.

Patrick se luă după ea, se împiedică, dar îşi recăpătă iute echilibrul şi porni şi mai hotărît.

Claire ajunse în dormitorul cel mare şi încercă să închidă uşa, dar el se afla chiar în spatele ei, aşa că năvăli în cameră. Femeia se dădu un pas înapoi, teama din ochii ei transformîndu-se într-o groază fără limite.

– A fost doar un joc, spuse, căutînd ceva care l-ar putea îmblînzi pe fratele ei. Ne jucam doar! Eram copii...

– N-a fost un joc, spuse el aspru şi aruncîndu-i o privire întunecată. A fost sex, Claire. A fost sex şi tortură! Ai torturat un băieţel, Claire. Un băieţel care îţi era frate!

Claire se uită disperată de jur împrejur, căutînd o modalitate de ieşire din această situaţie terifiantă. Dar n-avea cum să scape, nu trecînd pe lîngă Patrick, care era prea mare şi prea puternic.

Mult mai mare şi mult mai puternic decît fusese atunci demult, în casa pentru joacă.

Pe deasupra, mai era şi furios.

„Du-l înapoi, îşi spuse ea. Fă-l să creadă că a fost vina lui."

– Şi tu ai vrut-o, şuieră ea. Ţi-a plăcut, Patrick. Ţi-a plăcut la nebunie! Şi ai fost un norocos că tata n-a aflat niciodată... dacă i-aş fi spus că m-ai violat, te-ar fi omorît!

Ignorîndu-i vorbele, el veni lîngă ea.

Claire se răsuci, se aruncă de-a latul patului şi încercă disperată să deschidă sertarul de la noptieră.

– Pleacă de lîngă mine, Patrick, spuse ea, străduindu-se să nu-şi trădeze groaza. Te avertizez...

Dar era deja prea tîrziu. Bărbatul se aruncă peste ea, apoi o întoarse cu faţa spre el, ţintuindu-i picioarele cu ale sale şi lipind-o practic de saltea sub greutatea lui. Ea se zbătu şi se zvîrcoli, vrînd să deschidă sertarul în continuare, dar zadarnic.

În timp ce se lupta tot mai îndîrjit cu el, Patrick îi văzu deznădejdea de pe chip şi durerea din el se mai domoli cînd înţelese că si

ea trăia acum groaza celorlalte, care suferiseră din cauza a ceea ce-i făcuse ea lui. Îi simțea sîngele cum pulsează în artere și inima cum îi bate în piept nebunește. Mîinile lui urcară spre gîtul ei și degetele o strînseră ca într-o menghină. Încă se mai zvîrcolea sub el, dar fața i se înroșise și ochii îi ieșiseră din orbite. Atunci plămînii femeii fură munciți de spasme din cauza nevoii de aer, dar el continuă să-i zdrobească încetul cu încetul laringele și esofagul.

Nu mai era băiețelul molestat de sora lui mai mare și de prietena ei care rîdea întruna.

Nu mai era băiețelul dezbrăcat, legat de o masă și obligat să-și cedeze trupul dorințelor surorii sale.

– Gata, strigă el, eliberînd ultimul val de energie alimentat de mînia care îl sfîșiase pe dinăuntru atîția ani de zile.

Fața lui Claire căpătase o nuanță vineție și, cu toate că renunțase la luptă, trupul ei încă mai zvîcnea. Brusc însă, orice mișcare încetă.

Arterele nu mai aveau puls, iar pieptul nu i se mai ridica ritmic.

Și totuși, el continuă să o strîngă de gît.

O sugruma pînă cînd mîinile îl dureră la fel de tare ca și sufletul, pînă cînd propriul piept începu să tresalte, eliberînd un val de hohote de plîns.

O sugruma pînă cînd lacrimile sale picurară în ochii morți, larg deschiși ai lui Claire.

De acolo se scurseră în gura ei, pe obraji și în păr.

Lacrimile lui.

Lacrimile pe care și le stăpînise, așa cum își stăpînise și amintirile.

După o vreme, cînd suspinele se potoliră, Patrick se rostogoli de pe trupul țeapăn al lui Claire. Timp de cîteva minute rămase nemișcat pe pat lîngă ea, apoi își șterse obrajii.

Venise momentul să termine odată pentru totdeauna.

Deschizînd sertarul la care Claire nu reușise să ajungă, scoase un pistol mic pe care îl cumpărase ea după ce Phillip Sollinger o părăsise cu zece ani în urmă.

Privi arma un minut întreg.

„Oh, Doamne, îmi pare atît de rău," rosti în sinea lui, potrivind pistolul în dreptul tîmplei.

Cînd degetul lui apasă pe trăgaci, o ultimă amintire i se ivi în minte.

Jurnalul.

Jurnalul scris de cealaltă persoană, ființa secretă care se ascunsese în mintea sa de multă vreme, în timp ce el se apăra de fantomele trecutului.

Jurnalul care era încuiat în sertarul de jos al biroului din bibliotecă.

Jurnalul care, poate, va explica totul.

Fără să clipească, Patrick Shields apasă pe trăgaci.

Capitolul 54

Andrew Grant abia dacă-şi dădea seama de strălucirea zorilor ce pătrundeau prin fereastra micului apartament în care locuia de cînd soţia îl părăsise cu cinci ani în urmă – nu pentru că în viaţa ei apăruse alt bărbat sau în a lui o altă femeie, ci pur şi simplu din cauza comportamentului său. Nu numai masa din sufrageria minusculă era acoperită cu copii ale fiecărui raport, ale fiecărui dosar, ale fiecărei fotografii ce ar fi putut deveni relevante pentru cazul la care lucra, dar şi canapeaua, măsuţa de cafea şi orice altă suprafaţă plană. Toată noaptea le răsfoise, trecînd de la un raport la altul, strecurîndu-se printre teancurile de interogatorii, notiţe, observaţii şi speculaţii ca un tigru înfometat care îşi adulmecă prada, pe care nu o vede, dar o simte prin preajmă. Se afla atît de aproape, deşi flerul îi sugera asta, nu ratiunea.

O persoană invizibilă.

Remarca asta îl scosese din minţi. Cineva care se putea integra într-o mică adunare atît de bine încît oamenii, chiar dacă îşi aminteau că îl văzuseră, nu mai ştiau cum arată. Asta îi scotea din culpă pe toţi agenţii cu care discutase şi pe toţi clienţii care îi însoţiseră. Şi totodată şi cuplurile care veniseră de capul lor. Şi pe toţi cei care vizitaseră casele singuri şi semnaseră – cel pe care îl căuta nu ar fi semnat în veci în vreuna dintre agendele de înregistrare. Dar în cele trei cazuri de vizionare publică pe care le investiga acum, cel puţin o persoană – şi la familia Marshall, trei – îşi amintiseră de cineva care fusese acolo în acelaşi timp cu ei, dar fără să poată specifica nimic din aspectul lui.

– Unul dintre indivizii aceia pe care nu-i bagi în seamă, înțelegeți? spusese cineva. Exact ca pe ospătarul de la restaurant. Știi că e acolo, dar nici măcar nu te uiți la el.

Un ospătar...

Ce dracu înseamnă *asta?*

Flerul îi spunea că are o semnificație, dar *ce anume?*

Tocmai se întindea să-și ia cana de cafea rece lăsată pe pervazul ferestrei, când transmițătorul din bucătărie, care cîrîise toată noaptea cu rapoarte despre violențe domestice și șoferi băuți, anunță un incendiu. Dar nu evenimentul în sine îi atrase atenția lui Grant – ci adresa: 35 Flinders Beach Road.

Uitînd de cafea, polițistul se apropie de masa din sufragerie și ridică unul dintre cele douăzeci de rapoarte întocmite de el în acest caz în ultimele două săptămîni. Era vorba de raportul în care se făcea referire la recompensa oferită pentru orice informație cu privire la Lindsay Marshall. Caută numele și adresa donatorului: Patrick Shields, 35 Flinders Beach Road.

Mintea lui Grant începu să lucreze febril. Acesta nu era primul incendiu în care fusese implicat Patrick Shields. De Crăciunul trecut, cabana de schi din Vermont a aceluiași Shields luase foc, ucigîndu-i soția și ambele fiice.

Incendiul fusese considerat un accident, dar acum, cînd adresa noului eveniment se repetă în difuzorul transmițătorului, Grant se cutremură. Un incendiu poate fi efectul unui accident. Dar două, niciodată. Își luă geaca de pe scaunul de lîngă ușă și în mai puțin de un minut își scoase mașina din garajul clădirii.

Două fete și o femeie muriseră într-un incendiu la Vermont, iar în prezent, două fete și o femeie dispăruseră.

Iar casa lui Patrick Shields ardea din nou.

Dar Patrick Shields? N-avea sens – aproape totul la Patrick Shields era deosebit: înfățișarea plăcută, hainele de marcă și de cea mai bună calitate pe care nu le puteai ignora. Și nu numai că le observai, dar te făceau să ți le dorești.

Și în plus, cel puțin pînă la moartea soției și a fiicelor sale, Shields se bucurase întotdeauna de un soi de prestanță pe care numai banii ți-o oferă și care atrăgea atenția oricui.

Nici vorbă să semene cu figura unui chelner. Ideea de a și-l imagina pe Patrick Shields servind pe altcineva...

Brusc, ultima piesă a puzzle-ului se potrivi și întregi tabloul în ochii lui Grant.

Servind... *servitorul!*

Cuvîntul îi explodă în minte ca o bombă. Puse în funcțiune sirena și girofarul, după care apăsă accelerația la maximum.

Neville Cavanaugh.

Un barbat care-și petrecuse viața fiind invizibil!

Zece minute mai tîrziu, Grant vîră spre șoseaua ce străbătea proprietatea lui Patrick Shields și parcă mașina între alte două mașini ale poliției din Camden Green, o salvare și două mașini de pompieri. Dar casa, profilîndu-se pe cerul senin, nu arăta semne de incendiu.

Coborînd din mașină și luîndu-se după furtunurile cu apă trase de cele două echipaje de pompieri în spatele casei, Grant se opri șocat cînd zări sursa flăcărilor. Nu vila ardea, ci o clădire mult mai mică, ca o căsuță de joacă pentru copii. Dintr-o privire, putea să jure că dacă înăuntru se afla cineva nu va supraviețui. Fumul și flăcările deja se învalmășeau printr-o gaură din acoperiș și cînd unul dintre pompieri aruncă primul jet de apă, întregul acoperiș se prăbuși. Ceilalți colegi de-ai lui se ferira cînd o ploaie de scîntei și limbi de foc răbufni cu putere spre cer, focul hrănindu-se cu oxigenul ce se scurgea prin rana fatală din structură.

Cînd incendiul păru să se mai domolească, Grant se uită în jur după Patrick Shields, dar nu-l zări nici pe proprietar, nici pe Neville Cavanaugh. Era oare posibil ca *amîndoi* să fie prinși în dărîmăturile clădirii arse?

Grant străbătu în fugă peluza din fața casei. Ajunse la treptele terasei și chiar atunci ușile glisante se deschisera brusc, iar Kara Marshall se năpusti afară, trăgînd pe cineva după ea. Un moment mai tîrziu apăru și o a treia siluetă, învăluită într-un nor de fum. Toate se înecau și tușeau îngrozitor.

Polițistul strigă să i se aducă pături și urcă iute spre ele exact cînd zidurile căsuței se prăbușiră într-un infern pe care pompierii credeau că sînt pe punctul de a-l stăvili. Ceilalți polițiști și paramedicii începură să roiască pe lîngă vila.

Lindsay Marshall căzu în brațele lui Grant, iar el o așeză blînd pe terasă. În timp ce un polițist o acoperi cu o pătură și un medic se apucă să-i controleze rănile, detectivul o recunoscu pe Ellen Fine, tremurînd în lumina dimineții, asistată și ea de asemenea de un medic.

Se întoarse spre Kara Marshall, care îngenunchease lîngă fiica ei, ținînd-o de mînă și mîngîindu-i fruntea.

– Totul e bine, o auzi Grant șoptind. Ești în siguranță. Totul e bine acum.

Kara nu se desprinse de Lindsay nici măcar atunci cînd asistenții îi așezară fiica pe o targă și o purtară pînă la ambulanță. Aici, o învelirăcu încă o pătură și o prinseră bine de targă. Un alt echipaj făcea același lucru cu Ellen Fine. Kara rămase alături de fiica ei, mîngîindu-i întruna părul, fața și umerii.

– E în regulă, continua ea să-i spună, mai mult pentru sine. S-a terminat.

– Vreau să merg acasă, șopti Lindsay.

– Curînd, draga mea, o încurajă Kara îndepărtîndu-i o șuviță de păr de pe frunte. Foarte curînd.

Cînd targa fu urcată în ambulanță, femeia simți o mînă pe umăr. Se întoarse și se trezi față-n față cu Andrew Grant. Privirile li se întîlniră, iar polițistul îi oferi o batistă curată din buzunarul lui. Kara o luă, își șterse sudoarea și fumul de pe sprîncene, după care își sufla nasul. Mototoli batista și tocmai se pregătea să se alăture fiicei ei cînd Grant îi vorbi.

– Cavanaugh a fost, nu-i așa? întrebă el.

Kara se opri, apoi răsucindu-se, scuturădin cap că nu.

Grant se încruntă, părînd complet dezorientat.

– Shields?

Preț de cîteva clipe, Kara nu spuse nimic, mintea ei fiind prea ostenită de încercarea disperată de a le scoate din foc pe Lindsay și pe Ellen Fine înainte ca acoperișul să cadă peste ele, dar și de nebunia la care fusese martoră. În cele din urmă, încuviință.

– El... el cred că l-a omorît și pe Neville Cavanaugh. Și pe o altă fată... o chema Shannon.

– Shannon Butler, șopti Grant, dar Kara nu-l auzi.

– Știu c-a fost Patrick, continuă ea. Dar mai era și altcineva. Cineva care nu semăna deloc cu Patrick Shields.

Tăcu o clipă, apoi vorbi din nou cu o voce gravă:

– Nu știu ce s-a întîmplat. Nu e ciudat? Am fost acolo, dar nu știu ce s-a întîmplat și nici nu cred că voi ști vreodată. Singura mea convingere este că totul s-a terminat.

Unul dintre medici închise o ușă, Kara urcă repede și imediat se închise și cea de-a doua, iar mașina porni la drum. Ellen Fine se urcă într-o altă ambulanță. O secundă mai tîrziu nu mai rămăseseră în urma lor decît resturile fumegînde ale căsuței de joacă.

Simțindu-se mai obosit ca niciodată, Grant se întoarse, păstrînd în minte vorbele Karei Marshall. Mai tîrziu avea să cerceteze casa, în căutarea răspunsurilor la întrebarea pe care i-o adresase, a răspunsurilor pe care Kara nu credea că le va găsi vreodată: ce se întîmplase de fapt?

Poate că femeia avea dreptate – poate că nici el n-avea să fie mai norocos.

Cînd porni spre mașina lui, telefonul mobil tîrîi, iar el ascultă impasibil relatarea despre ceea ce se descoperise cu puțin timp în urmă nu departe de acolo, în casa lui Claire Sollinger. Oftînd din toți rărunchii, puse motorul în funcțiune. Kara Marshall putea să fie convinsă de un singur lucru.

Totul se terminase definitiv.